

The background of the book cover is a dark, atmospheric photograph. It features a close-up of a violin, with its body and f-hole clearly visible. To the left, there are fragments of sheet music with handwritten notes. A medical syringe is positioned vertically on the left side, partially overlapping the sheet music. The overall color palette is dark, with browns, blacks, and greys, creating a somber and mysterious mood.

Čtyři ženy, jeden muž:
láska a vražda

furioso

CARIN
BARTOSCH
EDSTRÖMOVÁ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

 BRNO 2013

furioso

CARIN

BARTOSCH

EDSTRÖMOVÁ

Carin Bartosch Edström
Furioso

Copyright © Carin Bartosch Edström, 2011

First published by Albert Bonniers Förlag,
Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement
with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Cover design © VOL Agency AB, Stockholm, Sweden

Translation © Helena Matochová, 2013

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-931-1 (Formát PDF)

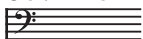
ISBN 978-80-7294-932-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-933-5 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-934-2 (Formát MobiPocket)

Gabrielovi

OUVERTURA

La nobiltà ha dipinta negli occhi l'onestà.
Pravý šlechtic má ve tváři psánu svoji čest.

*(W. A. Mozart a L. da Ponte,
Don Giovanni, jednání první, výjev devátý)*

Procházku po nábřeží Strandvägen vnímal téměř jako rituál. Jiskřil chutí do života a všiml si, že kráčí tak vzpřímeně jako už dlouho ne. Už teď se cítil jako vítěz. Po tolika letech, kdy jen odpočítával čas do smrti, přišel na geniální řešení. Sice se od něj žádá jen velmi malá investice, přinejmenším v první fázi, ale následky budou o to horší. Bude muset lhát svým nejbližším.

Byl na to připraven. Dělá jen to, co musí, aby si zajistil budoucnost.

Peder Armstahl si byl vědom své povinnosti už od doby, kdy byl dost velký na to, aby pochopil, kde je jeho místo. Sám si ho nevybral, dokonce se ho na to ani nikdo neptal. A kdyby někoho napadlo zeptat se jeho, co si o tom myslí, nejspíš by to prezentoval jako čest. Nic divného na tom není.

Jak je vlastně těžké zhostit se svého čestného úkolu, jediného skutečného úkolu v životě? Inu, až dosud se to jevilo jako naprosto nemožné.

Překvapilo ho to tím víc, že už ho běh času donutil smířit se s opakovanými nezdary.

A k tomu všemu ta mlčenlivá shovívavost příbuzných. Na každých křtinách mu u dortu přejí, aby se konečně poštěstilo i jemu, ale mohli by pro jednou říct něco méně falešného. Cokoli, třeba drsnou poznámku, která by prolomila ticho okolo toho, co bylo všem zřejmé.

Emily vždy stála při něm. Možná z ohledu na ni zachovávali dekorum. Snášela to loajálně a se vztyčenou hlavou. Pokud svou ženu pro něco doopravdy obdivoval, pak pro to, jak ji neúspěchy hnaly vpřed jako ostruhy. Posilovalo to jeho přesvědčení, že jednoho dne jim všem ukáže, co v něm je.

Teprve když ten den nikdy nepřišel, přestával tušit, jak se s touto svou nedostatečností vypořádat. Zklamání se proměnilo v hanbu. Zbývaly mu už jen dvě možnosti. Buď se dál topit v sebelítosti, anebo se vzchopit a zařídit, aby se ta záležitost, z níž se mezitím stal vážný problém, konečně vyřešila.

Záchrana přišla nečekaně. Přesně si vzpomínal, jak se to stalo, pamatoval si každický detail, vůni a zvuk toho rozhodujícího okamžiku letošního léta. Rodina odjela na západní pobřeží do Torekovu, ale on musel kvůli práci zůstat ve městě. Jednoho časného pátečního odpoledne na začátku srpna si vyjel člunem na Svalskär. Louise už tam byla, sama.

Společně posekali trávu a natřeli lavičky v šeríkovém zákoutí. Bylo potřeba vyměnit pár shnilých planěk v plotu u maliní a vyspravit pramici. Připadalo jim téměř jako luxus, že smějí dělat něco tak přízemního, jako je zatloukání hřebíků, seškrabávání barvy a pletí. Zpocení a umazání od hlíny ze sebe shodili šaty a skočili do moře, aby se zchladili. Potom si s vychlazeným pivem v ruce sedli na úplný konec mola a houpali nohama. Slunce už začalo zapadat za obzor. Odrazy posledních paprsků se zlatavě mihotaly nad tmavnoucí mořskou hladinou.

Byl to jeden z těch magických vlhkých letních večerů, které jinak existují téměř jen v idealizovaných vzpomínkách. V takových chvílích jsou stockholmské šéry, malé skalnaté ostrůvky u pobřeží, tím nejkrásnějším místem na světě. Jsou jako divadelní kulisa, navozují slavnostní náladu, která má moc vybízet k důvěrným rozhovorům. Jejich hlasy se nesly bezvětrím. Kolem opálených rukou a nohou jim tančil hmyz. Tu a tam přerušili hovor, plácli komára a rozesmáli se, jako by byli znovu děti. Co může být lepšího? Sotva si to pomyslel,

opřela se mu Louise o rameno. Na chvíli zvážněla a on okamžitě vycítil změnu. Teď se mu chystá říct něco důležitého. A on je jediný, komu se může svěřit se svými nejskrytějšími city.

Kouzlo letního večera se rázem vypařilo. Během několika vteřin se přenesl z konejšivého neskutečna do ostražitého bdění. Nerozvedl její myšlenku okamžitě. Byla příliš zásadní a nepodařilo by se mu najít správná slova. Kromě toho se ho ještě nezeptala přímo, a právě k tomu ji chtěl přimět. Lahev piva v ruce mu náhle zvlhla potem. Hlučně se zasmál, možná malinko nuceně, aby vzbudil zdání, že je pořád sám sebou jako dřív. Jako zázrakem si Louise ničeho nevšimla. Jen dál povídala, vtipkovala a v hovoru se zatoulala k úplně jiným tématům. Tak uvolněně, tak bezbranně a bez nejmenší potuchy o tom, jak špatně ho zná.

Po zbytek léta zaměřil veškeré své myšlenkové úsilí na plánování strategie, citlivě balancoval mezi důvěrností a pobízením. Pochyby ho však nikdy nepřepadaly. Svým způsobem leží odpovědnost i na Louise, bude to muset pochopit, i kdyby z donucení. Osobní tužby musejí ustoupit kontinuitě. Když se nad tím zamyslel, byla v tom, že se jeho pomocníci stane ona, určitá krásná logika. Vždyť přece není úplně odtržená od reality, naopak ví moc dobře, jakým očekáváním on musí dostát. Louise je nesmírně bystrá, možná dokonce až moc. Proto by ji neměl zasvěcovat do celého plánu. Ve slabých chvílích ho napadalo, jaké to asi bude potom. Možná se k němu Louise obrátí zády. A možná mu přese všechno odpustí, jestliže pochopí, že neměl na vybranou.

Šlo tu o přežití.

Peder roztáhl prsty a jako hřebenem si jimi pročísl husté světlé vlasy, aby je vystavil podzimnímu slunci. Teplo mu připomínalo Svalskär, což mu dodávalo sebejistotu. Náprsní kapsa kabátu se napnula. Rychle zase svěsil paži a mírně vysunul rameno dopředu, aby měl malý umělohmotný kelímek více prostoru. Nesmí ho rozmáčknout. V jedné přední kapse

měl sáček se stříkačkou, kterou koupil pro tuto příležitost. Nebyl si zcela jistý, jestli ji má Louise dát, anebo ne. Že by tím jeho starostlivost zašla příliš daleko? Vniknutí do soukromí, napadlo ho. Jakmile mu došel význam těch slov, okamžitě ho polilo horko.

„Pedere, ty stará vojno! Co ty tady?“ Když uslyšel, jak na něj odkudsi někdo volá, trhl sebou, jako by byl přistižen se svými fantaziemi.

Hbitými, téměř klukovsky neelegantními kroky přeběhla šikmo přes alej v ulici Narvavägen a kličkovala mezi zaparkovanými auty tak, že jí pouzdro s cellem nadskakovalo na rameni. Na její urostlé postavě nebylo nápadnější než trochu větší batoh. Peder už byl u dveří a zastavil se tam, aby se chytil krátkého železného zábradlí u schodů. Potřeboval se něčeho držet. Jak může být uvolněná, když on je tak plný slavnostní nálady, že div nepukne? Pravou rukou jí nemotorně zamával na pozdrav a mezitím se ještě jednou pokusil to nečekané zjevení zpracovat a pochopit.

Prameny vlasů jí při chůzi rozpustile tančily okolo ramen. Byla rozkvetlá, usměvavá a plná mladické síly a zdraví. Přesně takovou ji moc rád viděl. Zároveň bylo na Caroline něco mystického; ta kombinace racionality a bezprostřednosti, která nepřestávala dráždit jeho zvědavost, byla jaksi neuchopitelná. V sobotu zašel na její koncert a vybral si skryté místo blízko pódia, odkud ji mohl v klidu tajně pozorovat. Hrála tak božsky krásně, že když ji poslouchal, málem zapomněl dýchat. Dokonce si ani nevšiml, jak mu vyschlo v hrdle, a aby potlačil náhlý záchvat kašle, musel se přinutit ztěžka polykat. Vyrušilo ji to a na okamžik se obrátila tváří k němu, ale nezahlédla ho a nepřestala se soustředit na hru. V tu chvíli zahlédl ty jiskřivé zelené oči pod dlouhými tmavými řasami, díky nimž se občas podobala nebezpečně svůdné lesní žínce. Temně rudá ústa vypadala přirozeně, jako by byla nedávno políbená. Plný spodní ret se dělil do dvou měkkých polštářků a v ústech tak vytvářel — i když byla zavřená — malou díрку. Na nose měla

pár drobných hnědých pih. Jako zrníčka pepře, člověk dostal chuť se jich zmocnit, slízat je.

Teď se k němu blížila, ještě pár kroků a už byla u dveří. Nezbylo mu než zůstat stát a počkat na ni. Velice letmo si dali pusu na tvář. Caroline voněla kalafunou.

„Prosím,“ řekl a podržel jí těžké vchodové dveře. Schodištěm zněly křišťálově čisté tóny houslí, které tlusté zdi tak tlumily, že jimi pronikaly jen zvonivé vyšší tóny a narážely do tvrdého kamenného obložení schodiště. Dveře se s příšernou ránou zabouchly.

„Kolikrát už jsem Niklassonovi říkala, ať ty dveře spraví,“ zamumlala Caroline, nadlehčila si cello na ramenou a začala se škrábat do točitých schodů, jak byla zvyklá. Peder si držel pár metrů odstup. Měl tak lepší výhled na její tělo. Pozoroval přiléhavé džíny, které obepínaly její boky, a obrys ňader, jenž vykukoval zpoza pouzdra s cellem a vytvářel na kožené bundě záhyb v místě žeber. Teď se musí trochu předklánět, aby vyrovnala tu váhu na zádech, pomyslel si. Ale to se nejspíš změní.

Čím výše stoupali, tím hlasitěji se ozývala melodie houslí, Ysaïeova *Sonáta pro sólové housle číslo 2*. Slyšel ji už stokrát, nebo mu to tak aspoň připadalo, když ji Louise před jedním konkurzem cvičila pořád dokola. To už bude nejmíň třicet let. Když teď slyšel ty energické takty a procítěné fráze znovu, připadaly mu smutné a zároveň novým způsobem protivné. Jako by ho drze a násilím umravňovaly.

V půli cesty do třetího patra začala Caroline hledat klíče. Prohrabala kapsy bundy i džínů, rozmrzele zasténala a opřela cello vedle dveří, aby měla větší volnost pohybu. Peder na posledních schodech zpomalil a stoupl si těsně za ni. Slyšel, jak se jí zrychluje dech vztekem, že nemůže najít, co hledá. Nepodívala se na něj, je snad opravdu možné, že si jeho pozornost neuvědomuje? Nebo si ji právě naopak uvědomuje a šikovně se snaží zmírnit dramatickost situace, aby je oba vysvobodila z trapné pasti?

Peder diskrétně o krok ustoupil, aby měla prostor. Litoval, že si nejsou natolik blízcí, aby ji mohl vzít okolo ramen a trochu zažertovat o tom, že je pěkná bordelářka, když ani neví, kde má klíče. Mohl by do ní mírně šťouchnout loktem, a možná jí dokonce vlepít na tvář opravdový polibek, ne jen přátelskou pusou. Jenže by si nikdy nedovolil ani přejet bříšky prstů po její mléčně bílé šíji, zatím. Zatím.

„Vy jdete spolu?“ Dveře se otevřely a na prahu stála hubená žena s houslemi a smyčcem v levé ruce.

„Aha, tady jsou!“ Caroline zachrastila svazkem klíčů. S odevzaným povzdechem popadla cello a vešla do bytu.

Louise uhnula stranou, aby vpustila Pedera, a ten ji po cestě do bytu objal.

„Vsadím se, že si spletla čas,“ pronesla Louise omluvně. „Výslovně jsem jí řekla, že má být doma v sedm.“

„Hlavně že ví, kdy má svoje dny,“ odpověděl Peder a Louise na něj vážně pohlédla.

Z koupelny se brzy ozval zvuk napouštěné vany. Caroline otevřela dveře a chodbou se okamžitě rozlila žvýkačkově sladká vůně pěny do koupele. Kolem těla měla ovinutou bílou osušku. Nekomplikovaně přirozená, nadčasově čisté linie. Tři metry od něj. Peder přesně nevěděl, na které noze má stát.

„Vypadáš jako Michelangelo,“ pokusil se o nevтіravý tón. Honem položil ruku kolem Louisiných ramen.

„Cože?“ odvětila Caroline. „To jako ta želva ninja?“

Louise se zasmála a opřela se o Pederovu hrud'

„Celý den jsem cvičila, jsem příšerně utahaná. Bude vám vadit, když se vykoupu?“ Caroline přejela pohledem z Louise na Pedera.

„Miláčku,“ začala Louise a odtáhla se od Pedera. Zvolna přešla ke Caroline, položila ruce na její boky a zlehka ji políbila na ústa. Musela si stoupnout na špičky, aby na ně dosáhla.

Caroline tázavě kývla. „Copak?“

„Ty jsi na to úplně zapomněla, vid'?“

Řekla to laskavě, ale Caroline si všimla nádechu hořkosti. Místo aby odpověděla, čekala, jak bude Louise pokračovat. Ta naklonila hlavu a svraštila obočí, ale na rtech jí pohrával shovívavý úsměv.

„Běž se hezky vykoupat, já zatím s Pederem vyřídím jednu maličkost.“ Změřila si ji dlouhým pohledem, aby jí dala šanci napravit její roztržitost. Caroline se zhluboka nadechla a se zavřenýma očima zaklonila hlavu.

„Panebože, já jsem na to zapomněla.“ Podívala se na Louise. „Jak jsem na to mohla zapomenout? To nechápu.“

Periferním viděním zahlédla, jak Peder proklouzl do obývacího pokoje. Caroline si popotáhla osušku v podpaží. Pak se znovu zadívala do Louisiných očí. Viděla v nich očekávání a upřímnou lásku.

„Já si zalezu do vody a ty pošleš Pedera pryč,“ zašeptala, propletla své prsty s Louisinými, přitáhla si je ke rtům a jeden po druhém je políbila. „Pak budeme jen samy dvě.“

Peder si v obývacím pokoji otevřel sherry, kterého tu vždy byla zásoba, a lil ho do sebe velkými hlty. Při každém polknutí ho zbolelo v krku. Stoupl si do okenního výklenku a palcem si zamysleně pohrával s širokým erbovním prstenem na levém malíčku. Když tam tak stála s osuškou okolo krásně tvarovaného těla, bledého a hladkého jako mramor, pod kůží se jí rýsovaly svaly jako měkké šedé stíny a husté prameny vlasů se jí kroutily kolem ramen a tvořily špičaté spirály na spáncích, okamžitě mu došlo, koho mu připomíná. Albu. Toho Michelangela jen tak plácl, aby ze sebe dostal něco, co by znělo jakžtakž neutrálně a vhodně. Ale stejně šlápl vedle, mohlo to snad dopadnout jinak?

Alba. Zrovna teď, po tolika letech, si vzpomene na Albu. Jeho první reakcí samozřejmě bylo, že se sám sobě vysmál, vždyť byla hloupost být jen pomyslet na to, aby ty dvě srovnával. Ale nebyl připraven, že v něm vzkypí prchavá a vřelá nostalgie. Hned se ocitl zpátky v pubertě. Toho roku mu bylo patnáct a letní prázdniny strávil v hřebčíně svého bratrance

z druhého kolena ve Skåne. Alba byla jeho, přinejmenším onoho léta. Ráno vždycky vstal časně, vykradl se do maštale a postavil se těsně vedle ní, hladil ji po teplé hebké srsti, ohmatával pevné kontury svalů a nasával vůni síly a tradice. Když jí zakroužil prsty po břiše, zachvěla se a reflexivně zvedla kopyto. Jemný dotek ji lechtal. Když jí však později do stejného místa zaryl ostruhy, zbystřila a nechala se vést. To se pak řídila jeho vůlí, to splynuli v jedno.

Emilyin otec, kterému všichni z hospodářství říkali Rytmistr, se postaral o to, aby se Peder naučil jezdit jako chlap, tak jako Emily a její sourozenci. Peder se učil rychle. Tvrdou drezuru končívali tím, že si spolu vyjeli, jen on a Emily, a závodili cvalet po vrbové aleji, která vedla ke statku. Emily vyhrála devět z deseti závodů, a on ji stejně podezříval, že se schválně drží zpátky. Navíc byla kromě samotného Rytmistra jediná, kdo směl jezdit vysokého hřebce Jupitera. Vždy když si triumfálně strhla helmu, prohrábla si vlasy, seskočila ze zpěněného koně a odvedla ho jako první do maštale, Peder cítil, jak v něm vše krev. Jakmile se opřela o box, zdvihla bradu, ruce s bičkem složila za záda jako Strindbergova slečna Julie a on ji potrestal polibkem.

Den předtím, než nasedl na vlak zpátky do Stockholmu, nastal čas připouštění. Rytmistr s mlasknutím vpustil Jupitera do ohrady, kde Emily držela na lonži Albu. Peder si stoupl za hrazení, aby nepřekážel. Vzpomínal si, že ve chvíli, kdy se hřebec za Albou postavil na zadní, se Emilyin výraz proměnil z nezúčastněného soustředění ve spokojený úsměv. Ale nejvíc si pamatoval zklamání z toho, že akt trval tak krátce a žádné očekávané velkolepé představení se nekonalo. Celé to působilo spíš jako klinický zákrok, jako nutný fyzický kontakt při obchodním jednání. Dvanáct let nato se Emily stala jeho ženou. Albu prodali hned v září.

A teď stál v Louisině obývacím pokoji s kelímkem v náprsní kapse a cítil, že se konečně pomstí za všechny ty roky nemožnosti, kdy byl jen odstrčeným pozorovatelem. Parkety

zavrzaly a vešla Louise. Peder se otočil, dopil zbytek sherry a šel jí naproti.

„Já už půjdu,“ oznámil jí, „doprovod' mě ke dveřím.“

Když stáli v chodbě a on viděl Louisin napjatý úsměv, který odhaloval její křivé zuby, stejně mírně vychýlené špičáky, jaké měl on sám, zaplavila ho nesmírná lítost a přivinul ji k sobě.

„Měla bys vědět, že je to pro mě veliká čest, smět sdílet tvou radost.“

„Pedříčku,“ řekla Louise a odkašlala si, „jsem ti moc vděčná, že to pro mě děláš. Ale budeš se moct podívat Emily do očí, až se vrátíš domů?“

„To jsem s tebou přece už probral. Jsme zcela zajedno. Tohle je pro všechny nejlepší řešení. Emily nech na mně. To je moje starost a ty ani Caroline si nemáte co vyčítat. Jdu do toho při plném vědomí a dělám to pro tebe. Z celého srdce. Navážeme nová pouta, hlubší pokrevní pouta, která nás ještě víc sblíží. Dál zatím nedohlédneme, a proto si s tím nebudeme zbytečně lámat hlavu.“ Pokusila se mu skočit do řeči, ale Peder mírně zvýšil hlas: „Ne, já vím, není to zrovna jednoduché, ale taky to není nemožné.“

Louise natáhla krk, zcela nepatrně. K tomu, aby Peder zaujal pozici slabšího, nic víc nepotřebovala.

„Copak, Louisinko?“ Přesto to vyznělo příliš úsečně, a tak ji rychle pohladil po rameni, aby ji přesvědčil o svých dobrých úmyslech. Byla pod jeho rukou celá strnulá.

„Nic, nic...“ Pokusila se usmát, ale zabránilo jí v tom příliš mnoho těžko zařaditelných emocí. Levou rukou si reflexivně sáhla na krk a promnula si nahnědlou jizvu od toho, jak si dlouhé roky rozdírala kůži houslemi. Jako by hledala bezpečí v něčem navyklém a normálním.

„Jenom jsem hrozně plná očekávání, to je všechno. Úplně mi to změní budoucnost. To nemůžu brát na lehkou váhu. Ve hře je příliš mnoho.“

„To samozřejmě.“

„Právě mi zničehonic došel rozsah toho všeho. A napadají mě různé myšlenky. Jsem toho hodna? Opravdu smí člověk zažít takovéhle štěstí?“

„Ty smíš zažít takovéhle štěstí, Louisinko. Přesně takovéhle štěstí si zasloužíš.“

Zaslechl ve svém hlase umíněnost a zmocnila se ho vlastní silná touha. Bylo to na něm příliš znát? Celou dobu si dával dobrý pozor, aby mu dál důvěřovala jako vždy. Toto Louisino zakolísání ho zneklidnilo. Vždyť volil slova tak pečlivě, udělal všechno pro to, aby v ní nevzbudil podezření. Zařídil to tak, aby s tím návrhem přišla ona, on jí pouze hodil udičku — jen tak mezi řečí, ve vedlejší větě a dobře zabalenou v srdečném žertu. O tom, že od té chvíle naplánoval každý krok, nemusí vědět. Alespoň dokud se on sám nedozví, co potřebuje. A pak už stejně nebude návratu. Je to příliš zásadní, než aby mu to proklouzlo mezi prsty.

„A taky si připadám trošku...“ Louise zkřížila paže a zadívala se do země, „jak to jen říct, nevykládej si to špatně, ale připadám si trošku navíc.“

„Navíc? Vždyť jsi tu přece ta nejdůležitější osoba. Nezapomínej na to. Bez tebe by k tomu nikdy nedošlo. To snad chápeš?“

Tuto neupřímnost si mohl dovolit, koneckonců v ní bylo zrničko pravdy. Zároveň se nemohl zbavit nutkání se před ní ospravedlnit. A přehlušit své svědomí.

Louise byla dojatá. V očích ji začaly pálit slzy, a tak rychle sevřela víčka, aby je zadržela.

„Pedříčku,“ zašeptala a odkašlala si. „Co bych si bez tebe počala?“

To už bylo trochu moc. Náhlou přecitlivělost, která je oba přepadla, nezvládal, a tak sáhl do kapsy kabátu a vyndal malý kelímek.

„Na,“ řekl a podal jí ho. „Tady máme malého... Gottfrieda.“
„Gottfrieda?“ zasmála se překvapeně, „já bych chtěla spíš Leonoru.“

„Při troše štěstí budou oba dva,“ odpověděl, políbil ji na čelo a zmizel za dveřmi.

V koupelně viselo vlhké a těžké teplo. Hlasy z chodby doléhaly pod nezčěřenou hladinu jen jako nezřetelný šum. Lesklé bubliny teď byly malé a pevné a rozprostřely se podél okrajů. Caroline ležela nehybně s rukama složenýma na prsou a vypadala jako reliéfy na ohlazených náhrobních kamenech v riddarholmském kostele. Prameny vlasů se jí lehounce vlnily kolem hlavy jako chapadla medúzy. Už jí začínalo bušit ve spáncích, ale snažila se vydržet, přestože ji v hrudním koši bolelo, jako by měl prasknout. Konečně uslyšela, jak se venkovní dveře zabouchly. Rychle vstala a prudce nabrala vzduch do plic. Rozstříkla vodu na podlahu. Převrhla přitom lahvičku koupelové pěny s myškou Minnie a ta vytekla do vody ve vaně.

Caroline vždycky spala tvrdě a bez hnutí. Pouze ve spánku mizela ta roztěkanost, která s ní během dne skoro pořád cloumala. Louise už znala Carolininy návyky a vždy se probouzela jako první. V takových chvílích si dopřávala okamžik sama pro sebe, kdy ležela těsně vedle Caroline a jen se na ni dívala. I po roce vztahu stále žasla, jaké má obrovské štěstí, že smí žít s touto fascinující ženou, která se nepodobá nikomu, koho kdy milovala.

Opatrně zvedla ruku a odhrnula pramen vlasů, který Caroline spadl přes oči. Caroline pohnula rty, skoro jako by chtěla něco říct, ale pak zase znehybněla. Louise ležela na boku a prohlížela si její krásný profil. Dřímající madona, pomyslela si, a to ji zničehonic tak dojalo, že jí po tváři skanula slza a vsákla se do povlaku polštáře. Přála si, aby uměla zmrazit ten okamžik štěstí, čirého štěstí.

Jako by Caroline ucítila Louisino silné pohnutí i v hloubi svých snů, začala se pomalu probouzet. Když otevřela oči, zmocnila se jí nakratičko mírná ranní panika, ale když ji Louise pohladila břísky prstů po tváři, hned ji zase opustila.

Caroline něco zašustilo u ucha. Otočila se, aby se podívala, co to je. Na jejím polštáři ležel tenký podlouhlý balíček, úhledně převázaný lesklou šňůrkou. Podívala se na Louise a ke svému překvapení spatřila v jejím obličeji téměř dětinskou nedočkavost.

Caroline si pohotově přitáhla balíček a zvedla se.

„Co je to?“ Jen těžko krotila radost. „Já přece dnes nemám narozeniny!“

„Ne, ty ne,“ odpověděla Louise, „a ne dnes.“

Caroline se kousla do spodního rtu. Začala rozvazovat hedvábnou šňůrku a přitom pokradmu tajuplně koukla na Louise.

„Doufám, že jsi nekoupila nic drahého, Louisinko,“ řekla napůl vyčítavě, napůl nedočkavě.

„Rozbal ten balíček.“

„Je to ten náramek, který jsem si s tebou prohlížela?“

„Rozbal to.“

Caroline strhla papír a vytáhla malou krabičku. Původně se chystala vykřiknout radostí, ale když uviděla, co to je, nedostala ze sebe ani slovo. Louise si lehla na záda, přitáhla si Caroline k sobě a pevně ji objala.

„Skvělé, vid’?“ zašeptala jí do ucha.

Caroline se ještě ze setrvačnosti usmívala, ale rty se jí mírně chvěly. Polkla.

„Honem, honem! Nemůžu se dočkat!“ Louise pustila Caroline stejně prudce, jako ji před chvílí objala, a vstala z postele. Dvěma kroky si nazula pantofle, natáhla župan a odešla do kuchyně.

Caroline hleděla na štukovaný strop. Naprosto vyčerpaná, přestože se právě probudila. Jako by ji tělo stahovalo zpátky. Nesměle se pokusila vstát a vystrčila nohy přes okraj postele. Tím však vyčerpala své síly, a tak zůstala ještě chvíli ležet, než zvedla horní polovinu těla do sedu. Okamžitě se jí udělalo nevolno. V tu chvíli věděla. Ani nemusela otevírat krabičku.

„Jak to jde?“ zavolala Louise z kuchyně.

Carolinino břicho se začalo stahovat v rytmických křečích. Vyřítla se do koupelny. Doběhla k umyvadlu přesně ve chvíli, kdy se jí naválily žaludeční šťávy. S roztřesenýma nohama se posadila na záchod, zcela vysílená se opřela čelem o kolena

a z hrudníku se jí do těla rozlévaly krátké záchvěvy horka. Jako v mlze si najednou uvědomila, že slyší Louisiny blížící se kroky. Bleskurychle se natáhla dopředu a zamkla se.

„Okamžiček,“ řekla tak uvolněně, jak jen dokázala. Slyšela, jak se Louisin župan otírá zvenku o dveře.

„Drahoušku...“ Přes tenkou dřevěnou desku, která je od sebe dělila, zněl Louisin hlas znepokojeně a tázavě. „Jsi v pořádku?“

Už nemohla dál zdržovat. Přepnula do mechanicky věcného režimu a roztrhla krabičku. Obratnými prsty vytáhla tyčinku, sundala z ní kryt, podržela ji v proudu moči a opět nasadila kryt. Hodila tyčinku na poličku vedle zrcadla, aniž by se na ni podívala.

Otočila klíčem, strčila do dveří a ty se pootevřely. Venku stála Louise s hlavou opřenou o rám dveří. Vyčkávavě se na sebe dívaly, dokud Louise nepromluvila.

„Jak to dopadlo?“

Caroline ustoupila o pár kroků do koupelny. Louise došla k poličce a vzala tyčinku. Podržela ji u lampy a důkladně ji zkoumala.

„Vidím jednu čárku,“ řekla. Caroline se jí okamžitě naklonila přes rameno a zahleděla se na malý čtvereček. V jedné jeho polovině se táhl proužek. A zatímco se dívaly, začala se pomalu objevovat ještě jedna čárka. Nejdříve měla rozmazané obrysy, ještě pořád si to mohly jen namlouvat. Ale barva sílila, dokud se vedle prvního proužku neutvořil ještě jeden — rovný a jednoznačný jako krvavě rudý vykřičník.

Radostí zakřičela jen Louise. Začala nadšeně poskakovat v jakémsi ztřeštěném vítězném tanci, dokud se nezastavila přímo naproti Caroline. Když pohlédla do jejího bledého obličeje, okamžitě se ovládla, soucitně se usmála a objala ji. Pevně, ale něžně ji držela, dokud se Caroline znovu neuvolnila.

„Miláčku, jsi nějaká zaražená. Tohle je tak ohromná věc. Nádherná, ale přitom nepochopitelná. To s člověkem zamává. Z toho si nic nedělej,“ šeptala Louise. „Lehni si a odpočívej,

já nachystám snídani. Budu tě obsluhovat. To stihneme, ještě není moc hodin a na zkoušku tě odvezu.“

Caroline se odšourala zpátky do ložnice a zhroutila se jak široká tak dlouhá na postel. Jak tak ležela a znovu hleděla do stropu, začalo jí po těle být pro změnu nepřírozně lehce. Jako by se toho neúčastnila, jako by se jí žádné rozhodnutí netýkalo. Nedokázala udržet jedinou souvislou myšlenku. Téměř si neuvědomovala, že před pár minutami hleděla s rozbušeným srdcem na těhotenský test.

Do ložnice pronikla vůně čerstvě opečeného chleba a čaje, příjemná vůně, která jí nedělala zle. Stále ležela nehybně a upírala pohled na velké ozdobné sádrové růže, jež tvořily věnec okolo třpytivého křišťálového lustru. První paprsky bílého ranního světla se odrážely od jeho plošek, zářivě tančily po vzorkované tapetě barvy lipového květu a zalévaly pokoj svěžestí jarní zeleně. Pomalu se uklidnila.

To bude dobré, pomyslela si. Bude to skvělé. Přesně tak jsme to chtěly. Z kuchyně slyšela Louisin tlumený hlas, který občas zesílil ve zvonivý smích a pak se opět ztišil ve vzrušené mumlání. S někým telefonovala.

Caroline si přejížděla rukou po těle a vnímala každý záhyb a zákoutí své nynější postavy. Zkoušela si představit bobtnající břicho v místech, kde jí vleže vždycky vystupovaly kyčle, mezi nimiž byla okolo pupíku prohlubeň. Když přimhouřila oči, viděla malou holčičku s tmavými kudrnami, jak se batolí na koncertním pódiu a podává mámě kytici, zatímco publikum se smíchem i pláčem vstává a tleská, a Louise, jak prochází zákulisím.

Jejich dceruška. Ve šlechtických kruzích to samozřejmě způsobí skandál, ale to je koneckonců v naprostém pořádku.

Šly dolů po kamenném schodišti, zavěšené do sebe a sehnuté pod tíhou tašek a pouzdra. Louise trvala na tom, že ponese Carolinin těžký kufr, nacpaný k prasknutí. Caroline si na něj musela při balení sednout a přitlačit, aby se dal zamknout.

Nejvíc místa zabraly šaty na koncerty. Zabalila si čtvery, přece neodehraje všechny koncerty jen v jedněch.

„Opatrně, opatrně. Radši se moc nenatřásej,“ napomenula ji Louise láskyplně.

Caroline se zasmála a opřela si o Louise hlavu. Ta si přendala tašku do druhé ruky, aby mohla volnou ruku položit na Carolinin bok.

Tajemství. V nitru svého těla nese jejich společné malé tajemství! Caroline sykla, trhla hlavou dozadu a zatáhla za těžké venkovní dveře. Klika jí vyklouzla z ruky. Chtěla dveře s pokaženou pružinou zachytit, ale vtom jí upadla kabelka na kamennou dlažbu přede dveřmi.

Sehnula se, aby ji zvedla.

Louise si toho nevšimla, protože jí výhled zakrývalo Carolinino cello, a pokračovala směrem ven. Pokusila se zachytit dveře přesně ve chvíli, kdy se Caroline skrčila.

Dveře se zabouchly.

Všechno se to seběhlo během vteřiny. Když Caroline uslyšela, jak Louise zařvala, okamžitě se napřímila a udeřila hlavou Louise přímo do brady tak prudce, až jí cvakly zuby. Zařvání se neslo ozvěnou po celém schodišti a mísilo se s nervózním smíchem, který ze sebe vyrazila Caroline, než se jí podařilo sevřít rty a kousnout se do jazyka.

Otřesená Louise zvedla levou ruku a podržela si ji před vyděšeným obličejem. Prvním viditelným zraněním byla rána na prsteníčku a prostředníčku, která už se začínala rozšiřovat a otékat. Zatím to nevypadalo nijak vážně.

„Ne, to není pravda,“ vybuchla Louise, „to není pravda!“

Zlomila se v pase a opatrně se dotkla zraněných prstů druhou rukou, ale hned ucukla, jako by se spálila.

Bezprostřední bolest přešla v tupé pulsování. Kůže na kloubech už se napjala, takže prsty vypadaly jako nafouknutá jelita. S ústy dokořán se pokusila natažené prsty ohnout, ale když do nich vystřelila bolest, okamžitě toho nechala. Silou vůle nedokázala s prsty zahýbat. Louise pevně zavřela

oči, znovu je otevřela a spustila ruku podél těla. Brada jí pořád visela a přes spodní ret jí kanul tenký pramínek slin. Celá zmatená zavřela ústa. Zbytek obličeje jí leknutím ztuhl. Po bradě jí stékaly sliny; nepřítomně si je otřela hřbetem zdravé ruky.

Caroline stála těsně vedle Louise, klátila pažemi a dívala se jí chvíli na ruku, chvíli do očí. Zprvu nenacházela slova, a tak začala nemotorně máchat rukama, aby nějak zaplnila prázdnotu.

„Mám zavolat sanitku?“ vymáčkla ze sebe konečně.

Louise šklubla hlavou a na okamžik se zadívala do stropu, jako by chtěla ten dramatický výstup smazat. Kvůli dvěma zraněným prstům by se sanitka volat neměla, což ovšem neznamenalo, že Louise nepotřebuje péči špičkových odborníků švédského zdravotnictví. Rozechvěle zamrkala, aby zahнала zlost.

„Odvez mě na pohotovost! Dělej!“

To Caroline probralo. Začala se horečně přehrabovat v kabelce a šátrat po klíčích od auta, přitom kabelku upustila, sehnula se pro ni, zvedla ji a znovu ji upustila. Když ji zvedala podruhé, náhle se zarazila, protože si všimla Louisina odsuzujícího pohledu. Pomalu se narovnala. Jako by za tu nehodu snad mohla její neschopnost zacházet s něčím tak banálním, jako je vlastní kabelka. Trhnutím ramen si nahodila na záda cello, popadla kufr a zároveň se pokusila otevřít dveře špičkou lodičky. Držadlo kufru jí rozdíralo ruku. Když se natáhla, aby podržela Louise dveře, utrl se jí knoflík u košile. Zároveň ucítila, jak jí záda pod cellem vlhnou potem.

Louisin červený spitfire byl zaparkovaný až u Švédského rozhlasu, protože na Narvavägen bylo plno a garáž, kde obvykle stával, právě opravovali. Caroline šla pro auto. Tu desetiminutovou procházku na čerstvém vzduchu potřebovala. Mohla tak být sama. Když nasedla do auta a rozjela se zpátky, uvědomila si další problém: kufr padne do malého zavazadlového prostoru jako ulitý, ale tenhle sporták je dvoumístný,

takže Louise bude muset sedět na místě spolujezdce s cellem mezi nohama. Louise už na to mezitím také přišla, a tak jen zklamaně potřásla hlavou, když Caroline zastavila u chodníku přede dveřmi.

„Nemůžeš tady to cello nechat a vrátit se pro něj potom?“

„Ale já jedu na turné! To přece víš. Chci si vzít všechny věci už teď, abych na ně pak nemusela myslet. Už takhle budu muset zavolat, že přijdu pozdě na zkoušku. Začnou beze mě a moji část vezmou, až přijdu.“

„Tak jed', Caroline. Jed' si. Já si zavolám taxíka.“

„Ne, já tě odvezu. To víš že jo. Nebud' taková, Louise. Naskoč si.“

„Naskoč si?“ uchechtla se Louise hořce. Se sevřenými čelistmi se namáhavě vměstnala do auta a vmáčkla se obkročmo okolo neskladného pouzdra. Ruku držela dramaticky napřaženou, aby se do ní neudeřila. Když konečně vyrazily, ticho v autě by se dalo krájet. Caroline řídila s rameny přitaženými k uším a pomalu se prodírala provozem. Tu a tam se úzkostlivě koukla na sedadlo spolujezdce. Louise tam seděla se ztuhlou rukou a sténala. Dávala tak najevo svou nespokojenost s tím, že se jí neseďí pohodlně a že musí naklánět hlavu hned na jednu, hned na druhou stranu, aby zpoza cella viděla na cestu a nevykroutila si přitom krk.

V nemocnici zajela Caroline k budově pohotovosti, aby Louise vysadila.

„Tak mi otevři dveře, ne? S tím tvým cellem mezi nohama asi sotva vylezu,“ zasyčela Louise.

Caroline vyskočila, ale zapomněla vyřadit rychlost, takže auto sebou škublo a motor zhasl. Louise zaklela. Nespouštěla přitom oči ze své ruky. Za nimi přijížděla sanitka a musela prudce zabrzdit, aby nepřejela Caroline, která právě zezadu obíhala auto. Caroline se zmateně zastavila v půli cesty a nevěděla, jestli má běžet zpátky a nastartovat, nebo pokračovat a otevřít Louise dveře. Jenže ta si mezitím otevřela sama a vysoukala se okolo cella ven, přičemž se snažila nedotýkat se

ničeho rukou. Caroline se pokoušela zachytit její pohled, ale Louise se jen podívala jinam.

„Já to zvládnou, já to zvládnou. Někam to auto píchni a šupem ať jsi zpátky!“

Sanitka zatroubila a Caroline skočila na sedadlo řidiče. Dveře u spolujezdce se hlasitě zabouchly. Se slzami v očích se šinula k parkovišti. Ve zpětném zrcátku viděla, jak Louise se zaťatými zuby pochoduje k budově.

Když Caroline o notnou chvíli později vpadla do dveří pohotovosti, stála Louise na příjmu. Celou čekárnou se rozléhal její hlasitý monolog. Sestra za sklem se jí pokoušela skočit do řeči, ale každý její výpad tvrdě narazil na Louisinu defenzivu. Caroline zvolnila krok.

„Víte, kdo já jsem?“ hulákala Louise. „Mě nezajímá, že máte nedostatek personálu. Chci teď hned mluvit s primářem. Chci rentgen, slyšíte? Okamžitě. Mám dva zlomené prsty a možná už si v životě nezahraju na housle. Takže mi zavoláte specializovaného chirurga, nebo vás můj advokát nahlásí lékařské komoře.“

Sestra zamrkala černýma očima, ale nenechala se vyprovokovat. S takovým chováním se nesetkala poprvé. Ještě jednou pomalu a zřetelně vysvětlila:

„Vyplňte tenhle formulář a odevzdejte mi ho spolu s průkazem totožnosti. Pan doktor přijde, jakmile to bude možné.“

„A jak mám krucinál vyplnit formulář se zlomenými prsty?“ Louise hlasitě vzdychla a ohlédla se, jako by očekávala, že s ní ostatní pacienti budou souhlasit, ale hleděly na ni jen lhostejné obličeje. Jakmile spatřila Caroline, chytla ji a nasupeně jí poručila:

„Okamžitě zavoláš Heleně a zařídíš, aby ke mně poslali specialistu!“

Caroline se schoulila, aby unikla pohledům. Tak se přece člověk v plné čekárně chovat nemůže, pokud nechce okamžitě dostat nálepku nadutého parazita, to chápala dokonce

i ona. Ale teď už byla do Louisiných scén zatažená, takže musela nést následky a čelit reakcím, ať chtěla či ne. Zkusila si sestru získat mírným úsměvem, ale narazila na nerudný nezáměr. Louise hleděla na Caroline a vysílala k ní mlčenlivý signál o tom, co si o jejím bezpáteřném podlézání myslí.

Caroline vzala Louise za zdravou ruku a odvedla ji na pohovku. Louise se neochotně nechala vést.

„Tady si sedni a já zkusím něco zařídit.“

„Můžeš začít tím, že mi pomůžeš s tím lejtrem, které je tak příšerně důležité, že bez něj člověka neošetří. Pak zavoláš své sestře. Helena už zatahá za nitky.“

Caroline se jako rezignovaná máma pustila do vyplňování Louisina formuláře. Když rozeprala zip značkové kabelky, aby vyndala z peněženky její občanský průkaz, všimla si úplně vespod tašky z obchodního domu NK. Byla v ní maličká rádiovka z červené vlny, ještě s cenovkou.

„Co je tohle?“ zeptala se Caroline a zvedla čepičku. Louise na ni koukla, ale neodpověděla.

„Ty už kupuješ dětské oblečky?“ Caroline zavrtěla hlavou a vrátila čepičku do tašky. Podrážděně si přitáhla Louisin formulář a naškrábala do něj údaje takovou silou, že písmo vystouplo na rubové straně jako reliéf. Když došla k rodnému číslu, udělala v něm tři chyby a tak dlouho přepisovala původní číslice jinými, ještě silnějšími, až papír v jednom místě protrhla.

Vytáhla mobil, ale z recepce se okamžitě ozvalo hlasité mlasknutí. Caroline vzhlédla a uviděla, že sestra ukazuje na ceduli s přeškrtnutým telefonem.

„Půjdu volat ven,“ obrátila se na Louise. „Pohlídáš mi tu mezitím cello?“

„Já ti mám hlídat věci? Jak je asi potáhnu s sebou do ordinace?“

Caroline sykla a pevně cello sevřela.

„Nech ho tady!“ zaprotestovala Louise. „Tohle ti nikdo nešlohne. Běž už volat.“

Caroline se beze slova otočila a zamířila ven, její kroky duněly. Po cestě ledabyle hodila formulář na recepci.

S mobilem u ucha stála Caroline za skleněnou stěnou a pozorovala Louise. Najednou ji přepadla malátnost. Tam uvnitř sedí její přítelkyně s afektovaně zdviženou rukou, slabá a ubohá. Ta náhlá výměna rolí Caroline štvála. Příčila se jí.

Louise byla tak zahloubaná do vlastních myšlenek, že si Carolinina návratu všimla až ve chvíli, kdy jí její velké tělo vrhlo stín na obličej.

„Dovolala ses jí?“

„Jo,“ odpověděla Caroline, „prý si promluví s jedním profesorem na chirurgii. Měl by přijet co nejdřív sem na pohotovost.“

„Opravdu doufám, že to Helena zařídí. Tady může člověk sedět, jak dlouho chce, a nikdo tu nehne prstem. Na švédské zdravotnictví jeden nestačí zírat.“

Louise pevně semkla víčka. Měla strach. A ten ona nikdy nemívala. Ta nečekaná slabost ji zmáhala. Přitom však byla stále ještě schopná pozorovat se zvenčí. Usoudila, že tenhle stav ji přejde, jen se musí vzpamatovat. Pomyšlení, že i v takovém víru událostí si zachovává jakýs takýs nadhled, ji trochu uklidnilo. Tohle bylo totiž zdaleka to nejhorší, co se jí kdy stalo. Ne že by měla bezstarostný život, musela se potýkat s mnoha nesnázemi v práci i v soukromí, protože byla jedináček v rodině s vysokými nároky. Ale všechny závažné problémy, s nimiž se dosud setkala, se jí dařilo řešit. Zdědila racionalitu a samozřejmou věcnost, s jejichž pomocí každý problém zanalyzovala, zvládla a šla dál. Ale tentokrát to bylo jiné. Po tolika letech dřiny a odříkání visela celá její kariéra na dvou zlomených prstech.

„Carolinko, co si počnu?“ Ta slova jí vyšla z úst sama, ale Louise neměla sílu dělat si starosti s tím, že se právě tak upřímně odhalila. Caroline stojí při ní. Caroline jí dodá sílu. „Co když už nikdy nezahraju na housle ani tón? Panebože, Caroline, vůbec se neodvažuju na to myslet.“

Caroline vytáhla noty na Haydna a sama pro sebe si procházela sólový part. Hladina adrenalinu, který se při všech dnešních náhlých zvratech vyplavil, začínala opadat a místo něj se přihlásila o slovo nervozita z nadcházejícího koncertního turné. Pohyby rukou naznačovala tahy smyčce a takty, aby se vcítla do hudby. Byla tak hluboce soustředěná, že neslyšela, jak na ni Louise mluví.

„Haló!“ řekla Louise trochu hlasitěji, aby na sebe upozornila.

„Cože?“ Caroline rychle zašilhala směrem k Louise. „Hlavně si nech zrentgenovat ruku a uzdrav se,“ zamumlala roztržitě a ponořila se znovu do not. „Řeš jedno po druhém.“

Myslela to dobře, ale Louise se okamžitě naježila: „Jenže milá zlatá, to jsi vážně tak naivní? Ty si myslíš, že se všechno spraví samo od sebe? Dřu prakticky ve dne v noci, abych se uživila. A pak si přivřu ruku do blbých dveří a domeček z karet se úplně sesype.“

„Kvůli tomu se přece nemusíš zlobit na mě.“

„Řekla ti Helena, kdy ten doktor dorazí?“

Caroline jen pokrčila rameny, už se zase věnovala svému sólu.

„Uděláme to takhle,“ ozvala se Louise znovu s novým, téměř agresivním zápalem, „zavolám Raoulovi. Musí přijet. Jinak to nejde. Víím, že za mě zaskočí, pokud bude mít volno. Už jsem ho mockrát zachránila, když se mu překrývaly koncerty.“

Caroline hlasitě zasténala. „Ne, proč zrovna toho pitomýho, namyšlenýho...“

Louise ji příkře přerušila. „Nech toho! Nezačínej s tím zase. Děláš mi to naschvál? Vždyť ho neznáš a víš, že mě vytáčí, jak vždycky začneš nadávat, když na něj přijde řeč. To máš teda zase jednou... utkvělou představu! Kolikrát jsi s ním vlastně vůbec prohodila slovo? Dvakrát třikrát? Nechápu, co proti Raoulovi máš!“

„Je to chlívák a věčně mi jen kouká do výstřihu. Proč nechceš, aby se on snažil seznámit se mnou?“

„Všichni ti nemůžou ležet u nohou, Caroline. A kdyby ses neoblékala jako šlapka, možná by si všímal spíš tvé osobnosti.“

Caroline okázale sklapla noty a pohlédla na Louise. „A tím jsi chtěla říct co?“

Louise zamhouřila oči a potřásla hlavou. „Zavolám mu. Tečka, hotovo.“

Caroline se vzdorovitě opřela a rozšířenými nosními dírkami vyfoukla vzduch.

„Caroline,“ pokračovala Louise netrpělivě, „na tohle teď není vhodná chvíle. Jestli Raoul bude moct nahrávat místo mě, spadne mi ze srdce velký kámen. Buď trošku rozumná. Kvůli mně. I kvůli sobě. Můžeš se od něj hodně naučit. Je to fantastický houslista a dodá kvartetu novou energii. Chápej to jako příležitost, prosím tě.“

Caroline neodpověděla. Seděla se založenýma rukama a dívala se na druhou stranu. Louise chtěla položit pravou ruku na její stehno, ale otřela se přitom o zraněné prsty a sykla bolestí.

„Krucinál, to bolí jak čert!“ Slova jí sama vyletěla z úst. „Tos nemohla ty dveře držet pořádně?“

Caroline vypjala hrud'. „Cože? Můžu za to snad já, že ses skřípla?“

Louise se krátce a hořce zasmála. Caroline ji okamžitě probodla pohledem. „Takže za to můžu? Opravdu si to myslíš? Přece není moje vina, že se ti nepovedlo ty dveře chytit. Už dávno jsi měla říct Niklassonovi, ať tu pružinu opraví.“

„Viš, Caroline,“ odsekla Louise, „je vtipné, jak to vždycky umíš zavařit sobě i jiným. Je mi jasné, žes nechtěla, abych si přiskřípla prsty, jenže ty si nikdy nevidíš dál než na špičku nosu. Klopýtáš ze schodů, hop hop. Pustíš kabelku a ani vteřinku nepřemýšlíš o tom, že jsem hned za tebou a samozřejmě do tebe vrazím, když se zastavíš a sehneš.“

„Jak to sakra myslíš?“ Hlas se Caroline trásl sílícím pobouřením. „To ty ses mi musela mermomocí lepit na prdel, když jsem...“

Louise ztuhla a procedila mezi zuby: „Sakra, Caroline, uvědom si, co říkáš. A nekřič tolik, proboha.“

Ale to už se na ně upíraly zraky celé čekárny a Caroline s rudnouchými tvářemi viděla, jak se fantazie pacientů rozběhla na plné obrátky. Se zatajeným dechem čekali na další repliku.

Louise rázně zklidnila situaci — zpražila je pohledem a jednomu po druhém se dívala do očí, dokud neodvrátili zrak. Pak natáhla krk a řekla nuceně klidným hlasem Caroline:

„Uklidni se, nechci tu žádné scény.“

Caroline teatrálně otevřela ústa a důrazně po ní zopakovala: „Ty tu nechceš žádný scény? A kdo sakra štěkal na tu ženskou u přepážky jak zhýčkaná primadona? Neprojektuj si do mě svoje, jak je to slovo... nesváděj to na mě.“

Pohodila hlavou, až kolem ní zavířily vlasy. S jistým uspokojením si všimla, že se Louise stáhla.

„Nech toho. Nemám na to sílu.“ Opřela se o Caroline a pokračovala tišeji: „Miláčku, nemusíme se hádat. Máš pravdu, budeme řešit jedno po druhém. Mysli radši na to, co nás čeká. I když moje kariéra skončí, tak...“

Náhle ji zradil hlas a zacukala jí víčka. Hlasitě polkla. Pak vzala Carolininu dlaň do rukou, takže napuchlé modrající prsty spočinuly na mohutném hřbetu Carolininy ruky, a pokračovala vřele a procítěně:

„I když už nikdy nebudu moct hrát, máme toho tolik, z čeho se můžeme radovat. Nosíš v sobě miminko. Chápeš to? Brzy budeme mít vlastní rodinu. Budeš máma, Carolinko. To je to nejhezčí, co se dá zažít. Dar od života. Vlastně ti trochu závidím, že si neprožiju těhotenství sama. Co na tom záleží, že všechno nedopadne tak, jak jsme plánovaly? Světová turné nejsou taková sláva, jak se zdá. Všechny hotelové pokoje a koncertní síně vypadají v podstatě stejně, v Berlíně i v Los Angeles. Zahrála jsem si Beethovena a to mi stačí. Teď se budeme věnovat jednomu po druhém. Přesně jak chceš.“

Louise na chvíli zapomněla na svou ruku a nechala se unést do romantického hájemství dětského pokojíku. Ale Caroline

ji přestala poslouchat. Louisina slova jí v uších splynula do nerosrozumitelného šumu, protože Caroline poznenáhlu došlo, jak jí jde na nervy, že od ní Louise tak násilně požaduje nadšení a euforii.

Nějaký lékař odněkud zavolal Louisino jméno. Ta okamžitě ztuhla, protože si vzpomněla, proč tam vlastně sedí. Intimní chvilka s Caroline byla pryč.

„No to je dost. Musím okamžitě na rentgen!“

Aniž by si to uvědomila, odstrčila od sebe Carolininu ruku, které se ještě před pár vteřinami téměř nesamostatně držela. Na Caroline to zapůsobilo jako ledová sprcha. Nepřítomně kývla na rozloučenou, Louise se natáhla pro kabelku a odklusalas s doktorem pryč. Šla první, ale po pár krocích ji napadlo, že neví, kam má jít, a tak se podrážděně otočila a vyzývavě na lékaře pohlédla.

Caroline se zhluboka nadechla. Najednou se jí zahoupal žaludek a celé tělo polil studený pot. Chytla se oběma rukama za břicho a zaryla prsty do svetrů. Už nedokázala potlačovat klaustrofobii, která v ní rostla. Ve spáncích jí bušilo čím dál silněji, až nakonec neslyšela nic než hučení vlastního tepu v lebce.

Rychle vstala, naložila si na záda cello a napůl vyšla, napůl vyběhla ven. Prázdnota v žaludku se proměnila v řezavou bolest. Caroline si to namířila k hlavnímu vchodu do nemocnice. Kroky ji instinktivně dovedly přímo k trafice. Koupila si tam balení třech čokoládových tyčinek za cenu dvou. Ještě ani nebyla z obchodu venku, když všechny najednou rozbalila a začala do sebe cpát kousky čokolády. Křupalo to a lezlo do zubů, ale snědla je ani ne za minutu.

Nevyhnutelně se jí udělalo špatně, a tak vpadla na nejbližší záchod. V tom zmatku zapomněla, že má na zádech cello, a když se nahnula nad umyvadlo, aby se vyzvracela, rozbila jím zrcadlo. Za ní se otevřely dveře a zase se spěšně zavřely. Caroline si toho sotva všimla, ale byla vděčná, že má pokoj. Udeřila do kohoutku, aby do umyvadla natekla voda. Pak si

dlouho oplachovala obličej ledovou vodou, dokud ji nevolnost nepřešla. Pár minut se jen opírala rukou o kachlíkovou zeď, oddychovala a sbírala síly.

Vtom jí něco zapípalo v kapse. Mokrýma rukama vytáhla mobil. Textová zpráva od Louise. Caroline pohlédla na displej, kapky vody na něm deformovaly písmenka jako čočky.

„Dvě drobné zlomeniny, cca na měsíc. Koncert v Hamburku snad ok. Kde jsi?“

Přečetla si zprávu několikrát a pak bez odpovědi strčila telefon do kapsy. Proč teď Louise napadl zrovna Hamburk? Copak nechtěla řešit jedno po druhém, když se teď mají na co těšit? Místo toho pomyslí ze všeho nejdřív na to, jestli pojedou po sto padesáté hrát *Houslový koncert* od Albana Berga. Přitom se jí na ten koncert od začátku nechtělo a teď má pádnou výmluvu. Dirigenta nesnáší, a když hrála v Hamburku naposledy, dostala pokoj přímo nad hotelovým barem, takže celou noc před koncertem nezamhouřila oko. Proč je její kariéra najednou tak děsně důležitá? Zatímco Louise bude oslňovat ve zlatých šatech, Caroline bude sedět doma u televize, ládovat se čokoládou a koukat na své kynoucí břicho. Všechno jí oteče, prsty i nohy, bude tlustá a napuchlá v obličejí... Nepohyblivá a bezmocná kvůli dítěti, které jí trhá zevnitř.

V zátylku se jí ozvala slabá migréna. Dovrávorala k východu, aby se nadýchala vzduchu. Ozvěna opakovala klapot podpatků o podlahu a ten zvuk ještě vystupňoval její mrzutost. Všechno se jí před očima slilo do úzkého tunelu a blikajících kruhů okolo něj. Krevní tlak jí prudce klesl. Caroline zrychlila krok, aby už byla na čerstvém vzduchu. Když vyběhla ven, ofoukl ji průvan z vchodových dveří. Pod nápořem kyslíku se zapotácěla. Chvilí jen tak stála a rukama objímala sloup, aby se nezhroutila.

Kurva, kurva, kurva... Dva hlídači, kteří šli kolem, se na ni divně podívali. Uvědomila si, že to řekla nahlas.

Zazvonil mobil a Caroline ho vytáhla z tašky. Byla to její sestra Helena. Než však stačila něco říct, Caroline zcela ne-

přičetně zaječela: „Musíš mi pomoci, Heleno! Musíš! Já to nezvládám. Slib mi, že mi pomůžeš!“

„Ale holčičko, co se zase děje?“

„A navíc přijede ten kretén Raoul a bude nahrávat album místo Louise!“

Sestra Majken důrazně zaklepala na dveře, a aniž by čekala na odpověď, vpadla dovnitř.

„Už musíte vážně vzít dalšího pacienta. V čekárně nemáme jedinou volnou židli a pořád přicházejí další objednaní.“

„Jak si to představujete, takhle mi vletět bez svolení do ordinace?“

Sestra zrudla. Přitiskla bradu k hrudi, takže se jí okolo límce naježily krátké prošedivělé vlasy. Ale hned se vzpamatovala.

„Jak to se mnou mluvíte? Obě tady máme určité povinnosti, a když neděláte svoji práci vy, nemůžu ani já.“

Dveře se zase hlasitě zabouchly.

Helena se sesula. Rozechvěle si přejela dlaní přes víčka a zalapala po dechu. Dýchala pomalu a vědomě, aby trochu zmírnila své rozrušení. Ale pokaždé když naplnila plíce vzduchem, roztrásl se jí hrudní koš o něco silněji, až se nakonec rozklepala vzteky. Ruka jí vylétla a udeřila do psacího stolu tak, že stojan na propisky nadskočil a převrhl se. Předloktí sjelo po desce stolu a smetlo štos papírů. Ty se zatřepetaly ve vzduchu a rozprostřely se na podlaze.

Opustily ji všechny síly. V hlavě jí pořád dokola zněl rozhovor s Caroline. Tak Helenu zaskočil, že jí všechno odkývala, aniž by si stihla pomyslet, že se tím dostává do nebezpečné situace. A teď už bylo pozdě couvnout. Celá Caroline. Naprosto žádné zábrany. Vždycky si vydupe nějakou úplnou šílenost a ohání se přitom svým duševním zdravím.

Helena se neochotně otočila k počítači a přihlásila se do e-Receptu, systému elektronických receptů. Musela si pečlivě projít dlouhý seznam léků. U jednoho po druhém zkontrolovala dávkování a případné vedlejší účinky. Některé tablety

znala. Voltaren a Dexofen předepsala už tisíckrát. Cytotec se na klinice běžně podával na žaludeční vředy. Jiné pro ni byly zcela neznámé. Vzhledem k tomu, jaký koktejl prášků Caroline denně bere, hrozily vážné interakce. Když se chystala zadat Carolininy údaje, znovu se ozvalo zaklepání na dveře. Překvapeně sebou trhla a rychle kliknutím zavřela stránku.

„Heleno?“ Byl to ředitel kliniky.

Takže sestra Majken běžela žalovat, řekla si Helena a uvažovala, co říct. Než otevřela, upravila si vlasy a přejela si rty rtěnkou. Myšlenky se jí mezitím rozběhly na všechny strany. Venku stál sešlý šedesátník v bílém plášti s křivě připnutou jmenovkou. Náprsní kapsy měl vytahané od nedbale složených papírů z tiskárny, receptů, propisek a pageru.

„Podívej se,“ spustila provinile, „bojuju s tím celé dopoledne, ale už nemůžu. Asi jsem chytila tu žaludeční chřipku, která se teď šíří ve škole. Děti natahají domů kdejaké bakterie.“

Pomalů si zasunula zlatý pramen vlasů za ucho a svrátila obočí. Její nadřícený se na ni povzbudivě usmál.

„Tak to by sis měla vzít volno a jít si domů lehnout,“ pokývl trochu unaveně, ale přesto vlídně.

„To by asi bylo nejlepší, vid’?“ odpověděla Helena a ustaraně se pousmála, „když doktor nakazí pacienta, nedělá to dobrý dojem.“

Její úsměv zmizel, jakmile za ním zavřela dveře a znovu se svalila na kancelářskou židli. Aby si utřídila myšlenky, začala sbírat papíry z podlahy. Naskládala je znovu na hromádky, posbírala ústřižky a vyrovnala všechny propisky v úhledných řadách do stojanu, takže psací stůl vypadal stejně puntičkářsky uklizený jako obvykle. Pak se vrátila k internetu. Nebylo jí příjemné předepisovat léky někomu, kdo je jí blízký. Své sestře. Sice občas napsala někomu z rodiny antibiotika nebo kapky proti kašli, ale toto bylo něco úplně jiného. Teď se vydávala daleko za hranice svých lékařských kompetencí. Pořád dokola si namlouvala, že až padne kosa na kámen, ponese odpovědnost Caroline. Nemohla dělat nic jiného než napsat

jí recept a doufat, že nenastanou žádné vážnější komplikace, které by ji v nejhorším případě mohly přímo ohrozit na životě. Avšak zároveň, a to si přiznávala jen nerada, ji částečně uspokojovalo, že se budoucnost vyvíjí právě tím směrem, který si sama v hloubi duše přála. A že může pro jednou uzemnit Louise.

Když vyšla z ordinace a plížila se chodbou pryč, snažila se být pokud možno neviditelná. V sesterně stála sestra Majken a mluvila s několika podřízenými sestrami, které probodávaly procházející Helenu ostrým pohledem. Helena sklopila hlavu a pospíšila si k výtahům. Ať si pomlouvají, když je to baví, pomyslela si. Za této situace měla zcela jasné priority. V pondělí sem zavolá a na dny, kdy slouží, se hodí marod. Ani tak nebude mít před nahráváním dost času, aby stihla pořádně cvičit. Přesto hodlala využít čas co nejlépe, aby se vypořádala alespoň s těmi nejtěžšími místy svého violového partu a psychicky se připravila na setkání s Raoulem.

Když dorazila domů, šla rovnou do pracovny a vytáhla noty na Stenhammara. Napnula smyčec a pod bradu si položila violu s hedvábným hadříkem na opěrce. Vždy když nástroj přikládala, jizva na krku ji zabořila. V letech po absolvování Královské švédské hudební akademie se jí ještě tvořil mozol jako opravdovým profíkům, ale teď už nestíhala cvičit ani jednou denně. Prsty měla suché a ztuhlé. Stárnu! pomyslela si. Sice věděla, že by se cítila lépe, kdyby nejprve pomalu rozcvičila tělo i nástroj, ale nemohla si pomoci a odbyla cvičení, aby mohla přejít rovnou k těžkým pasážím kvartetu. Její špičaté mikádo se pohupovalo v rytmu pohybu smyčce a prstů. Znovu a znovu se prodírala rychlými takty a náhlými přechody, ale šlo jí to čím dál hůř. Ať se sebevíc snažila do hry vpravit, nedokázala přestat sama sebe hodnotit. Výsledný zvuk jí zněl jako posměšky. Brzy dostala do prstů křeč a ramena se jí zablokovala ve výši brady. Zklamání zahнала dlouhým přívalem nadávek. Jako by teď měla čas řešit technické potíže! Ale zatvrdila se, přimázla smyčec kalafunou a zkoušela přijít

na jiné frázování, aby dodala hudbě trochu života. Vydržela to dvě hodiny, bez ohledu na to, jak to jejím uším znělo falešně a trhaně. Pak zazvonil telefon. Když viděla, že je to Louise, nechala ho chvíli zvonit, než se přinutila ho zvednout.

„Heleno, už jsem se rozhodla, jak vyřešíme tuhle situaci,“ řekla Louise na úvod.

„Jak ti je, chudinko malá?“ Helena se zašklebila, když se uslyšela tak nepřírozeně švitořit. „Pomohl ti můj bývalý profesor? Když jsem mu pověděla, kdo jsi, řekl, že zajede na pohotovost a osobně se o tebe postará. Celé dopoledne nechal na příjmu jednoho mladého doktora jen proto, aby mohl dohlédnout na tvoje prsty.“

„Zrentgenovali mě a dali mi dlahu, nejspíš budu moct vzít housle do ruky tak za měsíc, takže koncert v Hamburku jsem ještě neodřekla. S trochou štěstí se do té doby dám dohromady. Ale teď jde o nahrávání desky.“

Helena se napřímila a pevně sevřela volnou dlaní ruku, ve které držela telefon. Ještě měla naději, nebo si to aspoň mohla namlouvat.

„Na desku nemysli. Odložíme to, dokud se neuzdravíš.“

„Ne, to nejde. V žádném případě nebudeme nic odkládat, jinak to nestihneme vydat před letním turné. Když nemůžu hrát, budu aspoň poslouchat s Janem. Pokud budu už během nahrávání vybírat úryvky, půjde to mnohem rychleji.“

Helena polkla. Bylo jasné, jak bude hovor pokračovat, viselo to ve vzduchu. Vší silou se soustředila na přetvářku, kterou bude muset za chvíli předvést.

„Teď mě poslouchej,“ pokračovala Louise nevzrušeně, „zavolala jsem Raoulovi, převezme můj part. Noty mu pošlu večer faxem. Víím, že kdysi dávno Stenhammarův šestý kvartet hrál, a koneckonců, on zvládne všechno.“

Přestože na to byla připravená, při zaslechnutí jeho jména jí přeběhl mráz po zádech.

„Raoulovi. To je bezva.“ Znělo to docela věrohodně, aspoň jí to tak připadalo.

„Jo, není to krása? Představ si, že může! Prý měl ten týden jenom učit a zvládl si hodiny přeložit. Chápeš, jaké máme štěstí?“

Když se Louise od Heleny nedočkala odpovědi, pokračovala:

„Já vím, na co myslíš, už jsem s Annou mluvila. Prý s tím nemá žádný problém. Vždyť už je to tolik let. Skoro se mi zdálo, že bude s Raoulem pracovat ráda. Navíc jde jen o tu nahrávku. Na turné pojedu v létě já. Teď, když nám zbývá jen jeden kvartet, by byla naprostá hloupost to album nedokončit. Vydáme ho pod jménem kvarteta Furioso a Raoula uvedeme u poslední skladby jako prvního houslistu. Co nám to udělá? Jsem přesvědčená, že to jen zvýší publicitu, když bude na přebalu stát jméno Raoul Liebeskind.“

„Vynikající, Louise. Vynikající. Hrát s Raoulem bude úžasné. Jako houslistovi se mu nikdo nevyrovná, určitě našemu kvartetu zvýší úroveň.“ To by stačilo. Kdyby mluvila dál, přepadla by ji hysterie. Opanovala se a nakousla další citlivé téma tak, aby to znělo jako zdvořilostní otázka. „A jak se má Caroline?“

„Hm, no...“ Ve sluchátku zapraskalo těžko vyložitelné zahihňání, než Louise pokračovala. „Carolinka má dneska mizernou náladu. Ale to má přirozené příčiny.“

Heleně bylo, jako by ji někdo udeřil. „Opravdu?“

„Odjela na turné. Má tři koncerty ve Skåne a v Dánsku. Bude poprvé hrát Haydnův *Violoncellový koncert číslo 2*, takže není divu, že je nervózní.“ Louise se zasmála: „Ale co, já jsem zvyklá. Tyhle stavy u své Caroline znám.“

Rozhovor na Helenu plně dolehl, teprve když zavěsila. Stála zcela mlčky a tiskla si telefon ke klíční kosti. Ne, pomyslela si, je zcela zjevné, že Louise svou Caroline vůbec nezná.

Aniž by o tom Helena přemýšlela, kroky ji zanesly ke schodům do sklepa. Pokračovala dolů, dokud se neocitla ve vinném sklípku a automaticky nesáhla po lahvi Chablis. Vývrtka ležela na obvyklém místě za starou dřevěnou bednou, ale sklenici nenašla. Vždycky jich ve sklípku několik měla, ale teď

je sem po umytí zřejmě zapomněla vrátit. Bez okolků vytáhla zátku a rovnou si přiložila lahev k ústům. Jedním uchem hlídala, jestli neuslyší Martina nebo děti. Vychlazené víno se jí řinulo rovnou do hrdla, skoro ani necítila jeho chuť. Ale na té vlastně nezáleželo. Když oddálila lahev od rtů, osvěžující suchá pachutí alkoholu ji ujistila, že se jí po těle brzy rozlije klid. Sklouzla zády po zdi na studenou kamennou podlahu. Tam zůstala sedět s pokrčenými koleny a čelem opřeným o lahev.

Raoul. Proč Raoul? Houslistů je na světě jako psů, a ona musí přitáhnout zrovna Raoula. To však Louise říct nemohla. Každý, kdo hraje komorní hudbu, by zajásal, že se mu dostane cti s ním hrát. Helena si však sotva dovedla představit něco horšího.

Naposledy se viděli na konci srpna, když byla na lékařské konferenci v New Yorku. Přesněji řečeno, ta konference byla její alibi, aby mohla jet do New Yorku a vyhledat ho. Už půl roku po něm zoufale toužila. Chtěla se s ním setkat a vyjasnit si, jak je to s jejich vztahem, ve kterém byla už pětadvacet let uvězněná a který se mezitím proměnil v ponižující tajnůstkářství.

Tehdy na začátku to byla ohromná legrace, dopřávat si diskrétních záletů s ním, s Raoulem Liebeskindem. Hvězdným houslistou. Hned po svém prvním velkém úspěchu v osmnácti letech se objevil v časopisu Elle. Ocitl se tehdy v první desítku ankety o nejpřitažlivějšího hudebníka světa, mezi samými rockovými hvězdami. Všichni ho znali, ale nikdo nevěděl, že s ním Helena spí. Rozplývala se pod jeho polibky, tiskla k sobě jeho zpoceně tělo, prožívala extázi — krátkou, intenzivní a tajnou — a pak se vracela do skutečného života. Vzrušení a slast, které při těch schůzkách cítila, byly tím nejhlubším, co kdy zažila nebo si dovedla představit, že v budoucnu zažije. Nevyrovnalo se jim nic. Jakmile opustila hotelový pokoj, začala znovu hladovět.

Helena se s ním seznámila zhruba ve stejné době, kdy začínala jako violistka v kvartetu Furioso. Louise a Raoul byli

už tehdy nerozluční přátelé, a pokud byl zrovna ve Švédsku, objevoval se často na koncertech kvarteta. Raoul získal úplné vzdělání u Juilliarda. Když tam měla Louise jet na dvouleté nástavbové studium, nabídl jí, aby se s ním dělila o byt na Manhattanu, který mu sehnal jistý příbuzný a který si platil. Nějakou dobu tam bydlela i Anna. Oficiálně s Raoulem chodila něco přes rok, ale krátce po zasnoubení se rozešli. Anna už byla zase doma ve Švédsku, když přijela na návštěvu Helena a jednoho večera se ocitla s Raoulem o samotě. Vyšli si spolu ven, vypili až příliš mnoho vína a více či méně zdařile se pomilovali. Raoul se tehdy ještě ani neoblékl a už jí dal jasně najevo, že nemá zájem o nový vztah tak krátce poté, co ho opustila Anna. Helenu ta situace tak rozhodila, že nevěděla, co vlastně cítí. Raoulova sólová kariéra se začínala pořádně rozjíždět a on se na ni intenzivně a cílevědomě soustřeďoval. Dopřát si tu a tam trochu nezávazného sexu na uvolněnou mu dokonale vyhovovalo. A tak začal jejich tajný poměr.

Pak se s ním Helena pět let vůbec nesetkala a téměř se jí podařilo na něj zapomenout. Na bratrancově svatbě pak poznala Martina Andermyra. Posadili ho vedle ní ke stolu jakožto ženichova nejlepšího kamaráda a zasedací pořádek splnil přesně to, co se od něj očekávalo — totiž že se ti dva pohlední nezadaní lidé dají dohromady. Martin byl úlovek jaksepatří: vysoký rozcuchaný blondák, ošlehaný námořnický typ se zářivě bílým úsměvem. Poněkud nerovné zuby mu jen dodávaly na přitažlivosti. Sluncem vybledlé plátěné kraťasy mu neslušely o nic méně než oblek od Armaniho. Elegantní intelektuálka byla přesně tím, co výkonný ředitel Andermyr Investments po svém boku potřeboval. Půl roku nato se zasnoubili na Barbadosu, pod vodou v potápěčském skafandru. Následovala svatba na zámku Yxtaholm, čtyřpokojový byt na Östermalmu a potom, když Helena čekala Johannu, stěhování do secesní vily v Djursholmu. Pět let citové rekonvalescence a vysněné stability, během nichž oba stoupali, ne-li šplhali po společenském žebříčku. Pak Helena na jednom večírku

v Louisině bytě znenadání narazila na Raoula. Měl zrovna koncert v Helsinkách a zajel si na pár dní do Stockholmu, aby navštívil rodiče a Louise. Raoul se tehdy čerstvě seznámil s Joy, která se časem stala jeho třetí ženou. Ta však měla jakožto sólová flétnistka vlastní kariéru a neměla čas ani chuť dělat svému muži přívěsek na jeho turné. A Martin seděl s malou Johannou doma u televize a díval se na fotbalové finále.

Nejdřív se Helena cítila sebejistě, povýšeně mávala těžkým prstenem s diamantem na levém prsteníčku a namlouvala si, že už k Raoulovi nic necítí. Dokonce si dovolila provokativně flirtovat s dvěma Louisinými žáky, kterým se nějak podařilo proklouznout mezi nejvyšší hudební smetánku. Na druhém konci salonu stál Raoul a pořád Helenu pozoroval. Všichni se k němu stahovali, všichni chtěli získat jeho pozornost, ale Helena se na něj ani nepodívala. To v něm probudilo loveckou vášeň. Začal kolem ní pomalu kroužit a do její konverzace s mladými houslisty trousit vtípky. Helena ho odbývala kousavými poznámkami. Tím, jak sebevědomě jednala se světovým sólistou, její vážnost a přitažlivost v očích kluků ještě stoupla. Získala si je na svou stranu a chlapci nedovedli skrývat, jak jsou šťastní, že jim věnují pozornost dvě tak skvělé osobnosti. Helena při této hře zářila, byla vtipná, duchaplná a okouzlující. Raoul dělal narážky, které chápala jen ona, a Helena mu odpovídala temnými dvojsmysly. Před kluky mlžila, ale přitom se s Raoulem tajně shodla na tom, jak ten večer skončí. Odešla z večírku dříve než on a zamířila nejkratší cestou do foyer jeho hotelu. Tam dvacet minut seděla a pohrávala si se sklenkou whisky, dokud se neobjevil on.

Ve tři čtvrtě na šest ráno opustila Raoulův hotelový pokoj, vyčerpaná, ale osprchovaná, a vzala si taxík do Djursholmu.

A začalo to nanovo. Vídali se několikrát za rok. Helena neustále pátrala po konferencích na všech možných místech, kde měl Raoul náhodou koncert, a Raoul často jezdil za rodinou do Stockholmu. Na Svalskäru, Louisině soukromém ostrově, byl pravidelným letním hostem. To si pak i Helena vždycky

zařídila, aby tam mohla jet, nejlépe bez Martina a dětí. Dřevník, sauna u mola, ateliér, koupelna v malém srubu, půda... míst ke skrytým dostaveníčkům tam bylo dost.

Po čase se stereotyp a rutinní tajnůstkářství začalo na obou podepisovat, avšak na každém jinak. Zatímco Helena nepřestávala snít o tom, že se s manželem rozvede a konečně budou s Raoulem oficiální pár, Raoula to omrzelo. Už tolik neusiloval o to, aby se setkali, a Helena tu změnu vycítila, ale nechtěla si ji připustit. Svůj vztah nikdy nijak nedefinovali. Aniž by to řekli nahlas, šlo v něm celou dobu o sex a o nic jiného, moderně a neproblematicky. Když si situaci rozebrala jako rozumná žena, za kterou se vždy považovala, přesvědčila samu sebe, že by měla být víc než spokojená, že má fungující manželství s Martinem a zároveň milence. Její úvahy pokaždé ztroskotaly na tom, že si uvědomovala, že Raoula navzdory všemu miluje. Nic si nepřála víc, než aby jí řekl, že on miluje ji. Aby se zkrátka podřekl. Mezi nimi totiž panovala nepsaná pravidla: Neříkat „miluju tě“ a neříkat „chybíš mi“. Byly chvíle, kdy se jí zdálo, že ta vytoužená slova visí ve vzduchu, ale jindy se většinou jen snažila nemyslet na to, že ji bolí, jak to doopravdy je. Pokaždé když se vrátila domů, nedokázala uniknout hanbě. Její špatné svědomí praskalo ve švech. Jak ještě dlouho vydrží vážit si sama sebe, když ji Martin radostně vítá a ptá se, jestli se jí na konferenci líbilo, nebo když ukládá Johannu do postele a vrací jejího ohlazeného medvídka ze země zpátky vedle polštáře? Nebo když si opatrně sedá na okraj Davidovy postele, hladí ho po černých vlasech, líbá ho na tvář a musí od něj div ne běžet, aby mu její slzy neukáply na kůži a neprobudily ho?

Kdyby se jednalo jen o obyčejnou bokovku, asi by se včas vzpamatovala a ukončila to. Jenže tu bylo něco jiného — vážné podezření, které pojala před několika lety a které s postupem času rostlo. Možná si to jen namlouvala, ale kdyby to byla pravda, mohlo by to vnést do jejich života nezměrné změny. Ale když na tu možnost jen pomyslela, ochromil ji pocit viny.

A tak si koupila letenku do New Yorku, tentokrát proto, aby konfrontovala Raoula s pravdou nebo s tím, co považovala za pravdu. S tou ránou, která nikdy nepřestala bolet, se svými myšlenkami, které těkaly mezi toužebným přáním a zoufalstvím.

Než se konečně sešli, Raoul kvůli nachlazení schůzku dvakrát odložil. Nakonec si domluvili sraz v jedné kavárně. Raoul na úvod prohlásil, že má jen dvacet minut a pak musí na zkoušku. Byl rozmrzelý a zamlklý a pozdravil Helenu zběžně a formálně, jako by se zdravil s obchodním partnerem. Ona vynechala celou dopolední část konference a místo toho si vybírala šaty, zkoušela je a zavrhovala, až nakonec v zoufalství vběhla do Bloomingdale's a koupila si vyzývavý model od Donny Karan za jedenáct set dolarů. A Raoul tu seděl v pytlovitých džínách a starém tričku se sepraným potiskem z hudebního festivalu. Helena se přemáhala, aby působila klidně, a snažila se, aby její nacvičená řeč zněla co nejspontánněji.

„Musíme si vážně promluvit,“ začala. „Není to zrovna jednoduché, ale doufám, že najdeme řešení, které bude nám oběma vyhovovat.“

Raoulovi zazvonil mobil, vylovil ho z kapsy a vzal ho. Helena s němým úžasem pozorovala proměnu jeho mimiky. Najednou byl dobře naladěný a nachlazení ho nijak netrápilo. Smál se, žertoval a oči mu jen hrály. Dokonce se podíval i na Helenu a podmanivě se na ni usmál, jako by se hovoru také účastnila. Helena povytáhla koutky úst a pokusila se budít zdání, že jeho dobrou náladu sdílí.

Po pěti minutách zavěsil.

„Promiň...“ Rozradostněný telefonátem nasadil svůj smrtelně nebezpečný úsměv a po kratičké umělecké pauze dodal: „Co jsi mi to chtěla říct?“

Helena polkla a nejistě pokračovala.

„Jak to mám vysvětlit? Myslím, že jsme se za ty roky přece jenom docela dobře poznali. Jsou tu určité záležitosti, které nás spojují, ale také vlastnosti a životní volby, které nás rozdělují

a jistě budou rozdělovat i nadále. Navíc se to týká i dalších lidí, tvé ženy a Martina. A mých dětí. Už to nemůžeme protahovat. Musím mít jasno.“

Dokud mluvila, hleděla na svůj šálek kávy a hrála si se lžičkou, protože příliš nezvládala dívat se mu do očí. Teď vzhlédla a zjistila, že Raoul tluče zprávu do mobilu. Když si všiml, že přestala mluvit, začal si roztržitě něco broukat, aby vyplnil ticho, a zprávu dopsal. Teprve pak se jí podíval do očí. Helena úplně ztratila nit a jen na něj zírala s pootevřenými ústy. Pak polkla a vybuchla:

„Co to děláš? Já tady mluvím o nás, a ty píšeš esemesku?“

Raoul tázavě svraštil obočí, jako by nechápal, jak to myslí.

„O nás? Cože?“

Helena ucítila, jak jí zrudl krk.

„No jasně, samozřejmě. O nás. Cos myslel? Proč myslíš, že jsem vůbec tady?“

Okamžitě zalitovala, že se tak nešikovně prozradila. Raoul se zatvářil rozpačitě a dotčeně. Její odvaha se začínala vytrácet. Začalo to špatně a pokračovalo ještě hůř.

„Takhle to dál nejde,“ pokusila se, „snad máš v sobě aspoň tolik slušnosti, abys přiznal, že spolu máme vztah. Scházíme se přece tak často, jak to jen jde, abychom si pro sebe ukradli chvilčku...“

Slovo, které jí uvízlo na rtech, bylo „lásky“, ale vtom si všimla, že Raoul už zase vypnul. Neposlouchal ji. Energie z ní vyprchala. Teď už bylo jedno, co řekne, i kdyby ječela a nadávala. Příležitost byla pryč.

Vzápětí nasadil ještě jeden výraz, ten nejhorší. Hleděl na ni se směsicí soucitu a nevole.

„Heleno, Heleno...“

Naklonil hlavu a pousmál se, asi jako kdyby konejšil tručující dítě. Když se nedočkal reakce, sarkasticky se uchechtl, zaklonil se a nepřestával na ni upírat pohled. Svůj pohled, ten krásný obličej, který všechno omlouval. Ať se choval sebeodporněji, nedokázala mu Helena říct, jaký je bezcharakterní

sobec. Na tom, že to zašlo tak daleko, měla stejný podíl jako on. Ne-li větší. To ona ho přece celé ty roky vědomě nepouštěla z hlavy. Lhal jí snad? Ne, hrál se zcela odkrytými kartami, kdežto ona se odmítla smířit s tím, že je pro něj uzavřená kapitola. Stará známost, jedna milenka z mnoha. Nic víc. Nikdy nebyla a nikdy nebude nic jiného. Proč nemá dost důstojnosti, aby z toho trapného ponížení vycouvala, a místo toho dává všanc celou svou existenci? Jen proto, že si o něm chtěla myslet, že má trochu víc smyslu pro odpovědnost. Že je trochu laskavější a ohleduplnější.

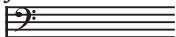
A stejně se na něj usmívala. Byl to hluboce zakořeněný reflex. Raoul si to vyložil tak, že dostala rozum, a uličnický jako kluk ji vzal za ruku. Helena bleskově ucukla, sebrala kabelku a vstala. Při tom prudkém pohybu převrhla svůj šálek. Studená káva jí pocákala pekelně drahé šaty. Beze slova se vyřítila ven, ale zdálo se jí, že ho zaslechla říct něco o klimakteriu a hysterce.

Před kavárnou ji omráčil hluk provozu a ještě víc ji zmátl. Běžela až za roh domu. Tam se opřela o zeď a ztěžka dýchala. Tak teatrální a stupidní, sama to moc dobře chápala! Srdce jí bušilo, Helena pevně sevřela v prstech kabelku a silně si ji přitiskla k prsům. Nějaká dáma v šatech Chanel s modrošedou trvalou po ní polekaně loupla očima a zrychlila krok.

Helena tam stála ještě minutu a nakukovala za roh. Raoul už vyšel. Vtom dostala neodolatelný nápad — sledovat ho. Počkala, až přejde přes ulici, a vmísila se do proudu lidí na přechodu pro chodce. Raoul šel asi třicet metrů před ní, ale ani jednou se neohlédl. O pár bloků dál vytáhl mobil a někomu zavolal. Jeho gesta prozrazovala, že hovor je srdečný a laškovný. Hned nato si všimla asi dvacetileté dívky s houslovým pouzdrem na rameni, která se opírala o zábradlí u vchodu do metra. Na sobě měla bokovky, košilku a krátkou odřenou koženou bundu. Rovné po pás dlouhé světlé vlasy jí povlávaly v prúvanu z metra. Dívka mluvila do mobilu, a když se před ní objevil Raoul, prohnula se smíchy a oba současně

telefon položili. Udělal žertovný posunek, rozpřáhl ruce a tanečním krokem se k ní přiblížil. Ona čekala, až přijde k ní a sevře ji v náručí. Dlouho se líbali, jako by byli sami na velkém filmovém plátně, a ne uprostřed rámusícího dopravního shonu.

JEDNÁNÍ PRVNÍ

Se neghi a me di dar qualche ristoro,
davanti agli occhi tuoi morir vogl'io!
Když mi však nechceš dopřát svůj pohled krátký,
před přísnou tváří tvou já zemru touhou!

*(W. A. Mozart a L. da Ponte,
Don Giovanni, jednání druhé, výjev třetí)*

Anna Ljungbergová se probudila s jazykem přilepeným k patru. O ruku, která jí visela přes okraj postele, se otíral huňatý angorský kocour. Krev nahromaděná v konečcích prstů tížila jako olověné závaží. Neustávající zvonění budíku se jí čím dál důrazněji zavrtávalo do uší. Ve zcela jiném rytmu jí namáhavě bilo srdce. Máchla rukou směrem k budíku, ale natáhla si sval v rameni a minula ho. Na třetí pokus se strefila a ruka se zaduněním dopadla až na podlahu.

Litovala, že si dala ten poslední Pink Paradise s žertovnými brčky, ozdobený plátky karamboly. „Happy hours“ mezi jednou a druhou hodinou v noci. Jak moc byly doopravdy happy? Její oblečení se válelo po podlaze jako fáborky na trase od psacího stolu k posteli. Na blůze, která byla na začátku večera jako ze škatulky, se skvěla odpudivá přehlídka nočních štací v podobě třešňové rtěnky, piva, omáčky z červeného vína, irské kávy a na závěr, ale v neposlední řadě pořádného fleku Pink Paradise jako smutné frčky na pravém rameni. Nebyla si jistá, jestli se tam dostal rovnou, nebo to vzal napřed přes žaludek a pak se vrátil.

Když v časných ranních hodinách přišla domů, byla ještě příliš nabuzená a nechtělo se jí spát. Místo toho se přihlásila na internetovou seznamku MeetMarket jako Anniechan- ce a dvacet minut chatovala s někým s přezdívkou Mike39. Uvedla, že jí je sedmatřicet, ale to byla jediná lež. Zcela podle

pravdy prozradila, že je houslistka na volné noze a po rozpadlém manželství a zrušeném zasnoubení bydlí sama s kocourem. Ukázalo se, že Mike39 je milý právník ze Seattlu, jehož zálibou jsou skoky s padákem, nebo to o sobě alespoň tvrdil. Anna měla s internetem mnohaletou zkušenost a vypěstovala si cit či instinkt, podle něhož okamžitě poznala lháře. Na internetu mohla hodnotit a rozebírat jen jejich slova, na reálných schůzkách ji vždy rozptylovalo příliš mnoho dojmů.

Mike39 byl příjemný muž, alespoň takový pocit z něj Anna měla. Bavili se o knihách a filmech a prokládali to veselými a důvtipnými komentáři. Konverzace plynula tak překvapivě snadno, že Anna přemýšlela, jestli si nemá uložit kontakt na něj do svého adresáře v počítači.

Dokud se jí nezeptal, jestli má velká prsa. Na to ani neodpověděla a rovnou se odhlásila. Ne že by velká prsa neměla, ale s Mikem39 se o nich bavit nechtěla. Její ňadra vždycky byla samozřejmou součástí její osobnosti a ještě se nestyděla nosit těsné halenky s výstřihem. Měla štěstí, že na operaci pravého prsu nakonec nemusela. Ale od chvíle, kdy jí sdělili, že ta malá bulka v podpaží se musí odstranit, cítila potřebu chránit svá ňadra před okolním světem. Byla její a nechtěla si k tělu důvěrně pouštět jen tak kdekoho.

Když jí zavolala Louise a řekla, že za ni v kvartetu Furioso zaskočí Raoul, nejprve se jí chtělo prásknout s telefonem, sednout si do kouta a trást se. Ale Louise se nutila do veselého tónu a Annin nejhorší šok pomalu opadal. Když Anna o deset minut později zavěsila, byla rozjařená a překypovala radostí, jako kdyby vyhrála v loterii. Dvacet minut nato ležla po zdi.

Její záchranou bylo, že měla před nahráváním plno práce ve filharmonii a na několika koncertech měla být koncertní mistryní. Díky tomu se jí dařilo držet ty nejdivočejší myšlenky jakžtakž na uzdě. Ale přesto se den před odjezdem na Svalskär její nervozita vystupňovala až k nevydržení. Měla se poprvé po mnoha letech setkat s Raoulem. Jásot se v ní střídal s ná-

pady, že si sama přivře ruku do dveří, aby se nemusela ukázat. A tak zvolila střední cestu: vyrazí si s kolegyněmi z orchestru a zpije se pod obraz.

Hospodský tah s Linou a Ingrid nebyl zrovna šťastný nápad. Anna ho s téměř hysterickým nadšením sama navrhla, ale když se nad tím pak pořádně zamyslela, rozhodla se z akce vycouvat. Kdyby do rána vysedávala na baru, jejímu vzhledu by to asi zrovna neprospělo a ona se potřebovala předvést z té nejlepší stránky. Zavolala Lině znovu, jenže ta už mezitím dala vědět Ingrid a společně zarezervovaly stůl u Prince. Místo aby je zarazila, domluvila tedy sraz v sedm v restauraci Sturehof — na zahřívací drink.

Poslední, na co myslela, když se nad ránem skácela do postele, a zároveň první, co se jí vybavilo při probuzení, bylo setkání s Raoulem. Musela vydržet ještě pár hodin. Po zdřevěnělých nohou se odpotácela do sprchy. Čtvrt hodiny pod ní stála s rukama svěšenýma podél těla a nechala si teplou vodu stříkat přímo do obličeje. Natáhla se pro kartáček na zuby a seškrábala si povlak z jazyka. Pěna ze zubní pasty jí tekla po bradě na hrud'.

Sotva vylezla ze sprchy a zabalila si umyté vlasy do ručníku jako do turbanu, někdo zazvonil. Dvěma nedbalými pohyby na sebe hodila župan a běžela otevřít. Venku poskakovala malá holčička s tuhými copy a mezerou mezi předními zuby. Zdálo se, že nikdy nestojí oběma nohama současně na zemi.

„Už si můžu vyzvednout Babyho? Máma říkala, že je deset a že mám zazvonit. Kde je?“

Huňatý bílý kocour se už mezitím protáhl dveřmi a otíral se holčičce o záhyby na punčocháčích. „Baby, Baby! No pojd', čumáčku! Téééda, ty seš krááásnej.“

Anna už předem nachystala vedle dveří hromádku kočičího příslušenství.

„Tady je košík, přepravka, písek a žrádlo na týden. Ale já se asi vrátím už v sobotu. Mějte se spolu hezky. Ahoj, Baby!“

Podala poskakující holčičce košík a ta si ho šťastně a zodpovědně přitiskla k břichu. Anna si přidřepla a zabořila obličej do kocourovy srsti. Baby se jí však po chvíli vysmekl a zmizel v otevřených dveřích bytu na druhé straně schodiště. Chtěla ještě obejmout holčičku, ale ta už odhopkala za kočkou, a než se za ní zabouchly dveře, stačila jen zavolat na Annu „na shledanou“.

Dlouho stála před šatní skříní a vybírala, co si vezme na sebe. Otevřela sbalený kufr, vyměnila pár halenek a přibalila push-upku. Zbytek dopoledne strávila před zrcadlem a zkoušela si jednu kombinaci po druhé, dokud se nerozhodla pro to, v čem se cítila nejlépe: upnuté džíny, halenku s výstřihem a kozačky s vysokými podpatky.

Měla před sebou tři dny, tři dny a celou věčnost s Raoulem. Budou sedět bok po boku a hrát. Úplně jako na festivalu v Cannes před čtyřmi roky. Raoul tam tehdy pozval Louise na pár komorních koncertů. Když onemocněla druhá houslistka, Louise zavolala Anně, jestli by nemohla narychlo přijet a odehrát Brahmsovy sextety a dva flétnové kvartety od Mozarta. Anna na to bez váhání kývla, přestože kvůli tomu za sebe musela sehnat náhradu u Královského dvorního orchestru na dvě představení *Figarovy svatby*, která měla nasmlouvaná. Pomocí deseti tisíc korun z vlastní kapsy přesvědčila jednoho kolegu, aby ji zastoupil, aniž by se o tom poradila s vedením. Když se jim to doneslo, ředitel orchestru si ji okamžitě zavolal na kobereček. Svévolně si za sebe shánět náhradu bylo naprosto nemyslitelné. Anna to dobře věděla, ale nechtěla riskovat, že to zamítnou, a tak jim nabídla hotové řešení podle svých představ. Sáhodlouhými omluvami nakonec ředitele obměkčila. Musela slíbit, že příští sezonu odehraje pětatřicet dětských představení. To za to stálo. Hrát znovu s Raoulem stálo za každé öre a každou potupu. Ty čtyři dny u Středozevního moře daly tehdy jejímu životu novou šťávu. V jejím vztahu k Raoulovi sice žádná radikální změna nenastala, ale přesto tam znovu získala chuť do života. Bavili se, pracovali, večereli

a končili večery u baru na pobřežní promenádě s ostatními hudebníky. Včetně japonské Američanky Joy, opěvované sólové flétnistky, která byla Raoulovou ženou.

Anna se s ní tehdy setkala poprvé a Joy přesně odpovídala její představě. Byla štíhlá a sofistikovaná, ale ne afektovaná. Ve čtyřicetistupňovém horku dokázala hrát v tenkých a splývavých hedvábných šatech, aniž by si propotila podpaží. Už v letadle po cestě tam se Anna rozhodla, že se za žádnou cenu nebude chovat žárlivě. Obrátilo by se to proti ní. Raději se snažila získat Joyino přátelství. Raoul ji přivítal objetím a polibkem na tvář. Anna mu tento projev náklonnosti oplátila a pak se stejně srdečně pozdravila s Joy. Raoul zjevně své manželce o jejich společné minulosti nevyprávěl, a tak byl vztah mezi Joy a Annou od počátku dobrý. Večer, když se procházeli teplou letní nocí zpátky k hotelu, bývali Louise a Raoul často zabraní do hovoru a loudali se dva kroky za nimi. Toho Anna využívala a brávala Joy za ruku. Společně si prohlížely výlohy, důvěrně si špitaly a smály se. Anna cítila v zádech Raoulův hodnotící pohled a moc dobře věděla, že to, co Joy získává éteričností, ona dohání obvodem hrudi a křivkami boků. Odměnou jí byly Raoulovy uznalé pohledy a tu a tam objetí, pokud se to v dané situaci přirozeně hodilo. Raději však odvracela zrak, když Raoul propletl své prsty s Joyinými a přitiskl ji k sobě. Tak moc, že se v jeho objetí a pod jeho polibky málem zalkla dřív, než zmizeli ve svém pokoji.

Byl jiskřivě krásný podzimní den, zlaté a rudé listy stromů se ostře rýsovaly proti blankytně modrému nebi. Slunce prohřívalo jen nejsvrchnější vrstvu kůže a ve svěžím vzduchu už byl cítit chladný osten zimy.

Anna seděla na kufru, dívala se do podzimního slunce a mírně rozevírala rudé rty s dokonale vykrouženým Amorovým lukem. Oči si chránila slunečními brýlemi. Cítila, jak jí alkohol pomalu vyprchává z těla. Zboku se k ní po nerovné

dlažbě blížil klapot podpatků a rachot malých koleček. Když přimhouřila oči, spatřila vysokou blondýnu, která v jedné ruce nesla pouzdro s violou a druhou rukou táhla kovově lesklý příruční kufřík.

Ta sebejistá chůze. Ani jediný vzpurný vlas, tváře růžové a svěží, a přitom se nezdálo, že by se o to nějak snažila. Přirozeně a bezstarostně štíhlá, jako by ji oděv po těle jen hladil. Jak jen to dělá, že vypadá tak skvěle, pomyslela si Anna, když má určitě stejnou kocovinu jako já?

Jakmile byla Helena dva metry od ní, Anna si posunula sluneční brýle na čelo, vstala a rozpráhla ruce.

„Ahóój! Jak se vede?“ zavolala a se širokým úsměvem ji objala. Pak o krůček ustoupila a dodala: „Vypadáš trošku unaveně, drahoušku! Snad jsi celou noc necvičila?“

Za nimi vjel na parkoviště velký taxík. Zadní dveře se otevřely a cellem napřed se z nich vysoukala Caroline. Louise zaplatila a vystoupila hned za ní. Caroline měla na sobě starý tmavomodrý pánský kabát, který jí byl o dvě čísla větší a který si údajně v padesátých letech koupil baron af Melchior v pánské konfekci někde v Anglii. Okolo krku měla několikrát obtočenou dlouhou světlešedou háčkovanou šálu, na nohou vybledlé džíny s dírami na kolenech a těžké černé motorkářské boty. Louise byla oblečená do zelené nepromokavé bundy s manšestrovým límcem, dlouhých černých kalhot a holínek. Na ruce jí svítil bílý obvaz. Taxikář otevřel zavazadlový prostor a začal přendávat kufry, velké bedny a nákupní tašky s jídlem a vínem na palubu Targy, která kotvila u mola. Helena a Anna také odnesly svá zavazadla na loď a lehly si na zadní palubu. Obě si nasadily sluneční brýle a nastavily obličej slunci. Caroline přelezla na příď, zamířila rovnou na kapitánský můstek a zabouchla za sebou dveře od kabiny.

„No, tak už čekáme jen na Raoula,“ prohlásila Louise a podívala se na hodinky. „Kjell a Jan pojedou na Svalskär vlastní lodí až zítra a přivezou všechnu nahrávací techniku.“

Za dvacet minut přisvištěl k molu další taxík a před lodí prudce zabrzdil. Bylo vidět, že na zadním sedadle sedí člověk, který si jednou rukou drží u ucha mobil a druhou rukou podává taxikáři kreditní kartu. Taxikář vyndal z kufru auta stříbrošedý příruční kufřík. Muž na zadním sedadle si dal ještě pár minut načas, než vystoupil z vozu s houslovým pouzdrém v ruce. Svého „Slavíka“, nenahraditelné Guarneri del Gesù z roku 1743, si nosil vždycky sám.

Byl středně vysoký a měl polodlouhé tmavé kudrnaté vlasy, nad vysokým čelem sčesané dozadu. Pár stříbrných nitek prozrazovalo, že už není nejmladší. Nad hnědýma očima se klenulo husté obočí a na mírně pihovatém nose spočívaly hranaté brýle bez obrouček. Ústa měl hezky tvarovaná, plný spodní ret byl trochu vysušený a rozpraskaný. Polovinu jednoho řezáku měl ze zlata, což spolu s třídním strništěm dodávalo jeho jinak intelektuálnímu vzezření pirátský nádech. Pod šedočernou vestou byl oblečen do vínového kašmírového roláku a kolem krku mu ve větru povlával zeleno-šedě kostkovaný vlněný šál. Hnědé kalhoty z hrubého manšestru měl po patnáctihodinové cestě vytahané v kolenou. Nebylo na něm vůbec nic švédského, vypadal, jako by patřil spíše do módní levicové kavárny ve čtvrti Marais.

„Panebože, jak ten zestárl,“ pošeptala Anna s vážnou tváří Heleně. „Ten ale příšerně sešel.“ Helena si ho rychle prohlédla a řekla si, že vypadá lépe než posledně. Možná je trochu omšelý, ale nesmírně elegantní. Až moc přitažlivý. Polkla, otočila se k němu bokem, opřela se o kabinu a začala soustředěně projíždět staré textové zprávy v mobilu.

Louise ho přivítala objetím a polibky na tvář. Raoul se po díval na její ruku a okázale ji politoval. Louise stoicky pokrčila rameny a nechala se od něj obejmout.

„Každopádně působí uvolněně,“ řekla Anna, která se pokoušela zachytit jeho pohled.

„Moc nechápu, proč s námi jede zrovna Raoul. Louise si klidně mohla vybrat někoho odtud ze Stockholmu. Zním

spoustu lidí, kteří za ni mohli při nahrávání zaskočit. Přitáhnout ho až z New Yorku se mi zdá přehnaně dramatické," řekla Helena. „Co myslíš ty?“

„Jsem samozřejmě trochu nervózní," Anna si načechrala vlasy, „mezi námi je mnoho silných citů. Ale taky hodně smutku.“

Zapálila si cigaretu, vyfoukla kouř, hlasitě vzdychla a dva krát rychle potáhla. „Proč jsem si jenom dávala ten poslední drink!“

Raoul spatřil Annu a Helenu už z mola, radostně jim zamával a vykročil k lodi. Anna se přitiskla k Heleně, jako by na ni ta náhlá bezprostřednost byla příliš.

„Ne, tohle já nezvládnu.“

Ale Helena ji od sebe stejně nečekaně odstrčila, a tak Anna udělala krok k zábradlí a předklonila se, aby dala Raoulovi pusku na uvítanou. Tlumené mlasknutí zaniklo v řevu motorů, které právě nastartovaly.

„Páni, to je paráda, že jsi přijel, Raoule!" zahalekala Anna, aby motory překřičela, „tohle bude naprosto skvělá akce. Jak se má Joy?“

„Žije," odpověděl Raoul neutrálně.

„Pozdravuj ji ode mě," řekla Anna a ustoupila na druhou stranu paluby, aby udělala místo Louise a Raoulovi. Ti se spěšně nalodili a Caroline přidala plyn. Helena šla odvázat lano, aby střetnutí oddálila, jak se jen dalo. Raoul jí beze slova kývl na pozdrav a ona odpověděla našpulením rtů. Koutkem oka zahlédla, jak se na kapitánském můstku Caroline sklání nad námořní mapou. Svým držením těla dávala jasně najevo, že chce být sama, což bylo pro Helenu znamením, že by sama být neměla. Helena vešla za svou sestrou dovnitř a přes rameno se ohlédla, aby se ujistila, že mají soukromí. Když vstoupila do kajuty, Caroline se neotočila, ale její trhané pohyby prozrazovaly, že není v pohodě.

„Caroline," začala Helena co nejméně nabroušeně, ale přesto pevným hlasem, „je všechno v pořádku?“

Caroline ji zcela ignorovala.

„Jak se máš?“

„Bezvadně.“

Helena potřásla hlavou. „Vždyť jsi úplně bledá.“

„A co jsi sakra čekala?“

Helena ji zvolna pohládila po zádech. Caroline ztuhla a uhnula.

„Jak to šlo?“

„Vůbec.“

„Ale já jsem ti ty recepty napsala.“

„Fakt ti strašně moc děkuju za pomoc, sestřičko. Umíš si představit, jak jsem se v té lékárně ztrapnila? Jsi úplně k ničemu!“

„Jak to myslíš?“

Caroline se obrátila, ruce založené v bok, a podrážděně si odfoukla z obličeje pramen vlasů.

„Nechci o tom mluvit. Ani s tebou, ani s Louise, ani s nikým jiným. Rozumíš?“

Helena zatnula zuby a změřila si Caroline pohledem. „Tak poslouchej. Je to mnohem vážnější, než si asi uvědomuješ. Zatáhla jsi mě do něčeho, s čím nechci mít nic společného. To, co jsi dostala, nejsou žádné neškodné vitaminy. Máš vůbec tušení, jak riskuješ?“

Caroline pohodila hlavou. „Nejsi moje máma,“ odpověděla a zaostřila zrak někam za sestru. Helena se prudce otočila a náhle se ocitla tváří v tvář Louise. Přeběhl jí mráz po zádech. Pomyslela si, co všechno Louise asi slyšela.

„Miláčku, ještě jsi nepozdravila Raoula.“ Louise se s úsměvem protáhla okolo Heleny a objala Caroline kolem pasu. Helena vyklouzla na palubu, aby se nadýchala vzduchu. Z toho náhlého vyrušení se jí rozbušilo srdce.

„Ať pozdraví on mě. Já jsem tady,“ zamumlala Caroline kysele.

„Snaž se trochu. Kvůli mně,“ Louise ji sevřela do náruče o něco pevněji a položila jí hlavu na rameno, „chápu, že tě

to mrzí, ale není všem dnům konec. Teď ti to tak možná nepřipadá, ale já vím, že až budeš hrát Haydna příště, půjde ti to fantasticky. Pusť to z hlavy. Nemá smysl se tím užírat. Mysli na něco jiného. Na něco veselého.“

Povolila objetí a políbila ji na tvář: „Maminko naše.“

Caroline ze sebe okamžitě setřásla Louisiny paže a obrátila se k ní zády. Louise si povzdechla a šla pryč.

Caroline znovu vytáhla námořní mapu a dala se do řízení. Opatrně se s lodí odlepila od mola a vyplula do stockholmských vod. Ve fjordu byl klid, jen trajekty na Djurgården se táhly jako šňůra mezi nábřežím Skeppsbron a zábavním parkem Gröna Lund. Za Fjäderholmskými ostrovy musí přeřadit na vyšší otáčky a nastavit pevný kurz. Pokusila se soustředit a odehnat všechny myšlenky, které ji trápily. Přesto jí brzy začaly po tvářích téct slzy a obličeje se jí stáhl v němém výkřiku. Nikdo však její zoufalství neviděl.

Když Louise vešla k ostatním do kajuty, rozhodla se je varovat před choulostivým tématem. „Jen abyste věděli, ani slovo o Carolinině turné s Haydnem, ano?“ zašeptala, „předevčírem se vrátila a od té doby jenom spí, chudinka. Všechny recenze ji úplně ztrhaly.“ Odevzdaně povytáhla koutek úst. „Já vím, nemá cenu se z toho hroutit. Ale jí se to stalo poprvé.“

„Všichni jsme to zažili,“ prohlásil Raoul a mírně poklepal na sedačku, aby Louise naznačil, že si má sednout mezi něj a Annu. „Co ji nezabije, to ji posílí.“

Helena zůstala na samém konci zadní paluby, dokud ji dovnitř nezahnal podzimní chlad. Raoul se musel posunout, aby se k nim vešla. Přehodil si nohu přes nohu tak, aby se nakláněl k Anně a Louise a zároveň byl k Heleně zády. Hovor se stočil na to, jaké taxametry používají stockholmské taxíky. Helena se pokoušela vmísit do hovoru a přispět k tomuto naprosto nezajímavému tématu nějakým postřehem. Namáhala se ale zbytečně. Raoul si jí stejně nevšímal. Choval se k ní jako k neznámému spolucestujícímu. Po chvíli to vzdala i Anna a prohlásila, že si jde do podpalubí lehnout. Do místnosti

skutečně brzy dolehlo rytmické chrápání a Louise s Helenou se na sebe usmály, což trochu projasnilo napjatou atmosféru. Raoul něco shovívavě zabručel a vytáhl mobil. Vyšel na palubu, aby si zavolał, ale brzy se vrátil.

„Není tu signál,“ oznámil a sedl si opět ke stolu.

Louise šla na můstek ke Caroline a položila jí ruku na rameno. Caroline se po chvíli uvolnila a opřela si o ni hlavu. Na pohovce zbyl jen Raoul s Helenou. Unaveně si ji prohlížel.

„Tak co... jak se má tvoje rodina?“ zeptal se znuděně, aby bylo jasné, že ho to nezajímá. Helena stejně odevzdaně jako on otevřela kufr a vytáhla knížku. Nalistovala založenou stránku, a aniž by se na něj podívala, odvětila:

„Odkdy se staráš o moji rodinu, Raoule?“

Neodpověděl. Helena nezvedla hlavu, aby se podívala, jak se tváří. Tvrdohlavě upírala zrak do knihy, i když z ní nevnímala jedinou větu. Za pár minut zkusila vysondovat jeho náladu a koutkem oka po něm zašilhalo. Seděl zády k ní a propiskou si dělal poznámky do houslového partu.

Za tři hodiny se na obzoru objevil Svalskär. Krásné podzimní počasí se zkazilo hned za ostrovem Möja a ze zataženého šedého nebe mrholilo. Blížili se k molu a slábnoucím vrčením motorů čím dál víc pronikalo skřípění stěračů na předním skle. Ostrov nebyl velký ani jeden celý čtvereční kilometr. Na severní straně a na pahorku uprostřed, na němž stál velký dům, byl porostlý jedlemi. Na jihu a západě čnely do moře holé útesy. U březového hájku, odkud byl ideální výhled na západ slunce, stál krátký koupací můstek a vedle něj malá dřevěná sauna posazená na kůlech. Podél linie útesů v širokém přírodním kotvišti tvaru klínu se táhlo přístavní molo a u něj se osaměle houpala podehtovaná dřevěná pramice. Helena vyskočila na břeh, aby přivázala lano, a Caroline mezitím manévrovala s lodí co nejblíže k molu. Trup lodi bojoval s proudem a lano se napjalo. Přestože loď zastavila, podél jejího boku dál mírně pleskaly vlny. Motory zmlkly a rozhostilo se

ticho. Bylo slyšet jen pár skřehotajících racků a kvílení větru v korunách jedlí.

Rychle se smrákalo. Než nanosili všechno dovnitř a ve velkém otevřeném krbu v salonu zapraskal oheň, setmělo se natolik, že nebylo vidět, kde se na obzoru stýká nebe s mořem. Jedinou viditelnou známkou okolního světa bylo pár roztroušených světelných bodů na Möje.

Přepychovou vilu na Svalskärü nechal na konci osmdesátých let devatenáctého století vystavět Thure-Gabriel, pradědeček Peder a Louise, jako své letní sídlo. Každý rok na začátku června se rodina Armstahlů přestěhovala na ostrov i s celou domácností. Celé léto přijížděli a odjížděli hosté a příbuzní. Přistávali s rodinným parníčkem u mola na samém konci přístaviště. Velký mahagonový křižník až k molu nedoplul, dokud na konci šedesátých let nenechali odstřelit útesy. O dva roky později ho prodali, nikomu z rodiny se nechtělo udržovat starou dřevěnou loď, která vyžadovala více času a peněz, než přinášela užitku.

Stavba takového sídla na těžko přístupném místě v nejzazších končinách šérů trvala čtyři roky. Původně byl dům natřený na žluto, což se během let nezměnilo. Zhruba před čtyřiceti lety proběhla nutná modernizace kuchyně a byla sem zavedena kanalizace a elektřina. Ta se sem přiváděla kabelem z Möji. Tím se dům stal celoročně obyvatelným. Ani honosné obrazy na zdech však nedokázaly zakrýt fakt, že je načase renovovat dům znovu. Zařízení sestávalo z nekonvenční směsice kusů nábytku zděděných nebo sesbíraných ze sídel a zámků, které už dávno nepatřily do rodinného jmění. Buď byly prodány, nebo přešly na jiné větve rodu. Těžké ořechové skříně s barokní řezbou se tu snášely s nadýchanými gustaviánskými křesly a pohovkami, s ohlazenými mahagonovými komodami vykládanými mramorem a s honosnými lustry.

Velké síni vévodila ohromující sbírka portrétů. Stěny byly zcela pokryty obrazy různých velikostí. Nejstarší malby, na

nichž barva popraskala a na několika místech se sloupala, se už jen stěží daly restaurovat. Vyumělkované zlaté rámy byly místy otlučené a poseté tmavými dřevěnými skvrnami v místech, kde se pozlátka prodřelo. Na všech portrétech, ať už šlo o malby ze sedmnáctého století či o dva nejmladší obrazy, na nichž byli Louise a Peder jako děti, by každého návštěvníka zarazila nápadná podoba. Tentýž hrdý orlí nos, tytéž kulaté oči. Dominantní rysy, které se v rodu objevovaly už staletí.

Údržbu domu svěřil rod Armstahlů už před koncem devatenáctého století Johanssonovým z Möji. Dnes sem občas jezdila už čtvrtá generace Johanssonů, Sture a Märta, aby tu posekali trávu a opravili, co je třeba. Někdy jim Louise zavolala předem a poprosila je, aby před jejím příjezdem zatopili nebo nanosili dřevo.

Už v prvních letech dvacátého století přibylo k domu východní křídlo, aby mohl pojmut celý rod, jenž se tehdy rozrůstal. Zároveň s ním postavil Thure-Gabriel na samém konci severního mysu ateliér, kde přebývalo několik umělců ze Stockholmu, které finančně podporoval. Na oplátku dostával obrazy, jejichž hodnota, jak se brzy ukázalo, několikanásobně převýšila nevelké výdaje na materiál a pracovní sílu z okolních šérů, a to jak na stavbu ateliéru, tak i vily. Mecenášství a zájem o umění hrály u Armstahlů ve všech epochách významnou roli. Louise si vybrala dráhu houslistky zcela bez váhání. Nyní dělila svůj čas mezi sólová vystoupení a místo profesorky interpretace na hudební akademii ve Stockholmu. Ve zbylých chvílích udržovala při životě kvarteto.

Peder se vydal klasickou cestou mladého hraběte. Většinou se věnoval šermu a plachetnicím, na žádné pořádné povolání neměl čas ani chuť. A tak šel na kadetní školu, vystudoval práva v Uppsale a po několika divokých letech plných nejrůznějších eskapád mu do oka padla úžasná Emily Hamiltonová. V rychlém sledu mu bez komplikací a bez anestezie povila dcery jménem Agathe, Elsa, Charlotte a Ulrika.

Svalskär postupně přešel dědickými řízeními až na Louise a Pederu, kteří byli oba jedináčkové. Věkový rozdíl mezi nimi činil jen dva měsíce a vždycky se vzájemně považovali spíše za sourozence než za bratrance a sestřenici. Už jako malí tvořili nerozlučnou dvojici. Letní prázdniny na Svaskäru bývaly nekonečné a idylické. Společně pořádali honby za pokladem, rybařili, koupali se a svěřovali si tajemství. V březovém hájku dodnes viselo pár poloshnilých prken z dřevěné chýše, kterou si postavili jako tajné útočiště a která jim vydržela až do puberty. Právě tam se Louise poprvé odvážila přiznat, že je zamilovaná do spolužačky. Peder to ani v nejmenším nepřekvapilo, sám na to přišel už dávno a měl spíš pocit, že už bylo načase, aby šla s pravdou ven. Aspoň se spolu mohli bavit o holkách.

Jediné vážné zkoušky bylo jejich přátelství vystaveno před čtyřmi lety, když Emily chtěla, aby Peder svůj díl Svaskäru prodal. Raději chtěla na léto jezdit do domu v Torekovu. Louise ho vyplatila, ale hned příští rok se Peder rozmyslel a poprosil ji, jestli by si směl na Svaskäru koupit rybářskou chatu. Louise bez váhání sepsala smlouvu se symbolickou kupní cenou, přestože hodnota nemovitostí v šérech rok od roku závratně stoupala. Krev je víc než peněženka a to, že má zpátky svého milovaného bratrance, mělo pro Louise větší cenu než peníze. Emily zuřila a obvinila Louise, že si k sobě chce Pederu citově připoutat. Ale Peder se jen zasmál, šel rovnou do loďarství na Biskopsudden a koupil rychlý motorový člun.

Své jmění Armstahlové během staletí nashromáždili díky vysokým příjmům z lesního a důlního hospodářství. Tou dobou už ale bylo dávno rozházené, což je nevyhnutelné, když se začnou rozcházet životní styl a finanční soudnost. Neboli, jak občas drsně žertovala Louise: „Máme jen staré peníze, a ty došly.“ Poslední část dědictví po svém otci před pár lety investovala do nahrávacího studia na Svaskäru.

Na počátku kariéry jí lichotilo, když dostávala kontrakty na alba od velkých společností. Nepočítala však s tím, že se

chyťí do pasti hektických nahrávacích harmonogramů a výsledek bude úplně jiný, než očekávala. Veškeré pečlivé přípravy jí byly k ničemu, když ji v recenzích kritizovali za alba, na jejichž přípravu nemohla osobně dohlížet. Po zklamání z jednoho lajdácky spíchnutého Mendelssohnova koncertu odstoupila od smlouvy a zapřísáhla se, že už nikdy nepovolí nahrávání, nad nímž nebude mít plný umělecký dohled. Její studio, které bylo zároveň zkušebnou, stálo na Svalskåru rok a půl. Akustické podmínky tu byly vynikající a odlehlost místa snižovala riziko, že na jinak povedenou nahrávku proniknou ruchy zvenčí. Dosud tam vzniklo asi třicet alb. Buď je nahrála Louise, nebo jiní hudebníci, kteří si studio pronajali. Produkčním byl vždy Jan Svoboda a nahrávacím technikem Kjell Nilsson.

Během zimy a jara nahrálo kvarteto Furioso prvních pět smyčcových kvartetů Wilhelma Stenhammara. Jak tomu u nahrávání desky bývá, práce se protáhla a šestý kvartet už nestihli. Celé léto jim zabraly koncerty, a tak odložili poslední skladbu na podzim. Čas se začínal krátit. Bylo potřeba editovat materiál, vylišovat album a dostat ho do distribuce ještě před velkým letním turné v příštím roce. Díky Louisiným kontaktům a organizačním schopnostem se jim povedlo dohodnout vystoupení na mnoha prestižních koncertech, především na festivalech v Salzburgu a Luzernu. Mělo jít o dosud největší turné kvarteta, a proto bylo třeba dát si na propagaci záležet. Nové album bylo nutné, zvláště když Stenhammarovy kvartety měly příští léto tvořit jádro repertoáru.

Helena si vybalila kufr a oblečení pověsila do omšelého mahagonového šatníku. Křivé dveře ji přivítaly zavrváním a jako obvykle se otevřely, sotva se jich dotkla. Kdykoli jela na Svalskår bez rodiny, bydlívala v zeleném pokoji ve východním křídle, kde se cítila jako doma. V místnosti byl chládek, ale ne vlhko, topení se ještě pořádně nerozběhlo. Louise tu vždycky nechávala na zimu pár přímotopů, aby mrazy nenapáchaly

škodu. Kromě toho byla v každé ložnici kachlová kamna. Vedle kamen stál proutěný koš plný suchého dříví, aby se dal okamžitě po příjezdu rozdělat oheň. Helena vytáhla pár třísek a škrtila sirkou. Chtěla ji přiložit ke dřevu, ale ruka se jí tak trásla, že hořící zápalku upustila na kamennou dlažbu před kamny. Zaklela, zvedla ji a vhodila do kamen. Trochu se přitom popálila na palci a ukazováčku. Zamávala rukou, aby je zchladila.

Ted' nezbývalo než zatnout zuby a pustit se do toho, kvůli čemu na Svalskär přijela. Ať to stojí co to stojí. Helena dobře věděla, že je v kvartetu nejslabším článkem. Nikdo to sice naplno neřekl, ale až příliš často cítila, že ostatní musejí být k její hře shovívavější, než je jim milé. Aby se vyhnula kritice, diskutovala před zkouškami o těžkých pasážích s Louise. Vždycky ty hovory sama začínala.

Jinak to dopadnout nemohlo. Působila ve dvou odlišných oborech a každý z nich obvykle vyžadoval plné soustředění a oběti. To jí bránilo věnovat se jim do takové hloubky, jak by si bývala přála. Zároveň odmítala jedno ze svých povolání pověsit na hřebík. Vystudovat medicínu se rozhodla hned poté, co absolvovala hudební akademii. Nikdy neusilovala o sólovou dráhu jako Louise a Caroline. Zcela střízlivě chápala, že jí chybí jak talent někam to dotáhnout, tak vůle zřeknout se všeho, co by mohlo rozptylovat její bezvýhradné soustředění na kariéru. A sedět anonymně v orchestru uprostřed violové sekce, to nebyl její styl. Chtěla hrát komorní hudbu, ale věděla, že se tím neuživí. A tak studovala dál a vychodila medicínu, aby byla zajištěná a přitom mohla hrát v kvartetu. Jenže neměla čas ani síly na to, aby si držela stejnou technickou úroveň jako její kolegyně. Navíc se musela starat o rodinu. Ostatní nemusely brát ohled na žádné partnery, zvláště když Caroline a Louise měly za partnerku jedna druhou. A Anna neměla od doby, kdy se rozvedla s Bengtem, už dva roky žádný oficiální vztah.

Helena už několik let pracovala na poloviční úvazek jako pomocná lékařka na interně v Danderydské nemocnici. Na

atestaci ještě nedosáhla, přestože jí bylo už hodně přes čtyřicet a viděla, jak kolem ní kolegové a spolužáci z medicíny pobíhají s disertacemi v rukou a stávají se docenty, profesory nebo alespoň primáři. Helena se tím nevzrušovala, věděla, že s místem doktorky může vždycky počítat a přejít na plný úvazek, kdyby chtěla. Jako hudebnici jí zbývalo nejvýše deset patnáct let.

Obvyklou hierarchii moci v kvartetu znala, věděla, kde je její místo. Teď však měla poprvé hrát s Raoulem a to pomýšlení ji děsilo. S Raoulem Liebeskindem, který má za sebou padesátku alb a světovou kariéru, a navíc je už pár let profesorem komorní hudby na prestižní Juilliard School. Říkala si, jestli už ho vůbec napadlo, že z nich na pár dnů budou kolegové, že spolu navážou profesní vztah. Spát s ním byla jedna věc, při tom se nijak umělecky neprojevovala, alespoň ne v tomto smyslu. Nikdy se však spolu nebavili jako dva hudebníci. Někdy se hovor samozřejmě stočil na koncert, na němž Raoul právě pracoval, a ona mohla přispět do diskuse zasvěcenými poznámkami, ale o její hře na violu nikdy nepadlo ani slovo. Nepoměr jejich technických a uměleckých úrovní byl až směšně obrovský. Proti Raoulovi byla amatérkou. A každou převahu brala jako porážku.

Během celé jejich společné historie měla proti Raoulovi dvě zbraně. Jednou z nich bylo, že po ní občas náhle zatoužil. Nedokázal být bez ní a stávalo se, že ze dne na den odletěla přes půl zeměkoule na jeho koncert, aby ji mohl mít mezi zkouškami pro sebe. Vždycky jí zaplatil letenku i ostatní výdaje a ona si našla nějakou konferenci, kterou předložila doma a v práci jako alibi. Bydlela víceméně v Raoulově hotelové posteli a čekala na něj, zatímco on pracoval. Vybírali si zastrčené restaurace a snažili se, aby je spolu na veřejnosti nikdo neviděl.

Její druhá výhoda byla intelektuální. Měla vzdělání zcela jiné úrovně než Raoul, který nechodil ani na gymnázium. Věděla, že ho její inteligence zneklidňuje a zároveň vzrušuje.

Právě z ní čerpala klid a sílu, kdykoli cítila potřebu se s ním měřit. Ale to bylo kdysi, před tou katastrofální schůzkou v New Yorku.

Ted' se děsila všech nepříjemných situací, o nichž si byla jistá, že nastanou, až ji bude muset kárat jako kolegyni. Jak bude Raoul reagovat, jestli — či spíše až — se jí povede udělat při hře chybu? Bude dělat jakoby nic a pak si ji možná po zkoušce vezme stranou, dobromyslně vypíchne ten či onen detail a nebude to dál řešit, anebo jí přede všemi vynadá? Bude to moc trapné, jestli Raoul nasadí tempo, při kterém mu nebude stačit?

Studio se nacházelo pod velkou západní terasou. Průčelí obrácené k moři bylo od podlahy ke stropu zasklené a skýtalo překrásný výhled na vzdouvající se šedé vlny. Nebe se zatáhlo, na skleněných tabulích ulpívaly malé dešťové kapky a neslyšně stékaly v nepravidelných potůčcích dolů. Uprostřed sálu seděla Caroline a hrála. Její levice zuřivě létala po hmatníku, smyčec narážel do strun a odskakoval od nich. Tmavé kadeře jí tančily kolem obličeje podle svého vlastního rytmu a každou frázi doprovázelo přerývané supění z pootevřených úst. Helena vešla do sálu poslední a neuniklo jí, že Raoul zůstal stát o pár vteřin déle, než bylo nutné, a hleděl na její sestru. Přivřel oči. Pak si stoupl za stolek a položil na něj své houslové pouzdro. Otevřel ho, zámek na pouzdře přitom cvakl. Vynadal housle a vyzkoušel si je třemi různými tahy, které zaskřípěly do Carolininy procítěné hudby. Caroline okamžitě přestala hrát, svésila ruce podél těla, pevně semkla rty a zadívala se významně do stropu. Dýchala ztěžka, ramena jí přitom stoupala a klesala.

„Krásně to zní. Tak začneme,“ zklidnila situaci Louise, přešla ke Caroline a položila jí ruce na ramena. Její obvaz na Carolininy tmavých vlasech bíle svítil.

Anna prisunula Louise židli, aby mohla poslouchat, a sedla si k notovému stojanu vedle Heleny. Všichni byli připravení

hrát, až na Raoula. Ten se hrabal v aktovce, ale nemohl najít svůj part.

„Mám ho v pokoji,“ vyhrkl neurčitě vyčítavým tónem, položil housle na židli a odběhl pro něj.

„Vezmi si můj, mám tady originál,“ zavolala za ním Louise, ale už byl mimo doslech. Čas běžel, Raoul se vrátil po schodech dolů až za čtvrt hodiny. Telefonoval. Do studia vešel s mobilem u ucha a postavil se ke své židli. Nezajímalo ho, že na něj ostatní čekají, mluvil ještě asi minutu a vůbec nic si nedělal z toho, že v místnosti houstne napětí. Helena přimhouřila oči, aby potlačila vnitřní chvění. Měla chuť Raoulovi mobil vyrvat a nacpat mu ho do krku. Po chvíli začala Anna notovat svůj part, sice slabě, ale byla v tom nepřeslechnutelná pobídka. Raoul však nevnímal. Mluvil dál do telefonu a upíral zrak přes notový stojan. Caroline položila cello, aby si svázala vlasy do drdolu. Několik pramenů jí vyklouzlo, kroutily se jí před obličejem. Zjevně netušila, že ji někdo pozoruje, a upravovala si vlasy dál. Ladně pootočila hlavu, přičemž vypjala šíji, a když si sáhla oběma rukama za krk, zvedla se s nimi i její kulatá ňadra a povytáhla krátkou splývavou halenku. Na vteřinku se objevil stříbrný kroužek v pupíku, pak halenka zase klesla. Caroline se sehnula pro cello a smyčec. Ještě než začali hrát, představení skončilo. Raoul s rázným cvaknutím sklapl mobil.

„Takže,“ přinutila se Louise ke klidu, když si Raoul konečně sedl na židli a vzal do ruky housle, „budeme pokračovat v kvartetu dál a uvidíme, kam až se dostaneme.“

Raoul znovu párkrát rázně přejel smyčcem po strunách, rychle naladil a pak zahrál komorní A, aby se ostatní mohli sladit podle něj. Když čekal, až najde správný tón i Helena, kupodivu se na ni mile usmál. Hbitě pozvedl obočí tím okouzlujícím způsobem, jímž si vždycky uměl prosadit svou, a Helena mu úsměv už už málem oplatila, ale v poslední chvíli se zarazila a sevřela čelisti. Jak snadno mu zase propadne, jestli si nedá pozor! Tentokrát to zvládala. Doma cvičila a svůj

part uměla, takže neměla proč být nervózní. Přesto věděla, že to zdaleka nestačí. Ve smyčcovém kvartetu se člověk nemá kde schovat a skrýt svou neschopnost. Všechny party jsou slyšet a vzájemně se doplňují. Viola je sice nejméně výrazná a přinejmenším starší kvartety na ni nekladou stejné technické a umělecké nároky jako na ostatní nástroje, ale Helena si stejně byla jistá, že Raoulovi nic neunikne. Ten slyší všechno, i sebenepatrnější zaváhání. Už jen těmi několika zahranými tahy ukázal, že je mistr a že o několik tříd převyšuje dokonce i Louise. Helena koukla po ostatních stojanech. Anna se na Raoula uvolněně usmívala. Vypadala nesmírně spokojená, že sedí tam, kde sedí, po Raoulově levici. Caroline se tvářila neutrálně, opírala se o opěradlo židle a ladila. Tiskla si šnek ke spánku, aby slyšela tóny všech strun lebeční kostí.

Ne, to jen ona, Helena, je vystrašená, a má k tomu důvod. Nesmí udělat ani chybičku, nesmí ani náznakem dát najevo, jak se v hloubi duše cítí. Kdyby své nitro jen na škvírku otevřela, může rovnou položit smyčec, vrátit se domů a zavrtat se ve vinném sklípku. Nezbyvalo jí než se s touto pracovní situací poprat co nejprofesionálněji a za každou cenu se držet dál od Raoula, tělesně i duševně.

Vtom to udělal znovu. Zahleděl se jí do očí a ona před ním nedokázala uhnout pohledem. Jako by byla zakletá. Raoul šelmovsky mrkl jedním okem, pak se bleskurychle vrátil ke své oficiální vůdčí úloze a začal hrát. Stačil jediný pohled a celá její těžce vydobytá rovnováha se rozpadla na kousíčky, energie se vypařila a ruce jí zvlhly potem. Jedinou záchranou bylo zapnout svalovou paměť a přenechat hru prstům, protože v mozku jí vířilo. Neměla potuchy, co vlastně hraje. Nechala ruce, aby si poradily samy. Kdesi v hukotu všech nástrojů rozeznávala přidušený zvuk, který snad vyluzovala ona, ale který jako by přicházel úplně odjinud.

„Ne, počkejte!“ přerušila Caroline začátek čtvrté věty. „Podle mě bychom neměli hrát to legato celé. Lepší bude po té vázané půlové notě přerušit smyk a zahrát to dolů a nahoru.“

Raoul se jízlivě kousl do rtu a zamžoural na ni přes brýle: „Je to vrcholné místo. To protáhlé unisono má svůj význam. Stenhammar napsal legato, takže ho budeme hrát.“

Caroline vysunula bradu a otočila se k Louise: „Co myslíš ty, Louisinko?“

Louise si odkašlala a zamrkala, aby získala čas. „Víš, podle mě bude nejlepší, když necháme nastudování na Raoulovi.“ „Ale jak bys rozhodla ty?“

Louise se zasmála a vyměnila si s Raoulem pobavený pohled. „Carolinko... Raoul má moji plnou důvěru.“

Raoul se musel namáhat, aby potlačil smích a udržel ústa zavřená.

Caroline, rozzlobená, že ji neberou vážně, pokrčila rameny a zadívala se lhostejně a bez zájmu do not. „Tak jo, zkusíme to ještě jednou.“

Pozvedli smyčce a odehráli tentýž úsek znovu. Caroline je opět přerušila. „Takhle dlouho se nedá udržet stejná síla,“ konstatovala klidně a pohlédla vyzývavě na Raoula. „Můžeme to zkusit po mém?“

Raoul se uchechtl a odpověděl shovívavě: „Ale samozřejmě, vyzkoušíme ten tvůj zlepšovák.“

Zahráli stejný úsek znovu a Raoul teatrálně přehnal frázo-
vání.

„Co to sakra děláš?“ vybuchla Caroline a zahrozila smyčcem.

Raoul se na ni naoko nechápavě podíval.

„Hraju tak, jak to chceš,“ naklonil hlavu, „tak jsme si to vyzkoušeli. Můžeme zase pokračovat pořádně?“

To, co začalo jako banální neshoda, přerostlo v nepříjemné dusno. Louise přejela pohledem z Raoula na Caroline a podařilo se jí klidně a pevně zasáhnout. „Sjedeme si poslední větu bez přerušení, abychom slyšeli, jak to zní vcelku.“

Caroline zvrátila hlavu nazad a zadupala oběma nohama, ale během vteřinky byla opět vyrovnaná. Bez výrazu se zahleděla někam za Raoula. Anna a Helena seděly a vyčkávaly.

„Caroline,“ řekl Raoul zcela nevzrušeně, „ty jsi skladatelka?“

Caroline zafuněla a zatvářila se, jako že nevěří svým uším.
„Ne, nejsem skladatelka...“

„Tak se radši nejdřív nauč hrát a teprve potom ze sebe dělej Mozarta.“

„Už toho krucinál nech! Jenom jsem navrhla jiný frázování, a ty mě seřveš jak nějaký hudební nácek.“

Počkal, až ozvěna jejích slov v sále utichne, jako by si tu provokaci vychutnával, a pak na ni zcela klidně ukázal smyčcem.

„Hele,“ spustil mentorsky, „přenes váhu víc dopředu. Na jediný smyk dolů. Zahraj, já si to poslechnu.“ Zarazil smyčcem ostatní. „Jenom Caroline.“

Zatnula zuby a znovu zahrála frázi.

„Ne,“ přerušil ji Raoul podrážděně, „máš špatný úhel.“

Caroline pobouřeně rozhodila rukama.

„Co blbneš? Já přece vím, jak se hraje normální smyk dolů!“

„Zjevně ne.“

Caroline na protest vstala. Louise se znepokojeně předklonila a pokusila se je uklidnit gestem ruky. „Raoule, prosím, mohli bychom dokončit...“

Raoul je obě ignoroval.

„Ještě jednou,“ vybídl ji. Caroline žuchla s hlasitým povzdechem zpátky na židli a zahrála frázi znovu. „A teď zapoj i paži,“ dodal Raoul, zatímco hrála. Natáhl ruku a položil jí špičku svého smyčce na loket, aby ji přinutil dát smyku takovou délku a rychlost, jakou si představoval. „Takhle. To je ono. Cítíš ten rozdíl?“

Caroline byla v obličeji rudá, ale stále se mu odmítala podívat do očí. Když ji šťouchl smyčcem, celá z toho nemístného doteku ztuhla a musela potlačit nutkání do smyčce strčit. Raoul sice riskoval, ale ona by se nikdy neodvážila jeho smyčec poškodit. Tušila, že má větší cenu než celé její cello. Byla si jistá, že s tím chladně počítal. Tím, že zdánlivě ukázal svou zranitelnost, ji naopak ještě více ponížil.

„Zahraj celou frázi ještě jednou, abych věděl, že jsi to pochopila.“

Se sevřenými čelistmi přehrála pasáž znovu. Položila se do toho pohybu až příliš, a když skončila, probodla Raoula pohledem.

„Spokojenej?“ Vztekla si odhrnula pramen vlasů, který jí spadl do čela. Raoul přivřel oči a mlaskl. „Musíš to ještě procvičovat. Ale to se spraví, než vyrosteš.“

Než Caroline stačila zareagovat, vložila se do hovoru Louise: „Tak snad abychom pokračovali. Zní to moc krásně, Caroline! Překrásně!“

Raoul spustil, začali znovu od začátku věty. Heleně to přerušení posloužilo jako ochranný nárazník. Ke své úlevě konečně ucítila, že se jí žaludek trochu uklidnil. Už dokázala vědomě ovládat dech, takže tahala smyčec pravidelně a bez třesu. Nebylo to tak hrozné, jak se obávala. Celkem vzato byla se svým výkonem poměrně spokojená. Zpočátku se sice klepala, ale pak hrála dokonce velmi obstojně.

Když se podruhé blížili ke kritickému úseku, Raoul se nahnul přes notový stojan a pohlédl na Caroline.

„Teď máš druhou šanci,“ zašeptal teatrálně a provrtal ji pohledem. Ale Caroline zírala přivřenýma očima do not, jen v koutku jednoho oka jí mírně cuklo. Louise dohlížela na hru napjatě a soustředěně. Tu a tam si psala poznámky do bloku, který se snažila ovázanou levou rukou udržet rovně. Jakmile odezněl poslední tón, vytáhla Caroline své noty na Schumann a cvičila dál, jako by byla v místnosti sama.

Když Raoul vešel do velkého salonu, Louise stála u okna a hleděla na moře.

„Nalij mi whisky, buď tak hodný,“ řekla, přešla k šedo-bíle proužkované rokokové pohovce a posadila se. Opřela si nohy o polstrovaný taburet a položila si zafačovanou ruku do klína jako dětátko. Raoul šel k baru, vyndal dvě těžké sklenice z českého křišťálu a nalil sobě i Louise whisky Lagavulin.

„Hudební nácek,“ zamumlal pobaveně, „to jsem ještě neslyšel.“

Se sklenicemi v rukou žuchl vedle své staré kamarádky na pohovku. Opřeli se o sebe hlavami.

„Omlouvám se za ten Carolinin výbuch,“ řekla Louise a přiložila sklenku ke rtům.

„Za to se neomlouvěj. Caroline je neuvěřitelně dobrá muzikantka. Pracovat s ní je radost. Ale musí svůj talent trochu brousit, tím může jediné získat.“ Jeho hlas zněl nevzrušeně, ale přece ne zcela uvolněně. „Je velice nadaná, Louise. Opravdu. Gratuluju.“

Louise se pro sebe hrdě usmála. „Ty vůbec netušíš, k čemu všemu má nadání,“ neubránila se pousmáním a Raoul se kratičce zasmál s ní. Pak se na ni láskyplně zadíval z profilu. Louise pozvedla obočí, dojatá svými myšlenkami na Caroline.

„Samozřejmě mě mrzí, že si postavila hlavu, sotva jsme začali. Je teď trochu protivná, to ona bývá, když je pod tlakem. Brzy bude debutovat v Londýně s Schumannovým Koncertem pro violoncello a moc dobře vím, jaké z toho má nervy. Navíc ještě nikdy nehrála s tebou. Vlastně se ani neznáte, podle mě se bojí, že ti nebude stačit. Ale to ji přejde, až se poznáte blíž.“

„Jak moc blíž?“ Raoul se s rošťáckým úsměvem zahleděl na whisky, kterou kroužil ve sklenici.

Louise zahrála pohoršenou, hbitě ho jednou rukou popadla za límec u svetru a utáhla jej jako oprátku. „Opovaž se!“ Pustila ho, zaryla mu prsty do boku a polechtala ho jako zlobivá sestra.

Raoul se prohnul smíchy. „Nech toho!“ vykvikl a jemně, aby nezavadil o obvaz, Louisinu levou ruku setřásl. Louise opět zvažněla.

„Slib mi, že budete dobří přátelé. Moc to pro mě znamená. Jsi jako můj bratr, Raoule, a já ji tolik miluju.“ Přitiskla se k němu a on ji objal.

„Je to vzteklá kousavá mrška, ale když sis ji vybrala, tak na ní asi bude něco neobyčejného.“ Louise se s úlevou zasmála a přitulila se k Raoulovi.

„Caroline je to nejlepší, co mě kdy potkalo. Máme spolu... hodně na co se těšit. Jé, já nevím, jestli ti to už můžu říct. Radši až později, chci, aby byla u toho.“

Raoul na chvilku zvedl hlavu a pak ji znovu zvolna položil na Louise.

„Páni... Tak teď jsi mě navnadila.“

Ale Louise se jen tajuplně usmála, přestože pukala nedočkavostí. Raoul ji zlehka pohladil po obvazu.

„Ještě jsem přemýšlel o jedné věci,“ začal. Znělo to ustaraně a Louisino tělo se automaticky napjalo. „Jak víš, myslím si, že tvoje kvarteto má ohromný potenciál, zvláště teď, když začala Caroline. Ta opravdu vnesla do hry čerstvou krev. Ale...“

„Ale?“

Raoul založil ruce, zhluboka se nadechl a pokračoval:

„Měly byste se poohlédnout po nové violistce. Helena vás brzdí.“

Louise nechala jeho slova odeznít bez odpovědi. Zamyšleně si hryzala vnitřní stranu spodního rtu.

„Helena je skvělá holka, o tom žádná,“ pokračoval Raoul, „ale mám-li být upřímný, nedrží laťku. Docela mě šokovalo, jak je špatná.“

„Vážně si myslíš, že je tak špatná?“ Louise svažila obočí. „Já vím, že není tak dobrá, jako byla kdysi. Ale jak by taky mohla? Pracuje ještě jako doktorka a má toho nad hlavu.“

„Kdo chce hrát komorní hudbu dobře, musí se na to soustředit. Nemůže to dělat jen tak mimochodem jako koníčka.“

„K tomu má ještě rodinu. Dvě děti a manžela, kterého musí bavit návštěvami a večeremi. Nechápu, jak to zvládá. Není divu, že její hra trpí.“

„No jo vlastně, Martin... Nikdy jsem nepochopil, co na něm vidí.“

Louise hned neodpověděla, rozhostilo se napjaté ticho.

„Přece ji nemůžu jen tak beze všeho vykopnout. Helena je jedna z mých nejlepších a nejstarších kamarádek. Nesla by to hrozně těžce.“

„Já vím, já vím. Ale nesmíš si nic namlouvat, Louise. Jestli chceš, aby to kvarteto dotáhlo daleko, a já myslím, že by mohlo, pak budeš muset dříve či později kousnout do kyselého jablka. Uvědomuješ si to patrně lépe než Anna a Caroline. Rozhodnout musíš ty. Víím, že to uděláš, jakmile nastane vhodná příležitost.“ Polkl doušek whisky. „Nechci na tebe tlačit.“

Louise pomalu zpracovávala jeho slova a přikyvovala.

„Tak jo... já vím... budu o tom přemýšlet,“ řekla a dopila sklenku. „Ale budu to řešit až po tomhle albu.“

Raoul ji zlehka políbil na temeno.

Helena stála venku na chodbě s pootevřenou pusou, ruka jako by se jí přilepila ke klice dveří do salonu. Mělce dýchala vysušenými rty.

Uslyšela zevnitř kroky, a tak neslyšně zacouvala až ke schodišti. Když se na prahu objevil Raoul, předstírala, že právě šla shora. Podívala se na něj trochu překvapeně a rychle kolem něj prošla k venkovním dveřím.

„Heleno...“ začal Raoul a zamířil k ní. Spěšně se rozhlédl a ujistil se, že jsou na chodbě sami.

„Teď ne.“ Helena polkla a začala si nazouvat holínky. V tom chvatu se jí však nepodařilo strčit nohu do boty a Raoul ji dohnal.

„Heleno,“ řekl znovu, tentokrát svým uhrančivě svůdným hlasem, „nešla bys se mnou pro dřevo?“ Jako by se ven původně chystal on, a ne ona. To mu poskytlo výhodu při vyjednávání. „Už jsi viděla dřevník? Tady na Svalskåru mají moc hezký dřevník.“

„Přestaň,“ procedila Helena přes semknuté rty. Stál u ní tak blízko, že se mohla dotknout jeho tváře. Místo toho ji však on pohládl po paži. Přejížděl rukou po rukávu jejího tlustého vlněného svetru, ale ona přesto cítila jeho jemné prsty až na kůži.

„Heleno,“ vyslovil její jméno s požitkem, „proč jsi tak nevrlá?“

Helena se vyhýbala jeho pohledu. Nemohla jít ven, dokud si neoblékne bundu, aby nebudila zdání, že se dává na bezhlavý úprk. Ačkoli přesně to ve skutečnosti dělala. Musela tedy strpět jeho přítomnost ještě pár vteřin. K jejímu zoufalství si Raoul také oblékl kabát a vklouzl do svých černých jezdeckých bot. Teď už si to nemohla rozmyslet a zůstat uvnitř, to by pojal podezření, že se mu vyhýbá. Přesně v okamžiku, kdy se chystala vzít za kliku, otevřela zvenčí Anna.

„Ahoj!“ pozdravila je mile překvapená, „chystáte se ven? Kam jdete?“

Raoul nestihl odpovědět, Helena ho předešla:

„Pro dřevo. Ale klidně můžeš jít s Raoulem ty.“

„Jasně.“ Annin obličej se rozzářil širokým úsměvem. „Dneska večer je šílená zima, musíme zatopit ve všech kamnech.“

Zavěsila se do Raoulovy paže a vykročila zvesela k dřevníku. Těsně před tím, než za nimi Helena zabouchla dveře, se Raoul otočil a dlouze na ni pohlédl.

Velká selská kuchyně byla určená pro početnou společnost, jakou Svalskär často hostil na přelomu předminulého a minulého století. V létě se sedávalo většinou buď venku v šeríkovém zákoutí, anebo za deště ve vzdušné jídelně. Teď už na Svalskär nebyvalo najednou víc než deset lidí, a tak Louise podávala jídlo nejčastěji u dubového stolu v kuchyni. Bylo to trochu intimnější. Často tu Louise bývala jen sama s maminkou.

Teď trůnila u dubového stolu s rukou v obvazu. Caroline sekala bazalku a tymián, okolo starých a rozpraskaných žlutých kachlů se linulo silné osvěžující aroma. Na zdi v jedné řadě visely těžké měděné kastroly. Police a skříň zdobilo masivní mosazné kování, které sice bezesporu potřebovalo vyleštit, avšak propůjčovalo tomuto zařízení výraz, tradici a styl. Všechno tu bylo velké a těžké, asi jako v pohádce O třech medvídčích, a Caroline vypadala u sporáku značky AGA jako vytáhlá Popelka v pohádkové kuchyni. Když krájela, konečky

tmavých vlasů jí poskakovaly a ten pohyb zvolna prostupoval celým jejím tělem.

Anna chystala talíře. Zapálila na stole pár svíček. Jejich světlo tančilo po zdech a stropě. Helena stála opřená o příborník a v ruce držela sklenku chardonnay. Pozorovala Annu, jak pečlivě si počíná, jak pomalu pokládá a rovná příbory, jak drží sklenici proti světlu a čistí ji. Na Annině tváři zářil sladký úsměv a Helena si nemohla pomoci — ta její spokojenost ji dráždila. Poodstoupila od stolu, přešla k oknu s výhledem na molo a pořádně si lokla vína. Když uslyšela, že po schodech schází do kuchyně Raoul, rychle se otočila a zježily se jí chloupky na pažích.

„No ne, vy nám tu vyvařujete, děvčata,“ prohlásil vesele, „jsem ohromen!“

Caroline si odfrkla nad těmi „děvčaty“ a zamumlala něco o „prasákovi jednom“.

„Pojď k nám, milý prasáku,“ zasmála se Anna, ironicky se zašklebila na Caroline a rozpráhla ruce, aby ho objala. Raoul jí položil ruku na rameno a dal jí pusku na tvář.

„Ten Stenhammar je krásná hudba, co?“ řekla Anna. „To je skvělé, že jsi přijel hrát s námi, Raoule! Už jsme spolu nehráli celé roky.“

„Pravda, kdy naposled?“

„Ty si to nepamatuješ? Přece na tom festivalu v Cannes. Byla tam i Louise. A tvoje rozkošná žena. Sedávali jsme v pergole pod vistáriemi a snídali s výhledem na Středozemní moře... naprostá nádhera.“

Hrnc na plotně prudce zaprskal. Anna se vymanila zpod Raoulovy ruky, přiskočila ke sporáku a ztlumila plamen, aby polévka nepřetekla. Raoul došel až k oknu, kde stála se založenýma rukama Helena. Pohlédl na ni, neměla kam utéct.

„Máš se dobře?“ zeptal se jen tak ze zdvořilosti.

Helena odpověděla zdlouhavě, jako by tím chtěla naznačit, jak se věci mají doopravdy.

„Mám se úžasně. Hrát s tebou je fantastické, báječné. Jsi pro kvarteto učiněná injekce vitaminů. A je od tebe tak velkorysé, že se s námi dělíš o své umělecké nadání!“ Pohlédla na něj a s uspokojením spatřila, že mu výraz ve tváři mírně zamrzl. Nebyl si jistý, jestli si z něj Helena dělá legraci, nebo ne.

„Jaké je to víno?“ zeptal se raději. „Kyselé?“ Vytrhl jí sklenku z ruky, polovinu upil a zatvářil se znechuceně.

„Patok,“ poznamenal úsečně a znovu vtiskl sklenici Heleně do ruky.

„Chardonnay, Raoule, chardonnay. Chuťový zážitek závisí mimo jiné na tom, zda mezi tebou a vínem panuje symbióza. Možná máš dnes jen moc nízké pH.“

Nejistě se na ni podíval, rostlo v něm podráždění.

„Kdo z nás dvou se tváří kysele, Heleno?“

„Já jsem spíš zklamaná.“

„Vím, co potřebuješ.“

„O tom pochybuju. Kdybys to za ty roky opravdu pochopil, tak bychom tu teď takhle nežvanili.“ Během hovoru ztišili hlas a otočili se zády k ostatním, aby je netahali do nepříjemné konverzace, která začínala být pro osazenstvo kuchyně až moc soukromá.

„Ty už to máš zase dostat?“

„No jasně, to je vždycky nejlogičtější vysvětlení, když je ženská takhle... nepříjemná,“ odpověděla Helena povrchně.

„Teď jsi teda pořádně nepříjemná.“

Podívala se mu zpříma do očí, až ji samotnou překvapilo, že to zvládla.

„Mám své důvody,“ řekla a obrátila se k Louise, která nesla Raoulovi sklenici vína.

„Prosím,“ řekla a políbila ho na tvář. „O čem se bavíte?“

Raoul zaváhal a Helena ho předešla: „Probíráme chuťové kombinace. Raoulovi se zdálo víno trochu kyselé, tak jsem mu vysvětlovala, že záleží na tom, jak se jednotlivé chuti...“ ne-
dbale zašilhala po Raoulovi a pokračovala, „...spolu snoubí.“

„Máme takové víno, aby se hodilo k jídlu,“ řekla Louise.

„Samozřejmě,“ odpověděla Helena smířlivě, „co bude k večeru?“

„Rybí polévka!“ křikla Anna od sporáku.

„Rybí polévka,“ opakovala Helena a pobaveně pohlédla na Louise. „To jsme všichni rádi, že u plotny stojí Anna, a ne Caroline.“

„Já tě slyším, Melkerssonová,“ ozvala se Caroline, aniž by se ohlédla.

Louise se suše zasmála a vrátila se ke kuchyňské lince za Caroline. Pohladila ji pravou rukou po boku a Caroline se o ni opřela hlavou. Pak si Louise sedla ke stolu a s obdivem si tu vysokou tmavovlasou ženu s postavou jako přesýpací hodiny prohlížela.

Helena se znovu otočila k Raoulovi a dodala: „Ta totiž umí jenom platýze.“ Dívala se na něj přes svou sklenku.

„Platýz může být neobyčejně chutný,“ odpověděl Raoul.

„Platýz přece není nic pro tebe, Raoule,“ řekla Helena vyčítavě.

„Proti předkrmům nic nemám.“

„Ale no tak, ty si potrpíš spíš na krvavý biftek. I když je pravda, že když jsme se viděli naposled, zjistila jsem, že ti zachutnalo podstatně křehčí maso.“

Raoul přivřel oči, jako by chtěl proniknout do její hlavy a pochopit, kam tím míří.

„Občas mě opravdu, ale opravdu unavuješ, Heleno.“ Založil si ruce a rozhlédl se po kuchyni.

„To se nedivím,“ odsekla Helena. „Je to vzájemné. Kéž bych tu teď nemusela být. Osobně bych se práci s tebou ráda vyhnula. Nevykládej si to špatně, hraješ jako bůh. Ale to už víš a ode mě to slyšet nechceš. Obdivovatele máš i tak dost.“

Raoul cítil, jak v něm bobtná frustrace. Věděl, že debata s Helenou se nedá vyhrát, takže bylo jedno, co jí na to řekne. Ona bude s těmi svými elegantními replikami vždycky mít poslední slovo, zvláště když má takovouto náladu. Nejraději by jí dal facku a pak ji přitlačil ke zdi, aby v jejích očích viděl,

jak v ní roste zoufalství a touha, aby ji přiměl prosit o to, co ve skutečnosti chce. Ještě nikdy ji neuhodil, ale když byli sami, občas si neodpustil trochu pevnější stisk, aby náležitě ocenila, jak ji šetří. Věděl, že nebude nic namítat a nedá najevo slabost ani duševní, ani tělesnou. Byl přece jen fyzicky silnější než ona a chtěl nad ní mít převahu alespoň v tomto ohledu. Přestože to od něj bylo malicherné.

Anna vzala naběračku a ponořila ji do hrnce. Pohledem vyhledala Raoula, nakratičko zabloudila očima k Heleně a pak se podívala znovu na Raoula. Dala pod naběračku ruku, aby nenakapala na zem, a šla k němu.

„Řekni ááá,“ zašeptala a strčila mu naběračku do otevřených úst. S nedočkavým úsměvem očekávala jeho verdikt. Raoul přivřel oči a soustředěně ochutnával.

„Perfektní,“ pronesl labužnický.

„Není moc slaná?“ zajímala se Anna.

„Je akorát slaná a akorát vláčná,“ řekl Raoul a přivinul ji k sobě, „přesně jako ty.“

Anna se uchváceně zahihňala a položila mu ruku okolo krku. „Věděla jsem, že ti bude chutnat.“

Helena se okamžitě otočila a šla pryč, aby dala najevo, že se nehodlá účastnit trojúhelníku, který je pod její důstojnost. Přesto však s bušícím srdcem koutkem oka sledovala, jak to bude pokračovat.

„Anno, Anno... tak ty nás dnes večer zveš na ryby?“ Vzal ji okolo pasu a ruku sunul vzhůru k prsu.

„Jo, bude polévka z lososa, mořského d'asa, mušlí a krevet.“

„Ty víš, jak mě svést.“ Sevřel její boky a okázale se zděsil, když se mu prsty zabořily do faldů.

„Jejda! Anno, ty jsi od posledně nějaká oplácenější.“

Anna zahrála uraženou. „No fuj! Jak se opovažuješ?“

„Sluší ti to, milá zlatá. Řekl jsem to jen proto, abych tě mohl osahat.“

„Kdopak tady přibral pár kil, co?“ opáčila Anna a štouchla ho násadou naběračky do břicha. „Nějak se mi zdá, že tvůj

pásek má až moc prodřených dírek. Měl bys začít běhat v Central Parku a přihlásit se na newyorský maraton, místo abys lezl do zadku ředitelům orchestrů v luxusních hospodách. Hrou na housle moc kalorií nespálíš. Něco o tom vím. Už teď lituju, že jsem si koupila ‚Houslové stupnice pro pokročilé‘. Myslela jsem, že to bude nová dieta.“

Raoul se zasmál, objal ji a pak ji od sebe odstrčil, jemně, ale rozhodně. Anna šla k plotně a rychle zamíchala polévku.

„Ty jíš mušle a krevety?“ otočila se k Raoulovi Caroline se založenýma rukama.

„Kvůli mně nemusíte vařit košer. Pro koryše mám takovou slabost, že nedokážu být ortodoxní. Za hranicí je pro mě jen vepřové.“

„Aha, takže kanibal nejsi,“ zamumlala Helena, která pokračovala v prostírání tam, kde Anna skončila. Soustředěně pokládala nože napravo od talířů a vidličky nalevo. Na tuto činnost spotřebovala veškerou přičetnost, kterou v sobě našla. Myšlenky jí bezcílně vířily v hlavě.

„Hotovo!“ Anna pevně sevřela hrnec. Raoul natáhl ruce a chtěl ho od ní vzít.

„Mám...?“

Anna jen zavrtěla hlavou, a tak Raoul místo toho pospíšil s podložkou na stůl, aby na ni mohla těžký hrnec postavit.

„Celý život nosím hrnce sama. Ale stejně díky,“ řekla.

Louise jí přistrčila zdravou rukou talíře a Anna každému nalila.

„Zítra budou vařit oběd Raoul a Caroline. Budeme se střídat, jenom já ne, haha,“ řekla Louise a spokojeně mlaskla. Caroline se po ní nazlobeně podívala, ale Louise prohlásila nahlas, aby to slyšeli i ostatní: „Zkuste se vzájemně poznat. Oba dva patříte mezi nejdůležitější osoby v mém životě a uděláte mi velkou radost, když spolu budete vycházet.“ To popudilo Caroline ještě víc. Raoulovi zacukalo v koutcích.

„Chceš být moje kamarádka, Caroline?“

Pokrčila rameny, ani se na něj nepodívala. „Jo.“

„Slibuješ, že mě neprašíš pánví do hlavy, až spolu budeme zítra vařit?“

Caroline pozvedla obočí a zpražila ho odměřeným pohledem, ale Raoul už mezitím civěl do výstřihu, který mu jako na podnose servírovala kousek od obličeje Anna.

Helena si sedla naproti Louise a ta vedle sebe posadila Caroline. Anna si sedla do čela, a tak Raoul pochopil, že bude muset sedět vedle Heleny, což ho poněkud rozladilo. Natočil si trochu židli, aby jí dal najevo, že ji hodlá ignorovat, jak jen to půjde. Nemohl však necítit její blízkost a rozčilovalo ho, jaký má na něj Helena vliv.

Náhle ho překvapilo, že ucítil u ucha její teplý dech.

„Podáš mi majonézu?“ Její hlas byl jasný, už ne zatrpklý jako při předchozím rozhovoru. Jakmile si myslel, že ji zahnal do kouta, našla si zničehonic novou škvírku. Tak to s Helenou končívало vždycky. Obdivoval ji — ač proti své vůli — a po všech těch letech v něm stále probouzela touhu. Zda vědomě, či nevědomě, na to nemohl přijít. Věděl však, že by s ní nedokázal žít. Proto nikdy jejich vztah nikomu nepřiznal a dával si pozor, aby jí neposkytl sebemenší naději, že z nich někdy bude oficiální pár. Ode dne, kdy by si ji pustil přes práh, by musel hrát druhé housle ženě, kterou by nikdy intelektuálně nepřekonal.

Měl proti ní jedinou zbraň: držet si ji od těla natolik, aby neodhalila, jak mu v tomto ohledu schází sebevědomí. Že se už přes dvacet let trápí láskou k němu, to věděl. Ale ve chvíli, kdy by polevil ve střehu, by Helena poznala, jak je ve skutečnosti přízemní. A přestala by ho milovat. Přestože ji ze všeho nejvíc toužil obejmout, opanoval se a pokusil se vypudit ji ze své mysli.

Místo toho se obrátil k Anně, která seděla po jeho levici. Světlé vlasy jí měkce splývaly podél srdčitého obličeje. Byl to hezký obličej, milý a důvěryhodný. I když už dávno nebyli spolu, Raoul ji vždycky rád viděl. Tak trochu byla pořád jeho, jako hodný plyšový medvídek, kterého si směl tu a tam

přitisknout k hrudi. Už v něm nevzbuzovala sexuální zájem, ale přesto se jí rád dotýkal a sahal na její masité tělo, zvláště teď, když se jí zakulatily boky a řadra. Nebyla zdaleka tak šlachovitá a svalnatá jako Helena. Jako by tuk zbavoval Annu erotického náboje, ačkoli by to mělo být naopak, protože z každé její křivky číselá povolnost. Jenže Raoula vždycky nejvíc přitahovalo to, co si musel vybojovat. A Helenino tělo bylo přísným sebeovládáním vytrénované až k asketičnosti.

„Páni, to byla dobrota!“ ozvala se Louise, „měla jsem hrozný hlad.“

Raoul přitakal. „Jste vynikající kuchařky.“

Vyměnil si pohled s Caroline. Vydržela to dvě vteřiny, pak se odvrátila a dál se rýpala v jídle. „Poděkuj Anně,“ řekla roztržitě, „vařila to hlavně ona.“

Raoul štouchl Annu ramenem do ramene. „Ty jsi teda úplná hospodyňka, Anno. Taková, co plní kuchyni svůdnými vůněmi a šlehá máslo do omáček, aby si nás podmanila.“

„Ty ty ty,“ řekla Anna, nazlobeně ho píchla vidličkou a pak vybuchla smíchy.

Caroline napíchla na vidličku kousek ryby a vcucala ho mezi zuby. „Já jsem neudělala skoro nic, jen jsem nasekala bylinky.“ Obrátila se k Louise, když vtom sebou trhla, jako by sama sebe překvapila.

„Jé! Já jsem ale pitomá! Zapomněla jsem tam ty bylinky nasypat.“ Vyskočila ze židle, šla ke kuchyňské lince a nabrala čerstvé lístky do dlaní. Zamířila zpátky ke stolu, ale Louise ji zarazila v běhu a láskyplně si ji posadila na klín.

„Pozor, nebo to vysypu!“ vykřikla Caroline, ale Louise ji umlčela tím, že ji přes rameno políbila, přičemž Caroline musela zvrátit tělo šikmo nazad. Na zkrouceném krku jí vystoupila šlacha. Caroline vytrčila prsa, aby dosáhla na Louisina ústa, k nimž byla otočená zády. Její ruce plné bylinek byly jako spoutané neviditelnými okovy. Mezi rozevřenými rty zajiskřily jazyky a Caroline při jejich doteku slastně přivřela oči.

Když se od Louisiných rtů odtrhla a otevřela oči, střetla se s Raoulovým pohledem. Zíral na ni jako očarováný. Pak se vzpamatoval a zaraženě se zadíval jinam. Jeho ruka se zvedla k ústům, aby osušila předstíranou slinu. Caroline sklopila oči a usmála se, rozpačitě, ale přesto sebevědomě, a svezla se z Louisina klína na svou židli. Pak se natáhla a vhodila bylinky do velkého železného hrnce.

Anna polévku zamíchala. „Chceš ještě, Raoule?“

Nečekala na odpověď, nandala mu na talíř další porci a pak obsloužila ostatní.

Raoul totiž z toho, co mu říkala, neslyšel ani slovo. Už nevnímal, že vedle něj Anna sedí. Helena přestala existovat. Přímo do srdce ho zasáhla drtivá síla. Jako melodramatická parodie na milostné vzplanutí. Až dosud si neuměl představit, že by se mu to mohlo doopravdy stát. Byl zkušený, takže se tomu samozřejmě měl vysmát. Jenže najednou nevládl žádným z nástrojů, jež si během let osvojil. Ve spáncích mu bušilo, všechny svaly se napjaly, jen s námahou se mu podařilo polknout sousto, které měl v ústech. Vyschlo mu v hrdle, a tak se natáhl pro sklenku vína a vypil ji jedním hltém. Teplo z vína se mu rozlilo po těle a zrychlil se mu dech. Na toto vůbec nebyl připravený. Vůbec. Pravda, už ji párkrát viděl a musel uznat, že je neobyčejně krásná. Mladé krasavice kolem sebe vídal pořád, stály na něj frontu. Vždycky si ukázal na tu, na kterou dostal chuť, a pak šel o dům dál. Nespočítal by je, a když je dobyl, zůstaly pro něj stejně anonymní jako předtím. Ale toto ještě nikdy nezažil. Dokud nepotkal ji.

Caroline nasadila uličnický výraz a sezobla krevetku z Louisina talíře. Louise se zasmála, namočila kousek chleba do majonézy a strčila ho Caroline do pusy. Ždibek se jí zachytil na horním rtu. Caroline vyplázla růžový jazyk a špičkou ho slízla. Hleděla při tom přes stůl do Raoulových očí. Ten s rozšířeným chřípím soustředěně zakašlal do sevřené dlaně a nespouštěl z ní zrak. Caroline polkla a ucítila, jak jí hoří tváře. Zmateně se zadívala pod sebe a rýpala se v talíři. Když vzhledla, už se

na ni nedíval, pachtil se s ubrouskem a usilovně se ho pokoušel složit. Caroline bezmyšlenkovitě ulomila kousek chleba a žmoulala drobký mezi prsty. Louise jí něco pošeptala do ucha, Caroline se zahihňala a pohodila vlasy. Když se Louise otočila k Heleně, zabloudil Carolinin pohled znovu k Raoulovi. Už měl oči trochu zkalené vínem a ztěžka polykal. Když však pohlédl na její obličej, zrak mu náhle zbystřil a zvažněl. Zevrubně si ji celou prohlédl: vlasy, oči, nos, ústa a pokračoval dolů přes krk až k nadrům, která se v průběhu jeho hodnocení dmula čím dál víc.

Po večeri zůstali sedět okolo stolu a povídali si. Louise mezi židlemi uchopila Carolininu ruku. Ta začala být po chvíli vlhká a teplá, ale Caroline se nepouštěla, držela se téměř křečovitě. Když Louise ucítla, že se jí její přítelkyně konečně vykroutila a že vstává, aby šla jako obvykle cvičit do studia, netušila, že to bylo naposledy, co se k sobě tak zamilovaně tulily. Kývla na Caroline s bezstarostným úsměvem. Caroline si dala záležet, aby jí tu něžnost oplatila dostatečně přesvědčivě, a Louise se znovu rozpovídala se svými přáteli.

Posadila se, dala si cello mezi nohy a napnula smyčec. Ruce jí bezvládně spadly podél boků, špička smyčce narazila na podlahu. Nedokázala začít hrát. Přepadla ji hanba, která se postupně měnila v podráždění. A podráždění jí dodalo energii. Po pár minutách smyčec sám zvolna vyhledal struny a začal frázovat Kodályovu *Sonátu pro sólové violoncello*. Když se zabavily ruce, dostavily se myšlenky. Všechno je úplně špatně. Moc dobře to věděla, ale nedokázala pochopit, že si za to může sama. Lhala. Neřekla z vlastní iniciativy pravdu, a tudíž lhala. Na vlastní pěst učinila rozhodnutí, které mělo vliv i na štěstí či neštěstí druhých. Sama za sebe však necítla nic než úlevu. Svou volbou zavřela jedny dveře, ale zároveň otevřela jiné. Probudila nový cit, který však nebyl nový, už ho zažila mockrát, jenže to, jaký vývoj předznamenával, se ještě neodvažovala sama sobě připustit. Opravdu ho zkoušela potlačit,

jenže se jí stále vracel čím dál silnější. Tentokrát to bude zase tak. Neodolá a poddá se totálnímu prožitku. A skončí to slzami a škemráním.

Nicméně čím víc dávala svým myšlenkám za pravdu, tím se jí zdály méně nebezpečné. To, co ji zprvu děsilo, ji najednou nedočkavě šimralo. Očekávání. Touha. Netrpělivost. Nastal okamžik těsně před tím, než se to stane, kdy zdánlivě ještě existuje možnost couvnout. Jenže k tomu, aby se očekávání vůbec dostavilo, je potřeba mít jistotu ukojení, oslnivě výbušného vybití.

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře a Caroline už věděla, kdo to je. V kůži jí bublalo jako v limonádě a pochopila, že už je rozhodnutá. Špetka pochybností, která v ní zbyla, byla jen kořením na dochucení její touhy. Hanba se krčila v nejzazším zatuchlém koutku srdce a už nehrozilo, že by zhatila plány. Stačilo, aby se Caroline zaklonila a dopustila to. Aby dostala, co chce, nemusela ani hnout prstem, jen pasivně souhlasit.

Ani nečekal, až mu dovolí otevřít dveře a vyrušit ji. Vyrovnaným krokem sešel ze schodů a sedl si na židli se založenými rukama a mírně roztaženými nohama, pokrčil kolena. Hrál nonšalantně dál, jako by jí nevadil. Za chvíli po něm koukla, prsty a smyčec pořád ještě samy od sebe přejížděly po cellu. Uvolněně mu pohlédla do očí. Ani on, ani ona neuhnuli. Jiskřila mezi nimi žádost, a když dozněl poslední tón, zůstala viset ve vzduchu.

„Smekám před tím, jak umíš kořenit,“ řekl.

„Nechápu, jak jsem mohla zapomenout. Ale pak se mi zdálo, že tomu něco chybí.“

„Ano, nevěděl jsem co, dokud jsi mi neotevřela oči,“ řekl. „A byl to elixír, který proměnil nenávist.“

Trochu rozpačitě se zasmála. Šel na to rovnou, tak, že mu v zákrutách povinné přede hry nestačila ani ona. Nechtěla mu však dát najevo, jaký o něj má zájem, a tak přibrzdila, aby neprozradila příliš mnoho.

„Elixír?“

„Jako když byli Tristan a Isolda svedeni, aby vypili nápoj lásky, přestože ona už byla zaslíbena králi Markovi.“

Začala hrát jinou melodii, tentokrát sonátu od Telemanna, dostatečně jednoduchou pro rozhovor, který hrozil narušením její rovnováhy. Takto s ní ještě nikdo nemluvil. Elixír, Tristan...

Kdyby jí to neřekl zrovna on, asi by jí to přišlo trochu trapné. Místo toho si však připadala dospělá a vyvolená.

„Dnes nám místo elixíru musel stačit tymián a rozmarýna.“

Labužnický si ji prohlížel, zcela mlčky.

„To jsou nebezpečné látky, silné a neodvratitelné.“

Caroline se kousla do spodního rtu a bezděčně zamrkala víčky, ale došlo jí, že se nemůže a nechce vymanit ze sevření, v němž ji držel. Ať chtěla působit sebevíc chladně a uvolněně, neuniklo jí, že on hraje ve svádění úplně jinou ligu než ona. Je vlk a ona jehňátko. On umí omotat kořist pavučinou, a to i dnes večer, kdy je v sázce tak nesmyslně mnoho. Jak si však může být tak jistý, že se jím nechá dobýt? Je přece Louisina přítelkyně. To by ho mělo trochu odradit. Neměla by konverzaci raději trochu zchladit? Nebylo by lepší ho ještě chvíli odmítat? Bylo jí divné, jak nejistě se cítí, a tušila, že je to znamení, které by ji mělo zneklidňovat.

„To bylo nečekané,“ zašeptala. Byl to sice ústupek, ale viděla, že její obnažená upřímnost na něj silně zapůsobila.

Zhluboka se nadechl a vyfoukl vzduch nosem. „Máš pravdu,“ zvažněl najednou. „Ale... svým způsobem ne nevítané. Naopak. Pro nás oba spíš nevyhnutelné. Nebo ne, Caroline?“

Caroline neodpověděla, ale nepřestávala se do něj vpíjet očima. Líně opřela hlavu o šnek cella a pohladila smyčcem struny. Srdce jí v hrudi zběsile tlouklo a do podbřišku se jí nahrnula krev. Zamyšleně si přejel ukazováčkem a prostředníčkem po horním rtu. Mlčení mezi nimi pálilo a on věděl, že je na něm, aby se posunuli dál. Nemohli se jen tak svalit na podlahu, takže musel vymyslet, jak laškovně zahájit další tah. Navíc první svádění bývá tak dojemně vroucné, že člo-

věk nesmí rychle proběhnout všechna stadia, naopak musí vychutnávat každý okamžik.

„Máš ráda hvězdy?“ zeptal se s trochu nucenou bezstarostností. Chvění v hlase téměř prozradilo, jak je dychtivý, a musel se ovládnout, aby to neuspěchal.

„Opravdové, nebo falešné?“

„Je v tom rozdíl?“

„Myslela jsem, že zrovna ty to budeš vědět.“

„Možná bychom to měli vypátrat. Jen tak pro jistotu.“

„A jak?“

„Pro začátek tak, že si půjdeme prohlédnout opravdové hvězdy.“

„Je tu nějaké vhodné místo k pozorování?“

„K podobným činnostem je ideální špička severního mysu.“

„Jsi si tím jistý?“

„Naprosto jistý.“

„Nějak se mi zdá, že už jsi tam někdy hvězdy pozoroval.“

„Profesní tajemství. Kromě toho žádné dvě hvězdy nejsou stejné. Dají se objevovat nové, které člověka tak očarují, že vzpomínka na všechny ostatní hvězdy vybledne natolik, až se rozplynou na temném nebi.“

„To skoro zní, jako by se hvězdy daly objevovat znovu, jako bychom je ještě nikdy neviděli.“

„Doufám v to.“

„Je možné, že budou hvězdy padat?“

„Je to velice pravděpodobné. Ale bral bych to spíš jako šťastný bonus, ne jako něco, nad čím je třeba se znepokojoval.“

„A raději se tím kochat?“

„Je to dobrý začátek.“

Pomalu zatáhla smyčcem až po špičku, pustila strunu a prohnula smyčec do oblouku. Pak navyklým pohybem položila cello na stranu a smyčec na něj.

„Tak se do toho dáme.“

Zhasli, opatrně otevřeli dveře na terasu a neslyšně je za sebou zavřeli. Jako vždy chvíli trvalo, než oči přivykly novým

světelným podmínkám. Za nimi stál ztemnělý dům. Zářícímu hvězdnému nebi nekonkurovaly žádné jiné zdroje světla. Celá nebeská klenba byla posetá tisíci malých i velkých hvězd. Jak se blížili k útesům, doléhalo k nim stále silněji šplouchání moře. Šli tmavou krajinou a k jejich těžkému dechu se přidávalo lehké šustění povyroslé trávy o nohy. Bylo syrově chladno a vlhko. Caroline se chytila rukama kolem boků a zachvěla se.

„Je ti zima?“ zeptal se jí.

„Trochu.“

Svlékl si sako a položil jí ho kolem ramen, jeho ruce sjely podél jejích paží a dotkly se jejích prstů. Látka byla cítit vlnou a vodou po holení, v níž byly patrné teplé, téměř dusné stopy jasmínu, skořice a bergamotu. Zabořila nos do klopy, nasála vůni a slabě ucítla ještě jiný, sladkokyselý pach. Tehdy poprvé poznala, jak voní on. Raoul.

Když Helena přišla dolů, v kuchyni bublal kávovar.

„Dneska se nahrávat nebude,“ ozvalo se od plotny. Bouchly dveře od trouby a Louise se narovнала. Držela ošatku plnou housek.

„Jak to?“

„Kjell musí nakoupit nové kabely, takže sem nestihnou připlout dřív než večer. Aspoň máme o den víc na to, abychom si tu skladbu ještě jednou projeli. Vůbec to nevadí, ušetří nám to čas při nahrávání.“

Helena si pomalu nalila kávu do hrnku. V hlavě jí ještě doznívala kocovina, a navíc špatně spala. Házela sebou a převracela se, natrásala si polštář pořád dokola, ale stejně nemohla usnout. Když otevřela okno, aby se nadýchala čerstvého vzduchu, zdálo se jí, že slyší šeptat nějaké hlasy. Nerozeznala však, komu patří. Raději okno rychle zavřela, aby neslyšela, kdo to je.

„Vyspala ses dobře?“ Za ní se vynořil Raoul. Když si okolo ní šel pro kávu, ucítila, jak ji diskrétně pohladil po krku a klíční kosti. Nastavila jeho doteku tvář, aniž by se na něj podívala. Ruka ucukla, jakmile se znovu otevřely dveře a do kuchyně se vploužila Caroline. Byla ještě rozespalá, trochu se třásla zimou a objala Louise pažemi kolem ramen. Louise se otočila a zlehka ji políbila na ústa.

„Promiň, že jsem včera tak brzo usnula, byla jsem hrozně unavená.“

„To nic,“ zívla Caroline. Pružně se stulila na židli, přitáhla si kolena pod bradu, hrnek s kávou si přidržela oběma rukama a zvedla ho k ústům. Přes páru viděla Raoulův bezelstný obličej. Raoul nedokázal její přímý pohled opřevovat, aniž by se mu zrychlil tep, a tak se otočil k Heleně.

„To jsi pekla ty?“ zeptal se a vzal si housku.

„Jako bys mě neznal,“ odpověděla Helena, „vstala jsem už před dvěma hodinami, abych tě překvapila čerstvými houskami.“

Raoul rozlomil housku palci a vložil si kousek do úst. „U tebe člověk nikdy neví,“ řekl a zamyšleně žvýkal, „jsi žena plná překvapení.“

„Pche! Helena nikdy nedělá nic nečekaného,“ odvětila Caroline. „Promiň, Melkerssonová, ale je to tak. Žiješ si v tom svém Djursholmu příšerně předvídatelně. Na tom sice není nic špatného, ale taky nic zvlášť překvapivého.“

„A co je překvapivého na tvém životě? Ty jsi zase hrozně předvídatelná tím, že máš neustálou potřebu překvapovat, Carolinko,“ opáčila Helena chladně.

Raoul těkal pohledem z jedné sestry na druhou. „Zvláštní, že máte skoro stejné příjmení, Melkerssonová a af Melchiorová.“

„Máma si druhým manželstvím zkrátka polepšila. Odjela z kliniky na konferenci jako paní Melkerssonová, u baru potkala barona a domů se vrátila jako budoucí baronka af Melchiorová.“ Helena vysunula bradu a pokračovala: „Raoule, já jsem vdaná a už dvanáct let jsem Andermyrová. Myslela jsem, že to víš.“

Podívala se na svou sestru. „Caroline se ráda ohání tím, že je urozenější než já. Dává to jejímu dětinskému chování šlechtickou legitimitu.“ Dostalo se jí za to kyselého úsměvu.

Rozletěly se dveře od studia a po schodech vyběhla třemi ráznými kroky Anna. Její tělo obepínala měkká halenka, kte-

rá odhalovala mohutnou průrvu ve výstřihu. Raoul jí poslal vzdušný polibek a ona se na něj spokojeně usmála velkými, jasně rudými ústy.

„Hádejte, co jsem dole ve skříni našla za noty? Brahmsův *Smyčcový kvartet číslo 2*. Dneska si ho zahrajeme, když máme trochu času nazbyt. Už jsem se rozhodla.“

Anna si stoupla těsně vedle Raoula a položila předloktí na jeho rameno. „Je to totiž první kvartet, který jsem hrála s Raoulem. Před tisíci lety.“ Prohrábla mu vlasy. Raoul uhnul. „Jestlipak ses od té doby naučil svůj part?“

„Brahmse? Na to zapomeňte!“ vyhrkla Caroline, než stačil Raoul odpovědět. Opřela se zády o židli a nervózně zamáčkala pažemi. Anna se zatvářila naoko překvapeně a hledala oporu v Raoulovi.

„No co? Nechce se mi,“ odsekla Caroline, když uviděla Raoulův shovívavý úsměv. Nebyla si jistá, jestli patří jí, nebo Anně.

„Z čeho jsi dnes tak unavená?“ Louise vzala Caroline za ruku. Caroline okamžitě ztuhla. Ostatní si toho nevšimli, ale Louise ten impuls ucítila na svém těle. „Co je s tebou,“ zašeptala důvěrněji. „Už zase jsi celou noc cvičila na cello? Dávej na sebe pozor. Tělo potřebuje hodně...“

„Přestaň... mi dělat... mámu!“ sykla Caroline ironicky mezi zuby. Ale to jen pro publikum, ve skutečnosti to myslela naprosto vážně.

„Přehánět to s cvičením na cello nedělá dobrotu, Caroline. Pozor, aby sis neuhnala odřeninou mezi nohama,“ napomenula ji Anna. A Caroline okamžitě zrudla.

„Ale no tak, jenom si dělám srandu! Máš vůbec smysl pro humor?“ dodala Anna a mávla rukou, aby to zlehčila. Raoul mlčky sledoval ženskou hru. Cítil, jak se mu hrud' plní lítostí nad Caroline, která je v tak zranitelném stavu. Tušil, že její zoufalství má hlubší příčinu, ale neodvažoval se dělat závěry.

„Co máš proti Brahmsovi?“ zeptala se Helena pobaveně. „Je pro tebe málo sólový?“

Caroline najednou zvažněla. „Ještě... Ještě jsem ho nikdy nehrála. Nemůžeme si dát něco od Haydna, když už mermocí musíte hrát?“

„Jé,“ vykřikla Louise, „tys ještě nehrála Brahmsův druhý? To jsem netušila. Ten zkrátka musíš zažít. Teď tu navíc máme Raoula. Zahraj si s námi Brahmse, miláčku. Kvůli mně. Udělej mi radost!“

„Ne! Dneska mě Brahmse hrát neuslyšíte, to vám garantuju. Všechno, jenom tohle ne!“

„Vždyť máš přece Brahmse ráda! Co tě to popadlo? Já chci předstírat, že se taky zapojuju,“ prosila Louise. „Sice nemůžu hrát, ale aspoň můžu pozorovat zvenčí, jak si to užíváte.“ Vzala svůj hrnek kávy a odběhla do studia, aby se vyhnula dalším Carolininým protestům. Helena a Anna šly za ní. V kuchyni zůstali Raoul a Caroline.

Tři Brahmsovy kvartety nikdy nehrála z toho důvodu, že si je šetřila na speciální příležitost. Chtěla, aby patřily do vytoužené budoucnosti, opředené láskyplným očekáváním, jako nejlepší pralinka v bonboniére. Hodlala hrát Brahmse, až na to bude připravená, a vychutnávat si každý tón. Méně vhodný a bolestnější debut než dnes si neuměla představit. Když k ní však ze studia dolehlo vrzání židlí a veselé hlasy, pochopila, že nemá na vybranou. Anna už rozložila party na stojany a právě ladila své housle. Louise se skláněla nad notami a listovala partem prvních houslí. Vedle ní stála Helena a napínala smyčec.

„Tak jdete?“ zavolala Louise zezdola.

Po cestě ke schodům Caroline zachytila Raoulův uličnický pohled. Chytila ho za paži a zarazila ho. Couvli o pár kroků zpět do kuchyně.

„To po včerejšku nepůjde.“

Byla dojemně rozrušená. Tak nevinná a přitažlivá, že Raoul měl co dělat, aby se neusmál.

„To víš, že půjde. Uvolni se. Bezpečnější sex neexistuje.“

„Ty to nechápeš, před tebou nemůžu hrát Brahmse. Budu celá... však víš...“

Z hrdla mu vyklokotal smích, nedokázal ho zastavit. Rychle se však ovládl, aby ji nevystrašil. Ta mladická vášnivost, úžasně čistá a nepředstíraná. Už skoro zapomněl, jaké to je, než ji v něm znovu probudila ona.

„Ale milá Caroline, přesně proto se Brahms hraje.“

„Nepůjde to a já jsem tě varovala,“ trvala Caroline paličatě na svém. Chtěla se okolo něj prosmýknout, ale chytil ji za paži a přidržel si ji ještě chvilku u sebe. Jeho stisk byl nečekaně pevný, vyčítavě se zašklebila bolestí. Raoul se sklonil k jejímu obličejí, ucítila jeho teplý dech.

„V nejerotičtějších pasážích se na tebe budu dívat a ty budeš vědět, na co myslím, Caroline.“ Jeho rty se dotkly jejích, lehce jako períčko. „A když uvidím, že funíš, tlačíš na smyčec a slušivě ti červenají tváře, budu vědět, že jsem uspěl. Znovu.“ Spěšně ji políbil na ústa, pustil ji a zmizel ve studiu dřív než ona.

Se svěšenou hlavou a cellem mezi nohama Caroline poslouchala, jak Raoul odpočítává. A pak spadla klec. Raoul se vrhl do hudby a se samozřejmou autoritou si razil cestu. Každé pianissimo se změnilo v mezzoforte a každé forte zaplnilo celou místnost. Hrál pro Caroline, pro nikoho než Caroline, vířilo to v ní, jako by měla omdlít. Každý tón se jí vpíjel do těla, každý pokus soustředit se na svůj part selhal. Cítila, jak se její levá ruka pohybuje podle očekávání a smyčec jezdí po strunách. Nějak se jí dařilo prodírat notami, ale netušila jak. O tom, že Raoul je houslista světové úrovně, se přesvědčila, už když hráli Stenhammara, ale teď, když hrál Brahmse a planul vášní k ní, chtělo se jejímu nitru puknout. Dobře znala každý tón, ale přesto se jí zdálo, že Raoul hudbu nově objevuje jako dar z lásky. Nejzazším koutkem zorného pole vnímala, jak se Louise choulí na pohovce, šťastně se usmívá a oči se jí lesknou slzami. Rozčilení narůstalo a mísilo se v Carolinině hrudi se vzrušením. Jak může být tak krutý a nutit ji, aby snášela tak očividné svádění přímo před očima své nic netušící přítelkyně? Bylo to tak bezohledné a sobecké, až ji napadlo, že jí tím dává najevo svou moc. Nikomu nemohlo uniknout,

jaké má úmysly. Nikomu. Caroline polkla. V ústech jí vyschlo, dýchala mělce a jen čekala, až Helena nebo Anna přestanou hrát a na protest opustí místnost. Když k nim však zabloudila pohledem, s úžasem zjistila, že obě hrají uvolněně, přirozeně a s nefalšovaným požitkem. Dokonce i Helena, která byla od příjezdu na Svalskär neobyčejně protivná, vypadala, že to, co se děje, je jí lhostejné. Anna i Helena už hrály Brahmsův druhý kvartet mockrát a měly své party nacvičené. Raoul hrál samozřejmě z paměti, takže nemusel sklápět oči k notovému stojanu. Zato Caroline zírala do not a snažila se najít v těch drobných poskakujících tečkách a linkách smysl. Kdykoli náhodou zachytila Raoulův ocelově chladný pohled, kousla se do spodního rtu a znovu se zahleděla do notových osnov.

Jelikož se takt za taktem urputně držela svého partu, nebyla schopná takové souhry s ostatními, na jakou byla při komorní hudbě zvyklá. Po pár minutách první věty už synchronizace pokulhávala víc, než bylo přípustné, a Anna hru nakonec přerušila.

„Prosím tě, Caroline, zkus trochu držet takt.“

„Nedívej se pořád do not, drahá,“ řekla Louise co nejopatrněji, aby Caroline neměla pocit, že ji poučuje.

„Já se snažím!“ bránila se Caroline.

„Musíš přece udržovat oční kontakt.“

„Už se soustřed',“ napomenul ji Raoul lehce vyčítavým tónem.

„Raoule, prosím,“ zasáhla Louise úzkostlivě, „opatrně, buď tak hodný.“

„Opatrně a obezřetně, tak jednám s mladými a nezkušenými vždycky.“ Raoul se choval schválně nadutě. Caroline se po něm zle podívala, ale pak propukla v zoufalý smích.

„Tak jo, hrajeme dál,“ řekla Anna.

„Teď přijde úsek, který vyžaduje maximální koncentraci a komunikaci,“ řekl Raoul a navlhl si rty. „Chci, aby ses na mě dívala, Caroline. Zvládneš to?“

Zhluboka se nadechla a upřeně se mu zahleděla do očí.

„Spokojenej?“

„Přesně takhle, ano. Vidíš, že to umíš.“

„Už toho nech, jsi fakt nesnesitelně arogantní!“ zasténala Anna.

„Pche,“ bránil se Raoul, „trocha tvrdšího zacházení Caroline prospěje. Jsi na ni příliš mírná, až moc jí toleruješ její svéhlavost, Louise.“

Zašilhal pobaveně po Louise, ta se zasmála a teatrálně ho napomenula: „Raoule! Jak se opovažuješ...“

Ale Raoul se jen zaklonil, dal si nohu přes nohu a líně s ní zahoupal. Housle a smyčec splynuly s pohybem ruky tak přirozeně a napohled bezděčně, jako by byly prodloužením jeho těla.

„Disciplína, Caroline, disciplína. Na té smyčcové kvarteto stojí,“ kázal a přitom hrál.

„Nejsi můj učitel, sakra už!“ zamumlala a zahleděla se do not.

„Víš co, zapamatuj si noty teď a pak se dívej před sebe. To přece taky zvládneš.“

„Přestaň!“ zařvala Caroline a dupla nohou tak prudce, že jí vyklouzl smyčec, ale rychle se zase vzpamatovala. Přesně ve chvíli, kdy se chtěla ke hře přidat, si všimla, že Raoul téměř neznatelně pozvedl obočí. Vtom vybuchla znovu. Hodila hlavou nazad a zasmála se. „Já se zblázním!“

Helena svésila ramena, opřela si ruku se smyčcem o koleno a hlasitě vzdychla. „Ach jo, tak jí dej šanci, ne?“

„Vždyť dávám,“ zasmál se Raoul a pozvedl smyčec, aby pokračoval. „Drž tempo, Caroline.“

Hladce vklouzl zpět do hudby a schválně ztlumil intenzitu, aby Caroline měla možnost se připojit a cítila se při hře bezpečně. Nepatrné ústupky a citlivé vedení, podpora, které si kromě něj nikdo nemohl všimnout, zcela stačily k tomu, aby ve svém partu rozkvetla a zároveň si vychutnala, že se nachází v samém středu toho divoce krásného zvuku. Měl postavení i moc k tomu, aby vyzdvihoval, či shazoval, to se rozumělo

samo sebou a ani ve snu ho nenapadlo, že by o tom mohly panovat pochyby.

Hudba začala plynout, získala hloubku a rozvinula se do celé své zázračné krásy. Louise se opřela. Když se rozhostil pracovní klid, pozorovala čím dál spokojeněji, jak spolu Raoul a Caroline zpoza svých stojanů laškují. Zdálo se jí, že si konečně padli do noty a odhodili zbytečné neshody. Teď budou všichni dobrými přáteli, jak si vždycky přála.

Raoul zpevnil horní polovinu těla a máchal smyčcem po strunách jako kordem. Caroline se vypínala nad cello, mužně jako vždy, jako by na něj chtěla nasednout. Pokaždé když Raoul zachytil Carolinin pohled, ironicky pozvedl obočí a ona se neubránila smíchu. Ale teď už si byla jistá sama sebou, teď už hru nekazila. Bojovně a soustředěně trhala smyčcem a bušila bříska prstů do hmatníku. Prudké nádechy a přerývané výdechy plnily dynamicky slabší pasáže, které předcházely novým ofenzivám a srdcervoucím frázím. Jakmile se jí hudba dostala pod kůži, ztratila Caroline veškerou naději na záchranu. Copak se však nesnažila do poslední chvíle odolávat? Nemůže si za to Louise svým způsobem sama, že to dopadlo, jak to dopadlo, když tak naléhala, aby spolu hráli Brahmse? Caroline v tu chvíli přesvědčila sama sebe, že nenese téměř žádnou vinu.

Služba v kuchyni byla dohodnutá předem. Na řadě byli Caroline a Raoul, kteří měli uvařit k obědu těstoviny. Ostatní si mezitím sedly na terasu a čekaly. Na pevnině byla bouřka, ale na Svalskär svítilo z bezmračného nebe slunce. Podzimní vzduch však studil, a tak si zabalily ramena do deky. Tak tam seděly, tři ženy v řadě vedle sebe s velkými tmavými brýlemi proti slunci.

Louise zamžourala k obzoru a labužnický nasála mořský vzduch. „Ach, já to tady na podzim tak miluju. Je tu takový klid a mír. Nebe a moře, racci...“

„Taky vám přijde, že je trochu nespůj?“

„Kdo?“

„Raoul, přece!“ Anna se zhluboka nadechla, aby zkrotila své pohnutí. „Mluvím s ním a on je najednou mimo, jako by se zabýval myšlenkami, kterým nemůže uniknout. Něco ho trápí. Já to poznám. Vždycky jsme si rozuměli beze slov. A teď, když se na něj podívám, je mi ho líto. Je tak zranitelný, když se takhle zahlubává do sebe. Skoro si o něj dělám starosti.“

„Zranitelný? Ten chlap je křehký asi jako tank,“ zasmála se Helena a dodala bezcitně: „Myslím, že na něj nemusíš plýtvat starostmi.“

„Heleno, promiň, ale ty ho neznáš ani zdaleka tak dobře jako já,“ poznamenala Anna trochu dotčeně. „A mně se zdá, že není zrovna šťastný.“

„Možná je trochu nervózní,“ pronesla Louise váhavě, „ale to bude tím, jak to teď má s Joy.“

„S Joy?“ Anně zajiskřilo v očích.

„Už hrozně dlouho se pokoušejí o dítě. Teď se jim zjevně nepovedlo ani třetí umělé oplodnění. Ona mu v jednom kuse volá. A Raoul v poslední době hodně mluví o změně. Skoro si říkám, jestli nezažívá krizi středního věku.“

„To bych se divila. To dítě si asi přeje spíš Joy. Raoul v tomto směru žádný zájem nikdy nejevil,“ řekla Anna a ošila se. „Proč by měl mít krizi? Copak život bez dítěte nemá cenu?“

„Pořídit si dítě je přece přirozená lidská touha,“ řekla Louise.

„Ale Louise, zrovna ty... ehm, ty na rodinu očividně nepomýšlíš?“

Louise sklopila oči. „Proč bych nemohla chtít dítě?“

„A chceš?“ Helena si pozorně prohlížela její profil.

Louise si dala s odpovědí chvíli načas, váhala, kolik má prozradit. „Ano, vlastně chci.“

„A Caroline?“ zapátrala Helena opatrně, ale utnula ji Anna, zcela ponořená do vlastních myšlenkových pochodů.

„Už mě vážně nebaví, jak na mě odevšad věčně útočí je-nom rodina, rodina a rodina!“ zanaříkala a zapálila si novou cigaretu. „Všude chodí maminy s vystrčeným pupkem a nosí

co nejkratší trička, aby jim z nich pokud možno lezlo břicho a byla vidět kůže. Copak je na těhotenském břichu něco vzrušujícího? Nechápu to.“

„Děti člověk nikdy nelituje,“ řekla Helena. „Ať ho stojí sebevíc času a sil. Je to nová životní etapa, která ti přijde úplně samozřejmá, jakmile do ní vstoupíš.“

„Přesně tak to myslím,“ vpadla jí Anna do řeči a zuřivě potáhla z cigarety, „to, co říkáš, mě naprosto děší. Vyplývá z toho, že jakmile si pořídíš děti, zapomeneš sama na sebe. Zapomeneš, kým doopravdy jsi, a z čistě biologických příčin se obětuješ. Jako pračlověk, který bojuje o přežití druhu! Proč by se do toho pouštěl dnešní moderní člověk?“

Helena se zasmála. „To už přeháníš, Anno. Opravdu si nemyslíš, že tě to lidsky obohatí, když si pořídíš dítě?“

„Sama přiznáváš, že nemáš čas na sebe. Žiješ vlastně jenom pro děti.“

Helena zavrtěla hlavou. „Ty mě úmyslně nechápeš, Anno. Ale už se o tom nebavme.“

„Protože je ti mě líto? Je to tak, nebo ne? Tobě, která si žiješ v Djursholmu jako v bavlnce?“

Helena si vzala cigaretu z Anniny krabičky a opatrně ji zapálila, aby získala čas.

„Proč se srovnáváš se mnou?“ Vyfoukla dlouze kouř. „Vedeme každá úplně jiný život. Máš, co sis zvolila.“

„Copak tu jde o volbu? Opravdu si myslíš, že život se dá zvolit?“

„Ano, proč by se nedal?“

„Tvrdíš mi, že kdybych si zvolila rodinu v přepychové vile, tak bych ji měla?“

„Ty bys chtěla?“

„To je přece jedno. Otázka zní, jestli by mi ji zajistila moje vůle, nebo třeba osud.“

„Snad nevěříš na osud, Anno!“

„Jak jinak bys nazvala to, co nedokážeš ovlivnit?“

„Okolnosti a náhoda. Štěstí a smůla.“

„Takže stačí, abych se o štěstí prostě snažila, a získala bych ho.“

„To je odpovědnost každého z nás. Snažit se žít co nejšťastněji, ovlivňovat svou situaci, jak to jen jde, a smířit se s tím, že nemáme moc nad vším. Všichni si neseme nějaký kříž, nebo ne?“

„Ale prosím tě. Jaké kříže nosíš ty, Heleno?“

Helena vyfoukla kouř nosem. „Mám v šatníku pár kousků od Lacroixe.“

Zasmála se jen Louise a Helenu ten povýšený vtip okamžitě zamrzela.

„Jak bylo na konkurzu?“ zeptala se, aby změnila téma. Anna si jízlivě odfrkla a narovnála se.

„Dali mi tu práci.“ Znělo to lhostejně a nezúčastněně.

„A to nám říkáš teprve teď?“ vykřikla Louise, „doufám, že jsi ji vzala!“

Anna krátce kývla a snažila se přijímat chválu od ostatních, ale usmívala se křečovitě. Nemohla se zbavit pocitu, že ji drbou za ušima. Raději vstala a sbalila deku.

„Už bych si dala oběd,“ prohlásila a šla dovnitř.

Po cestě do kuchyně si Anna pročísla vlasy slunečními brýlemi jako hřebenem, prohrábla ofinu a elegantně si posunula brýle vysoko do čela. Dobře totiž věděla, že uvnitř čeká Raoul. Ze zvyku si nakroutila dva pramínky vlasů u uší, navlhčila rty a vydala se po schodech do kuchyně. Dveře byly na škvírku pootevřené. Jako by vycítila z kuchyně napětí ještě před tím, než ty dva uviděla. Prudce se zarazila a zůstala stát dva schody pode dveřmi.

U sporáku stála Caroline těsně vedle Raoula. Jejich těla se k sobě tiskla, byli stejně vysocí. Její ruka ležela uvolněně okolo jeho krku a prsty si pohrávaly s kudrnami. Ten pohyb mu stahoval hlavu dozadu. Otevřel pusku, aby polapil špagetu, se kterou mu Caroline kroužila před obličejem. Upustila mu ji přímo do otevřených úst. Špageta se mu vrtěla v koutku, dokud ji s hlasitým mlasknutím nevcucl. Na Raoulově spodním

rtu ulpěla kapka vody. Caroline ji pomalu osušila bříšky prstů a pak si je pečlivě a soustředěně olízla.

Anna neslyšně vycouvala a přitiskla se zády ke zdi v chodbičce mezi studiem a kuchyní, aby nebyla vidět. Byla tak šokovaná a zmatená z toho, co spatřila, že nevěděla, co teď. Bolestně a surově se jí rozbušilo srdce.

„Haló, bude něco k jídlu?“ ozvalo se ze studia. Anna slyšela, jak se blíží Louisiny a Heleniny kroky. Trhla sebou a rychle se ohlédla. Byla uvězněná v bezvýchodné situaci, neměla jinou možnost než znovu vyklopýtat po schodech nahoru. Tentokrát Caroline stála u dubového stolu jakoby nic a rozmísťovala talíře a příbory. Anna se zapotácela, a když si sedala na židli, málem do ní vrazila. Věnovala Caroline rozpačitý postranní pohled a ta jí ho oplátila širokým úsměvem. Raoul za radostného pohvizdování slil špagety a promíchal je s pestem a brokolicí. Veškeré dusno vyvanulo.

„Posadte se, il pranzo è servito!“ Raoul si utřel ruce do ručníku a postavil na stůl mísu s těstovinami. Caroline po jednom brala talíře a každému nabírala, Raoul mezitím obcházel stůl a rozléval do sklenic minerálku.

Pán domu a jeho ženuška, pomyslela si Anna, sevřela rty a zaťala zuby. Co by tomu asi řekla Louise, kdyby to věděla?

Měla sto chutí naklonit se k Louise a pošeptat jí to do ucha, seděla těsně vedle ní. Ale tím by nezískala nic pro sebe.

„Pojď sem, nejradši bych snědla tebe!“ smála se Louise, objala Caroline kolem pasu a přitáhla si ji k sobě. Caroline zavrávorala a padla na sousední židli. Louise vzala její obličej do dlaní a dlouze, hlasitě ji políbila. Polibek trval a trval, dokud se Caroline neodtrhla.

„Nemůžu dýchat!“ zasmála se a zvrátila hlavu nazad.

Raoul znehybněl s lahví v ruce a trochu zneklidněně je pozoroval.

„Díky. Já chci taky vodu,“ řekla Helena, když držel hrdlo lahve u její sklenice, ale nenaléval. Raoul jí ležérně cákl minerálku do sklenice a posadil se vedle ní.

„Ahoj,“ řekl a komicky zamrkal.

„Ahoj,“ odpověděla Helena a pustila se do jídla, aniž se na něj podívala.

Raoul jedl dychtivě. Efektně navíjel špagety na vidličku a spěšně si cpal do úst pořádné těstovinové koule. Caroline se v jídle koketně štourala. Napichovala vidličkou brokolici, ukusovala z ní malé kousíčky a pomalu žvýkala. Než se vůbec pustila do jídla, Raoul už svou porci zhltl. Zaklonil se, spokojeně žvýkal párátka a díval se přes stůl přímo na ni.

Po obědě zůstala Caroline v kuchyni sama a umývala nádobí. Broukala si nějakou melodii a s nezvykle dobrou náladou kroužila drátěnkou v kastrolu. Ke dřezu za ní přišla Anna.

„O co se to snažíš?“ Stála tak blízko, že cítila, jak se Carolinin slabý parfém mísí se sladkou vůní její kůže.

„Umývám nádobí,“ zasmála se Caroline a dál nevzrušeně drhla kastrol. „Víš, to se vezme jar a voda a...“

„Nech toho, jen se nedělej,“ vyštěkla Anna. „Moc dobře víš, jak to myslím.“

Caroline se zastavila v půli pohybu a pohodila vlasy.

„O čem to sakra mluvíš?“ řekla a sjela Annu pohledem odshora dolů. Anna ucítila, jak jí hoří tváře. Vypořádat se s nejistotou, kterou v ní Caroline vzbuzovala, jí vždycky dělalo problémy. Stačil jediný pohled, jediný povýšený výraz. A Anna se musela držet, aby výčitky nevytryskly z jejích úst příliš neomaleně.

„Ublížíš Louise, jestli budeš takhle pokračovat. A Raoulovi mimochodem taky. Víš, čím si teď se svou ženou prochází? Už potřetí potratili.“

Caroline mlčela a klopila oči. Anně klesla ramena, což ji naplnilo úlevou. Teď už zvládne pokračovat vyrovnanějším tónem, to je vždycky účinnější.

„To jsi nevěděla, co? Proto pořád telefonuje. Ale ty nic nevíš. Ty si myslíš, že můžeš jen tak vtrhnout druhým do života a urvat si, co chceš. Zahrávat si s Louisinými city a zároveň flirtovat s Raoulem. Fuj, Caroline. To je opravdu nízké.“

Caroline hodila kastrol a drátěnku do dřezu, odstrčila Annu a vyběhla pryč. Anna se opřela rukou o kuchyňskou linku a poslouchala, jak se vzteklý klapot podpatků vzdaluje. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a vyfoukla roztřesený proud vzduchu. Střetnutí si vybíralo svou daň. Ale odvážila se konfrontovat Caroline.

„Zadýchala ses při mytí nádobí?“ uslyšela za sebou Raoulův hlas. Anna se otočila a stanula mu tváří v tvář.

„To nic,“ zašeptala a odkašlala si. Chvíli stáli mlčky proti sobě.

„Moc ráda tě zase vidím, Raoule,“ bylo to jediné, co ji napadlo říct.

„Já tebe taky,“ odpověděl Raoul a nedbale se opřel o linku.

„Jak se pořád máš?“

„Ale jo, jde to,“ začal nejistě.

„Louise říkala, že se snažíte o dítě.“ řekla Anna a sledovala jeho reakci.

„Vážně? No jo... ale nic z toho nebylo.“

„To musí být hrozné,“ řekla Anna a přejela si břicho prsty po ústech.

„Joy to nese hodně těžce. Teď naposledy opravdu věřila, že se nám to podaří. Ale potratila ve dvanáctém týdnu.“

„A co ty? Jak to bereš ty?“ Pohládila ho po předloktí a zastavila se u jeho ruky. Ale Raoul se odtáhl a složil ruce na prsou.

„O tom se nemusíme bavit,“ odpověděl vyhýbavě. Anna nervózně zabubnovala prsty o linku.

„Toužíš po dítěti?“ zeptala se tiše.

Raoul se zhluboka nadechl a pak teprve odpověděl:

„Ano.“ Udělal pauzu a pak pokračoval: „Přál bych si mít rodinu, ke které bych se vracel domů. Manželku, která by mě milovala, a děti...“ Náhle ho zradil hlas.

„Ach, Raoule,“ řekla Anna a objala ho. Krátce jí objetí oplatil a pak se vytrhl. Přidržela si ho ještě chvíli u sebe. Raoul propletl prsty s jejími. To jí znovu dodalo sílu. A odvahu vyslovit to, co ji tížilo.

„Občas myslívám na nás,“ pronesla slabým hlasem, „před tím, než jsem se vrátila domů...“

„Anno, byli jsme mladí, nefungovalo to.“

Anna se odmlčela a naklonila hlavu. Pak se na něj znovu podívala.

„Ještě není pozdě zakládat rodinu.“

Raoul škubl koutkem úst.

„Možná že není. Dokonce se mi začíná zdát, že mi svítla naděje.“

„Není všem dnům konec. Zasloužíš si poznat štěstí, po kterém toužíš. Jsem si jistá, že tě potká dřív, než si myslíš.“

Raoul se krátce zasmál a vroucně na ni pohlédl.

„Ano?“

„Jen se neboj sáhnout po tom, co doopravdy chceš. Neváhej. Chop se šance. Všechno jde.“

„Myslíš?“

Anna v obličeji celá zářila.

„Jsem o tom přesvědčená.“

Na Svalskärů zářilo slunce. Louise prořezávala popínavé růže na jižní stěně domu. Ze studia se nesly tóny cello, Louise si s nimi broukala a štípala zahradnickými nůžkami zvadlé květy. Ze zdi na několika místech oprýskala barva, ale na to se snažila nedívat. Dům by měl dostat novou fasádu, navíc bude potřeba pořádně prohlédnout střešní tašky. Letos v létě byly potíže kvůli tomu, že zatékalo na půdu. Přijel Sture Johansson a díru dočasně spravil, ale prohlásil, že střecha je shnilá a nejpozději do roka ji bude nutné zrenovovat. Louise to zatím vytěsňovala z hlavy, měla jiné problémy. Mít sama na starosti Svalskär bylo těžké břímě. Její stárnoucí maminka už se nezvládala do péče o dům zapojovat, ale přesto očekávala, že ostrov bude udržován stejným stylem, jako tomu vždy bylo. Nic jiného nepřicházelo v úvahu.

Potom, pomyslela si Louise, zařídím to potom. Do zimy bylo ještě daleko a počítala s tím, že Sture sežene řemeslníky,

možná najme Poláky, ti pracují rychle a levně. Mohli by týden dva bydlet v malém srubu.

Dveře do domu se otevřely, vyšel z nich Raoul a sedl si na schody.

„Díky, že jsi mi zavolala, Louisinko,“ řekl a požitkářsky nasál vzduch. „Už jsem si potřeboval od všeho odpočinout.“

„Co plánujete dál? Zkusíte to ještě jednou?“

„Ne, už toho bylo dost. Už v tom nezvládnou pokračovat. A Joy taky ne.“

„Pokračovat obecně, nebo s dítětem? Přemýšleli jste o adopci?“

„Naše manželství je v troskách. To poslední umělé oplodnění bylo, upřímně řečeno, peklo. Mně to stačilo.“

„Joy je asi hodně zdrcená.“

Raoul se na ni vyčítavě usmál. „Louise, už se nemusíš přetvařovat. Nikdy jsi neměla Joy ráda a ona tě nesnáší. Tak. A teď je konec. Dohodli jsme se na rozvodu, půjde to rychle. Už jsem začal jednat s Milesem.“

„Bude to drahá záležitost?“

„Myslím, že ne. Už v tom začínám mít praxi. Mám jedno pravidlo: Nikdy se nežením bez pořádné předmanželské smlouvy. Kathy se na tom, že za mě byla dva roky provdaná, pořádně napakovala. Zaplatila z toho hudební školu a ještě jí zbylo na klavír od Steinwaye. S Marcelline jsem už stejnou chybu neudělal. Možná právě proto byla tak odtažitá. K Joy jsem byl velmi upřímný od samého začátku.“

„Aspoň nebudeš muset prodávat Slavíka.“

Raoul se jen suše zasmál. „Joy nedostane víc než öre, a i toho je pro ni setsakra škoda. Je mi úplně fuk, jestli bude hrát v metru, aby měla na nájem.“

„Hm, tak to jí nehrozí.“ Louise ustříhla pár uschlých pupenů a sloupila ze zdi kus uvolněného nátěru. Pak si sedla vedle Raoula. Položil jí ruce okolo ramen a ona se opřela hlavou o jeho rameno.

„No jo, tak se zase rozvádíš, Raoule.“

Polkl a zatvářil se zklamaně. „Nechápu, proč to nakonec vždycky jde do háje.“

„Vybíráš si špatné ženy.“

„Už jsem vyzkoušel snad všechny typy, nevím, kdo mi ještě zbývá.“ Chtěl to odlehčit, ale pod žertem byl znát smutek.

„Co bys vlastně chtěl?“

„Chtěl bych klidný rodinný život. Panebože, jak já bych ho chtěl.“

„To si děláš legraci. Jak bys to stíhal?“

„Ne, nedělám si legraci. Hrozně mě unavuje to cestování a stres. Tebe ne? Už mě to nebaví. Začínám být nervózní, když hraju. To se mi dřív nestávalo. Minulý týden jsem hrál *Koncert pro housle číslo 5* od Mozarta. Pokolikáté už? Na koncertě určitě nejméně posté. Když jsem vyšel na pódium, úplně jsem se trásl. Nechápal jsem, co se děje. Ale když se člověk probudí na anonymním hotelovém pokoji a nemůže si vzpomenout, jestli je v Jižní, nebo v Severní Americe, je načas, aby se zamyslel nad tím, co dělá. To pak už nemá cenu se obětovat. Už toho mám dost. Chci všednost, rutinu. Život. Myslel jsem, že s Joy to vyjde. Ale pletl jsem se.“

Chvilí seděli tiše, než Raoul znovu navázal: „Joy už má jiného.“

Louise sebou trhla. „Vážně? I když se pořád snažíte o umělé oplodnění?“

„Bude se ke svému novému milenci stěhovat. Je to dirigent, nějaký mladý hejsek. Prý spolu mají poměr už půl roku. Neuvěřitelné, on je nejmíň o deset let mladší. Řekla mi to včera, když mi volala.“

„Ach, Raoule, chudáčku můj!“ Louise ho vzala kolem pasu a pevně ho objala. „Musí ti z toho být hrozně smutno. Jak ti mohla takhle zahnout?“

Raoul neodpověděl. Odvrátil se a zadíval se na moře. Louise se odtáhla.

„Ale proč se pořád pokouší mít s tebou dítě, když zároveň rozbíjí manželství?“

„Dobrá otázka. Radši si nechci domýšlet, jak zní odpověď.“

„Jak to myslíš?“

„Ale, zapomeň na to. Zapomeň na všechno. Už je to pryč. Teď budu jenom vděčný, pokud ji už nikdy neuvidím.“

„Na zakládání rodiny máš ještě spoustu času. A pokud jde o holky, nikdy moc dlouho nelenošíš, jak tě znám.“

Raoul se nesměle zasmál a uhnul pohledem. „Možná. Ale taky cítím, jak mi tikají hodiny. Nechci být starý táta, co si při zvedání mimina užene kýlu.“

„Anna je nezadaná,“ řekla Louise.

„No jo, Anna... Ne, to by asi nešlo,“ odpověděl Raoul trochu blahosklonně. „Anna, hodná Anna. Pevně doufám, že to s ní dopadne dobře.“

„Věděl jsi, že měla rakovinu prsu?“

„Jo, říkala mi to.“

„Operace se zdařila, ale pokud vím, pořád chodí na léčení.“

„Nemá to lehké, když je na to sama. Kéž by si našla pořádného chlapa. Zasloužila by si to.“

Dveře domu se otevřely a na prahu se objevilo vytáhlé tělo Caroline. Louise se zaklonila a přivítala ji úsměvem.

„Ahoj, miláčku. Už jsi docvičila? Pojd' si sednout k nám.“

Caroline otálela a přesně nevěděla, co si počít. Ale Louise už jí udělala mezi sebou a Raoulem místo a povzbudivě poplácala kamenný blok, na kterém seděli. Caroline se váhavě vyšourala z domu a sedla si na vyhrazené místo. Koutkem oka pohlédla na Raoula a kývla mu na pozdrav. Louise ji pravou rukou objala kolem zad a začala si prsty pohrávat s jejími vlasy. Carolinino levé stehno se dotýkalo Raoula a její paže se otírala o jeho paži. Na nic jiného nedokázala Caroline myslet.

„Zrovna přemlouvám Raoula, aby se vrátil k Anně,“ vysvětlila Louise, předklonila se a obdařila Raoula spikleneckým mrknutím.

„Aha,“ řekla Caroline.

„No tak, to nepřipadá v úvahu,“ zamumlal Raoul. „Dávné hříchy mládí. Anna si zaslouží někoho mnohem lepšího.“

„Ale ale, nač ta skromnost? Vždyť ulovit tebe je terno, Raoule.“ Louise se naklonila ke Caroline: „Měla bys vidět, jaký má úžasný mezonetový byt se střešní terasou, přímo naproti Metropolitní opeře. Měly bychom ho tam spolu navštívit, ty a já.“

Caroline se usmála, zdvořile a malinko rozpačitě. „Na to se moc těším,“ odpověděla. Přemýšlela, jestli to vyznělo stejně falešně, jako se v tu chvíli cítila.

„Takže ty jsi prý sólistka na volné noze a máš celou řadu kontraktů?“ pokračoval Raoul, který netoužil změnit téma o nic méně než Caroline.

Caroline udělala souhlasné „hm“ a Louise do ní štouchla. „Jen povídej, Carolinko. Jak se ti skvěle daří. Jak tvého agenta nabídky div nezasypou.“ Obrátila se opět k Raoulovi. „Caroline chce mít každý.“

Raoul se zhluboka nadechl. Caroline se ještě víc skrčila.

„A kdo je vlastně tvůj agent?“ zeptal se Raoul, aby udržel hovor na bezpečné půdě.

„No... víš, to vlastně Louise...“ začala Caroline nejistě a kývla směrem k Louise.

Ta spěšně doplnila: „Dohodila jsem ji své agentuře. Samozřejmě. Je praktické, že máme obě stejnou. Navíc takhle vím, že se mi o ni dobře postarají.“

Všimla si, jak Caroline věší hlavu, a dodala: „Ale tebe by přece vzali i beze mě.“ Kamarádsky do ní štouchla. „No určitě! Pracuješ přece ty, nikdo to za tebe neodehraje.“

„Nenech je tlačit honorář dolů jen proto, že jsi ještě trochu zelenáč. Nepřijímej první nabídnutou částku,“ řekl Raoul, zpočátku spíše zamyšleně, ale postupně se mu do hlasu vkrádala věcnost a naléhavost. „A dobře si vybírej mezi nabídkami, které dostaneš. Neskoč hned po čemkoli jen proto, že tě to láká. Raději dbej na to, abys odvedla perfektní práci, a pořádně se připravuj. Neodbývej to.“

Teprve nyní se dokázal na Caroline mírně usmát. Když se mu Caroline podívala do očí, ztuhla a okamžitě sklopila pohled.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.